

ရှေးခင်း

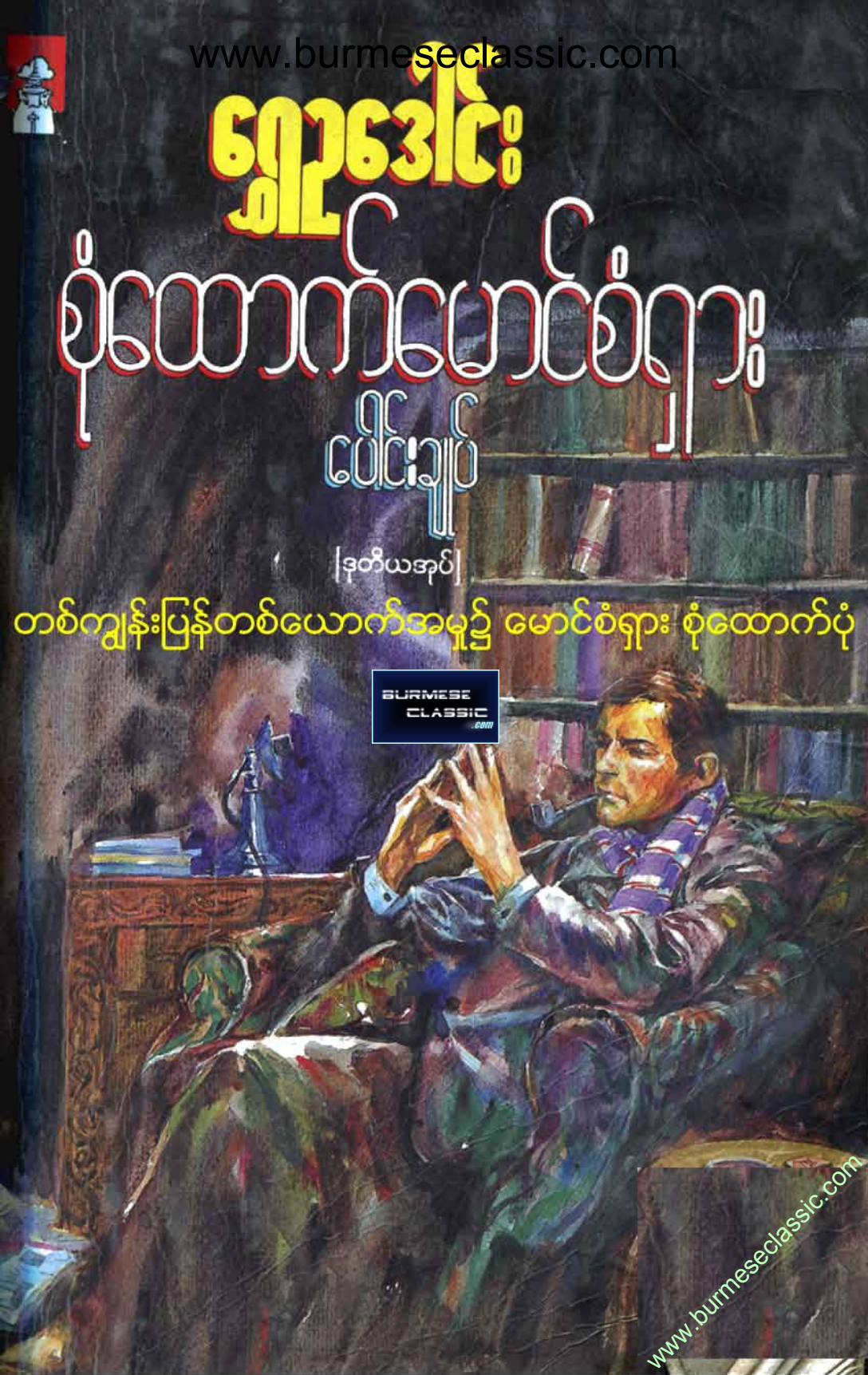
စုံထောက်မောင်စံရှား

မိင်းချုပ်

[ဒုတိယအုပ်]

တစ်ကျွန်းပြန်တစ်ယောက်အမှု၌ မောင်စံရှား စုံထောက်ပုံ

BURMESE
CLASSIC
.com

၁။ တစ်ကျွန်းပြန်တစ်ယောက်အမှု၌ မောင်စံရှား ခုံထောက်ပုံ

တစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေနေ့၌ မောင်စံရှားသည် အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်လျက် ဖန်ဘူး ဖန်ခွက် ဖန်ပြွန်မှ စ၍ ကိရိယာ တန်ဆာများနှင့် ဓာတ်သတ္တုများကို မိမိ ဝါသနာအလျောက် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စမ်းသပ်လျက် ရှိနေရာမှ ကိရိယာများကို ရုတ်တရက် ချထားပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တွင် မှီကာ အပျင်းပြေ လိမ်ပြီးနောက်

‘ပြီးပေပြီဗျာ၊ နက်ဖြန်မှပဲ ကျွန်တို့အတွက် ဆက်ပြီး လုပ်တော့မယ်၊ ဒါထက်ကိုသိန်းမောင်ရေ၊ အခုတလော တယ်ပြီး ကျုပ်နှင့် ဆိုင်တဲ့ အမှုများက နဲပါကလားဗျ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အမှုနဲ့ ကလေးတွေချည်းပဲ တွေနေရတယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်း အမှုမရပြန်မှဖြင့် ပျင်းပြန်ရောဗျ၊ စိတ်ကို အလကား မထားတတ်ဘဲဟာကိုးကိုသိန်းမောင်ရဲ့၊ ပျင်းလှတယ်ဗျာ၊ လမ်းလျှောက်ကြဦးစို့လား’ ဟု ပြောလျက် ထိုင်ရာမှ ထမည်ပြုသည်တွင် လှေခါးမှ ခြေသံကြားလိုက်ရာ မောင်စံရှားလည်း ရုတ်တရက် ပြန်၍ ထိုင်ပြီးလျှင်

‘ကော်ပြီဗျို့၊ ကော်ပြန်ပြီ။ အမှုသည်နှင့် တူတယ်၊ ခြေသံက တယ်မပြင်းလှဘူး၊ မိန်းမခြေသံနှင့် တူတယ်’ ဟု ပြော၍ မဆုံးမိ တံခါးကို အပြင်မှ ခေါက်သံကြားရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားလည်း ‘ဝင်ခဲ့လေ’ ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် သူငယ်မ တစ်ယောက်လည်း အခန်းတွင်းသို့ မရဲတရဲ ဝင်လာ၍

‘ကိုစံရှား ဟုတ်ပါရဲ့လားရှင်’ ဟု မေးသဖြင့် မောင်စံရှားသည် ဟုတ်ပါကြောင်းနှင့်

ဤဝတ္ထုကို သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၅၊ အမှတ် ၄၊ ၅၊ ၆ (ဇွန်၊ ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ် ၁၉၂၁) တွင် စတင် ရေးသားခဲ့သည်။ မူရင်းမှာ The Sign of Four ဖြစ်သည်။ ခုံထောက်မောင်စံရှား ပေါင်းချုပ်စာအုပ်များတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြခြင်း မရှိသေးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ၎င်းဝတ္ထုကိုပင် စစ်ကြိုခေတ်က ခုံထောက်မောင်စံရှား ဝတ္ထုအဖြစ် မြန်မာ့ရှင်ရှင်ဝတ္ထုစာအုပ်တိုက်က ‘ရန်ကို ရန်ခြင်း’ အမည်ဖြင့် မူကွဲအဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ခုံထောက် မောင်စံရှား ပေါင်းချုပ်စာအုပ်များတွင် ‘လေးပွင့်ဆိုင်’ အမည်ဖြင့် ‘ရန်ကို ရန်ခြင်း’ ကို ဖော်ပြခဲ့သည်။ ပထမဦးစွာ မြန်မာ့ပြည်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော ‘ခုံထောက်မောင်စံရှား အဋ္ဌမအုပ်’ တွင် တွေ့ရသည်။ ဤမူကွဲ ခုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုကို ထပ်မံဖော်ပြခြင်းမှာ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် နောက်ရေး ‘ရန်ကို ရန်ခြင်း’ ၌ မူရင်းအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထုကြောင်းပြန်ပြောသူ ကိုသိန်းမောင်နှင့် ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီး၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ချန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ယခု ဤဝတ္ထုတွင်မူ ကိုသိန်းမောင်နှင့် ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီးတို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို မူရင်းအတိုင်း မဟုတ်သည့်တိုင် အနည်းငယ် ဖော်ပြထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဇရာ စိုးမြိုင်က ‘လေးပွင့်စာနှင့် သိုက်မာယာ’ အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ပြီး ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ပြောဆိုပြီး လျှင် ရိုသေသမှု ပြုသည် အမှုအရာနှင့် ကောင်းမွန်စွာ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။
၎င်း သူငယ်မမှာ အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်ခန့်မျှ ရှိလျက် တည်ကြည်လှစွာသော
ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့်လည်းကောင်း၊ ပွင့်လင်းကြည်သာစွာ ရှိလျက် ကြက်သရေရှိလှသော
မျက်နှာဖြင့်လည်းကောင်း၊ လွန်မင်းစွာ ကောင်းမွန် တောက်ပခြင်း မရှိဘဲလျက် သင့်
တင့်ရုံမျှ ရှိသော အဝတ်တန်ဆာများကို ကျစ်လစ်သိပ်သည်းစွာ ဝတ်ဆင်လျက်လည်း
ကောင်း၊ အလွန်တရာ ချိုအေးကြည်လင် နယ်လှစွာသော မျက်နှာထားဖြင့်လည်းကောင်း
ပြည့်စုံလှပေသည် ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်မှာ ဤမျှလောက် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းလှသော
သူငယ်မကလေးကို ဤအသက် ဤအရွယ်တိုင်ရောက်အောင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မ
တွေ့မြင်ဘူးပေပြီတကားဟု စိတ်၌ မှတ်ထင်မိပါကြောင်း။

အချို့သော သူငယ်မကလေးတို့သည်မှာ မျက်နှာထားအားဖြင့် လှပတင့်တယ်
ရှုချင်စဖွယ် ရှိကြပေ၏။ အချို့မှာလည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အားဖြင့် အဆင်းအတက်
ပြေပြစ်ညီညွတ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပေ၏။ အချို့မှာလည်း အဝတ်အစား၏ စတိုင်ကျခြင်း၊
ဝတ်တတ်စားတတ်ရှိခြင်း စသည်နှင့် ပြည့်စုံကြပေ၏။ သို့ရာတွင် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းခြင်း၊
ယောဉ်းတို့၏ စိတ်နှလုံးကို နှုတ်အောင် ဖြစ်စေခြင်း အစရှိသည့် အရာနှင့်မူ
၎င်း သလေးထက် ထူးကဲသော မိန်းကလေးတို့မှာ ရှာ၍ တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

မိန်းကလေးသည် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သော အမှုအရာနှင့် မောင်စံရှားက
ခင်း၍ ပေးသော ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီးနောက်

'လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဒေါ်သင်းကြည့်ဆိုတာကို
သည်က အကိုကြီးက ကူညီစောင့်မပေးတဲ့အတွက် ကျွန်မကို လမ်းညွှန်လိုက်လေတော့
ကျွန်မကိုလည်း ထိုနည်းအတူ ကူညီလိမ့်မယ်လို့ မြော်လင့်ပြီး လာခဲ့ရပါတယ် အကို
ကြီးရှင်' ဟု မောင်စံရှားအား အလွန်တရာ အားထားလှသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြော
လေလျှင် မောင်စံရှားလည်း စဉ်းစားသည့် မျက်နှာဖြင့်

'ဒေါ်သင်းကြည့်၊ ဒေါ်သင်းကြည့်၊ ခြောက်သင်္ဘောပျံ၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်
ကျုပ် နည်းနည်း ကူညီဖူးတယ်၊ သို့သော်လည်း သူ့အမှုက တယ်ကြီး မနက်လှပါဘူး၊
ခပ်ရိုးရိုး ခပ်ရှင်းရှင်းပါပဲ'

'အကိုကြီးမှာသာ ရှင်ပါတယ် ရှင်၊ မြောမှာဖြင့် ဟိုတုံးကွ ရှုပ်ရှားလွန်းလို့
မကြံတတ်အောင် ဖြစ်ပြီးနေလို့မို့ အကိုကြီး ကူညီတာများ ပြောလို့တောင် မဆုံးနိုင်ရှာပါဘူး
ရှင်၊ သို့သော်လည်း သူ့အမှုဟာကတော့ ဘယ်လိုပင် ရှင်းသည်ဖြစ်၍ ယခု ကျွန်မ လာ
ရောက်ခဲ့ရတဲ့ အမှုဟာကဖြင့် အင်မတန်လည်း ထူးဆန်း အင်မတန်လည်း ရှုပ်ထွေးတဲ့
အမှု ပါပဲ အကိုကြီးရှင်' ဟု ပြောလျှင် မောင်စံရှားလည်း အလွန်တရာ နှစ်သက် အားရ
ရှိလှသော မျက်နှာထားနှင့် သူငယ်မအား ကြည့်ပြီးလျှင် 'ကိုင်း မိန်းကလေး အမှု

ပြောပြစမ်းဗျာ' ဟု ပြောလျက် နားစိုက်ကာ ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်၏ ရှေ့၌ မိန်းကလေးသည် စကားစုံလင်စွာ
ပြောရမည်ကို ကြောက်ရွံ့မည်စိုးသဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထမည်ပြုလေလျှင် သူငယ်မက

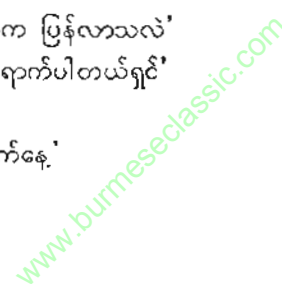
'ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ထိုင်သာထိုင်ပါ၊ တစ်ဆိတ်ကလေး အကိုကြီးက တောင်းပန်
ပေးပါရှင်၊ အကိုကြီးမိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ကျွန်မအမှုကို နှစ်ယောက်လုံးကြားကြရင်
သာပြီး ကောင်းပါလိမ့်မယ်ရှင်' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပြန်၍ ထိုင်ရလေ၏။
၎င်းနောက် မိန်းကလေးက

'ကိုင်း ကျွန်မ အတိုချုပ်ပြီး ပြောပါရစေရင်၊ ကျွန်မ အဖေက ပထမကတော့
ကျောင်းဆရာ လုပ်ပြီးနေခဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးအတွင်းမှာ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို စွန့်
ပြီး အသက်ပင်ကြီးသော်လည်း အသက်ကို လျော့ပေါ့ပြောပြီး စစ်မှုထမ်းရွက်ဖို့ စစ်ထဲ
ကို လိုက်သွားရပါရော့ရှင်၊ ကျွန်မ မိခင်ကတော့ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကလေးကပဲ၊ သေ
ဆုံးပြီး သွားရှာ၊ ကျွန်မမှာ ဒေါ်ဒေါ်တစ်ယောက်နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာများကို
သင်ကြားခဲ့၊ ဘုတန်းနှင့် ဆရာဖြစ် ပရိုဗ်မာရီ စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီး ကျောင်းဆရာအလုပ်
နှင့် ကိုယ်ဝမ်းကိုယ်ခါးကို ထိန်းကျောင်းခဲ့ရပါတယ်ရှင်။

'သည်နောက် စစ်ကြီးပြီးမြောက်လေတော့ ကျွန်မတို့ အဖေ ပြန်လာမယ်လို့ စာ
များရတာနှင့် ကျွန်မမှာ စောင့်ဆိုင်းပြီး နေခဲ့၊ တစ်နေ့သ၌တော့ ပြန်လာကြောင်း သ
တင်းကြားတဲ့ပြင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှာ တည်းခိုနေထိုင်ကြောင်း သတင်း ကြား
ရပါရော့ရှင်၊ သည်တော့ ကျွန်မမှာ ကျွန်မအဖေဟာ ပြန်လာရက်နှင့် ကျွန်မကိုမှ နှုတ်
မဆက်သေးဘဲ သူတစ်ပါးအိမ်မှာ တည်းခိုရက်လေခြင်းလို့ စိတ်ထဲမှာ မခံချင်သော်
လည်း အဖေရှိရာ သွားပြီး တစ်မနက်ခင်းမှာ မေးပါရော့ရှင်၊ မေးတော့ သူ့တည်းအိမ်
က လူတွေက ကျွန်မအဖေဟာ ညကတည်းက ထွက်သွားလိုက်တာ ယခုတိုင် ပြန်
မလာသေးကြောင်း ကြားရပါရော့ရှင်၊ ဒါနှင့် ကျွန်မလည်း တစ်ရက်တစ်ရက်နှင့် စောင့်
လိုက်တာ ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ဘာများ ဖြစ်လေသလဲလို့ စိတ်မချတာနှင့် ပုလိပ်
ကို တိုင်ချက်ပေးပါရော့ရှင်၊ သည်တော့ ကျွန်မလည်း ပုလိပ်အရာရှိများက အကြံပေး
ချက်အရ သတင်းစာထဲမှာ ထည့်ပြီးကြော်ငြာ၊ ပုလိပ်ခုံထောက်များကိုလည်း ခုံထောက်ဖို့
ပြော၊ အမျိုးမျိုး ကျွန်မ ကြီးစားသော်လည်း ဘယ်နည်းနှင့် လုပ်လို့မှ သတင်းမရဘူးရှင်၊
သည်တော့'

ရှား။ ။ 'နေပါဦးမိန်းကလေးရယ်၊ ရက်စွဲ ပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်ရက်က ပြန်လာသလဲ'
မိန်းကလေး။ ။ '၁၉၃၃ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့က ပြန်ရောက်ပါတယ်ရှင်'

ရှား။ ။ 'ဘယ်နှစ်ရက်နေ့က ပျောက်သွားသလဲ'
မိန်းကလေး။ ။ 'နောက်တစ်ရက်ပဲ ပျောက်သွားတယ်ရှင်၊ ၁၃ ရက်နေ့'

ရှား။ ။ 'တစ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီကောဗျာ၊ ဒါထက် သူ့ပစ္စည်းများကော မကျန်ရစ်ဘူးလား' မိန်းကလေး။ ။ 'များများမကျန်ရစ်ပါဘူးရှင်၊ အဝတ်အစားကလေး နဲ့နဲ့နှင့် စာအုပ်ကလေး သုံးလေးအုပ်နှင့် သည့်ပြင် တိုလီမိုလီပစ္စည်းကလေး နဲ့နဲ့ပါးပါးပါပဲရှင်'

ရှား။ ။ 'ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ သူတည်းတဲ့ အိမ်မှတစ်ပါး သည့်ပြင် မိတ်ဆွေများ ရှိသေး သလား'

မိန်းကလေး။ ။ 'သည့်ပြင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သာ ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးပါတယ် ရှင်၊ သည်မိတ်ဆွေက ကျွန်မတို့အဖေနှင့် အတူတူ စစ်ထဲမှာ အမှုထမ်းပြီး မမာလို့ ပြန် လာတာ၊ သူက ခြောက်လလောက် အရင်ရောက်နှင့်ပါတယ်ရှင်၊ သူ့အိမ်ကိုလည်း ကျွန်မ သွားပြီး မေးပါတယ်၊ မေးတော့ သူက ကျွန်မတို့ အဖေပြန်ရောက်လာတယ် ဆိုတာတောင် သူ မသိရပါဘူးတဲ့'

ရှား။ ။ 'သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ'

မိန်းကလေး။ ။ 'ဦးထွန်းကျော်တဲ့ရှင်'

ရှား။ ။ 'ဘာရာထူးလဲဗျာ၊ စစ်ထဲမှာ'

မိန်းကလေး။ ။ 'ဂျပဒါပါတဲ့ရှင်'

ရှား။ ။ 'သူငယ်မ အဖေကကော အတူတူပဲလား'

မိန်းကလေး။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဂျပဒါပါပဲ၊ အမည်ကတော့ ဦးသာဟန်ပါတဲ့'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း သည့်ပြင် ပြောစမ်းပါဦးဗျာ'

မိန်းကလေး။ ။ 'ဒါနှင့် ကျွန်မလည်း သတင်းမကြားလေတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ လက်လျှော့ ရမလို့ဖြစ်နေတုန်း ခြောက်လလောက်အကြာမှာ တစ်နေ့သည့်တော့ သတင်းစာ တစ် စောင်ထဲမှာ ဂျပဒါဦးသာဟန် သမီးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသမှာ နေ ထိုင်ကြောင်း ၎င်းသတင်းစာထဲမှာ ပြန်ကြားဖြေဆိုလျှင်ဖြင့် ကျေးဇူးရှိပါလိမ့်မယ်တဲ့ ပါလာတာကိုးရှင်၊ သည်တော့ ကျွန်မက ကျွန်မဒေါ်ဒေါ်ကို တိုင်ပင်ပြီး မကြာမီအတွင်း ပဲ နေရပ်နှင့်တကွ လိပ်ကို ဖြေကြားလိုက်ပါရောရှင်၊ သည်လိုလဲ သတင်းစာထဲကနေပြီး ဖြေလိုက်ပါရော နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်မအမည်နှင့် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ရောက်လာ ပါရောရှင်၊ ဒါနှင့် ကျွန်မ ဖြည့်ကြည့်တော့ အင်မတန် အရောင်ကောင်းတဲ့ ပုလဲကြီးတစ်လုံး တွေ့ပါရော ရှင်၊ သည့်ပြင်တော့ စာလည်း မပါ၊ ဘာလဲ မပါ၊ ဘယ်က ပို့လိုက်လို့ ဘယ်လို အကြံအစည်နှင့်မှန်းလည်း ကျွန်မ မသိရပါဘူးရှင်၊ ဒါနှင့် သည်ပုလဲကို စိန် တိုက်က ဘာဘူများကို သွားပြတော့ အဘိုး သုံးရာ ထိုက်တန်တယ်လို့ အဖိုးဖြတ် လိုက်ပါတယ်ရှင်၊ ဖြတ်လိုက်ပေမယ့် ဘယ်လို အကြံအစည်နှင့် ပို့လိုက်မှန်း မသိလေတော့ ကျွန်မလည်း မရောင်းဘူးရှင်၊ ရတဲ့ လခကလေးနှင့်ပဲ ကျစ်ကျစ်ကလေး စားသောက်နေ ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါနှင့် အဲဒီနေ့က စပြီး လဆန်း တစ်ရက်နေ့တိုင်း တစ်ရက်နေ့တိုင်း သည်

ပုလဲမျိုး တစ်လုံးတစ်လုံး ရောက် ရောက်လာပါတယ်ရှင်၊ ယခု ၁၂ လရှိပြီမို့ ပုလဲ ၁၂ လုံး ကျွန်မဆီ ရောက်ပါပြီရှင်၊ အရွယ်ကလည်း ညီ အရောင်ကလည်း ညီပါဘိသ နှင့် ကြည့်ပါတော့ရှင်' ဟု ပြောလျက် သူ ငယ်မလည်း ကနုကနာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သေတ္တာငယ်အတွင်းမှ ပုလဲ ၁၂ လုံးကို ကျွန်တော်တို့အား ထုတ်၍ ပြလေ၏။

မောင်စံရှားလည်း ပုလဲကို သေချာစွာကြည့်ရှုပြီးနောက်

'ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းတဲ့ ပုလဲကြီးတွေ၊ တစ်လုံး ၄၀ဝိ ထက်မနဲ့ တန်ပါ ရဲ့ဗျာ။ ကိုင်း ကိုင်း သည်ပြင် ပြောပါဦးဗျာ'

မိန်းကလေး။ ။ 'ဒါနှင့် သည်လို လစဉ် ပုလဲ တစ်လုံး တစ်လုံး ရပြီးလာခဲ့၊ သည်က နေ့တော့ အခါတိုင်းလို ပုလဲ မရောက်လာဘဲနှင့် ဟောဒီစာတစ်စောင် ရောက်လာပါ တယ်ရှင်' ဟု ပြော၍ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်၍ ပြရာ မောင်စံရှားက 'စာအိတ်ပါပေးဗျာ' ဟု ပြော၍ စာအိတ်ပါ ယူ၍ ကြည့်ပြီးနောက်

'အင်း စာတိုက်တံဆိပ်က ကြည့်မြင်တိုင်တံဆိပ်၊ ရက်စွဲက စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့၊ စာအိပ်ထောင့်က လက်မရာကြီးဟာက စာပို့ကုလားရဲ့ လက်မရာပဲနှင့် တူ တယ်၊ စာအိပ်ကလည်း စာအိပ်ကောင်း၊ စာရေးစက္ကူကလည်း စက္ကူကောင်း၊ အနည်းဆုံး တစ်ရာကို သုံးကျပ်လောက် ပေးရမယ်။ စာထဲမှာ လက်မှတ်လည်း မထိုးဘူး၊ နေရပ် လည်း မပါဘူး၊ ရက်စွဲလည်း မပါဘူး၊ ကိုင်း ကိုင်း စာထဲမှာ ဘာပါသလဲ ကြည့်ရ အောင်' ဟု ပြောလျက် မောင်စံရှားလည်း အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်လေ၏။

'ယနေ့ည ၈နာရီ အချိန်တွင် ပစ်ချားပဲလေစ် အရိပ်ပြပွဲရုံရှေ့သို့ အဖော် နှစ်ယောက်နှင့် လာခဲ့ပါလေ။ မိန်းကလေးမှာ များစွာ အနစ်နာခံ နေရပါသဖြင့် ကျွန်ုပ် တတ်အားသမျှ ကူညီလိုပါသည်။ သို့ရာတွင် ပုလိပ်များကိုဖြင့် မခေါ်ခဲ့ပါနှင့်။ ပုလိပ်များ ပါခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့တော့မည် မဟုတ်ပါ'

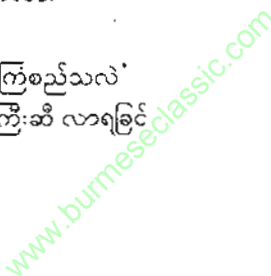
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်

၎င်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက် မောင်စံရှားက 'အင်း တော်တော် ကောင်းပုံပေါ်တဲ့ အမှုကလေးပဲ၊ ကိုင်း ကိုင်း မိန်းကလေးနာမည်က မနှင်းညွန့် ဟုတ်လား'

ညွန့်။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း သည်အမှုမှာ မနှင်းညွန့် ဘယ်နှယ်လုပ်ဖို့ ကြံစည်သလဲ'

ညွန့်။ ။ 'ကျွန်မဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမယ် မသိတတ်လို့ အကိုကြီးဆီ လာရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ရှင်'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ကျုပ်အကြံအတိုင်း လိုက်မှာဖြင့် သူမှာတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်၊ အဖော်နှစ်ယောက် ခေါ်ခဲ့ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ နေရာကျပြီ၊ သည်က ကိုသိန်းမောင်နှင့် ကျုပ်နှင့် လိုက်ကြမယ် ဘယ်နယ်လဲ'

ညွန့်။ ။ '(ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်လျက်) 'လိုက်ခဲ့ပါဦး အကိုကြီးရှင်၊ ကျွန်မ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးရှင်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကျွန်တော်လိုက်လို့ မိန်းကလေးမှာ ကျေးဇူးရှိမယ်ဆိုရင် သည်လမ်း မကပါဘူး၊ ဘယ်လမ်းမဆို ကျွန်တော် လိုက်ပါတယ်ဗျာ'

ညွန့်။ ။ 'ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် အကိုကြီးတို့ရှင်၊ ကျွန်မက ကုပ်ကုပ်ကလေး နေတတ်လေတော့ အသိမိတ်ဆွေဆိုလို့လဲ တယ်ကြီး မရှိလှဘူးရှင်၊ အိမ်မှာလဲ မိန်းမ သားတွေချည်းပဲ၊ သည်တော့ အကိုကြီးတို့ နှစ်ယောက် လိုက်ရင်ဖြင့် အင်မတန် ကျေးဇူးကြီးပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ ဒါဖြင့် ၇ နာရီခွဲ ရောက်အောင်လာရင် တော်ပြီမှတ်တယ်'

ရှား။ ။ '၇ နာရီခွဲတိတိ ရောက်အောင်လာပေတော့၊ နောက်မကျစေနှင့်နော်၊ ဒါထက် ကျုပ်တစ်ခု မေးပါရစေဦး၊ သည်စာရေးတဲ့ လက်ရေးနှင့် ပုလဲများကို ပို့စဉ် အခါ လိပ်တပ်ပြီးပေးတဲ့ လက်ရေးအတူတူပဲလား'

ညွန့်။ ။ 'အော် ဟုတ်ပေသား၊ ကျွန်မမှာ ပါခဲ့တယ်ရှင်၊ အထုပ်မှာ လိပ်တပ် ပြီးပေးတဲ့ လက်ရေးတွေ ပါခဲ့ပါတယ်ရှင်' ဟု ပြောလျက် မိန်းကလေးလည်း စာရွက် ငယ်များကို ထုတ်၍ မောင်စံရှားအား ပြလေ၏။

ရှား။ ။ '(စာရွက်များကို လှမ်းယူလျက်) 'တယ်တော်တဲ့ သူငယ်မပဲ၊ တယ်ပြီး စေ့စပ်ပါပေတယ်ဗျာ၊ သည်လိုလူမျိုး အမှုလိုက်ရမှ ကျုပ်က ကြိုက်တာကလား၊ ကိုင်း ကိုင်း ကြည့်ကြရအောင်' ဟု ပြောလျက် လက်ရေးများကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှုပြီးနောက်

'အထုပ်မှာ လိပ်တပ်တဲ့ လက်ရေးတွေကတော့ မျက်ပြီးရေးတဲ့ လက်ရေးတွေပဲ၊ စာရွက်က လက်ရေးကတော့ဖြင့် အမှန်အတိုင်းရေးတဲ့ လက်ရေးပဲ၊ သို့သော် လူတစ် ယောက်ထဲ ရေးကြောင်း ထင်ရှားတယ်၊ ကြည့်စမ်းဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ ခင်ဗျားလူ ဘယ် လိုပဲ မျက်ပြီးရေးပေမယ့် အသတ်တွေ သတ်ပုံ တစ်ချောင်းငင်ဆွဲပုံကတော့ မတူဘူးလားဗျာ၊ ကိုင်း ကိုင်း တစ်ခုထဲ မေးပါရစေဦးတော့ မနှင်းညွန့်၊ မနှင်းညွန့်အဖေ လက်ရေးနှင့် သည်လက်ရေးတွေနှင့် တူတယ်များ ထင်သလားဗျာ'

ညွန့်။ ။ 'မတူပါဘူးရှင်၊ နဲနဲကလေးမှ မတူပါဘူး'

ရှား။ ။ 'ကျုပ်ညည်း သည်လိုပဲ ထင်တာပဲ၊ ကိုင်း ကိုင်း ၇ နာရီခွဲထက် နောက် မကျစေနှင့်နော်၊ ယခု သုံးနာရီ ကျော်သွားပြီ၊ အချိန်တော်တော် ရှိပါသေးရဲ့၊ သည်စာ ရွက်တွေ ထားပစ်ခဲ့ပါဗျာ၊ ကျုပ် နဲနဲထပ်ပြီး ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်၊ နောက်မကျစေနှင့်နော် မနှင်းညွန့်'

ညွန့်။ ။ 'စိတ်ချပါရှင်၊ မကျစေရပါဘူး၊ ကိုင်း ကျွန်မပြန်ချေပါဦးမယ်ရှင်' ဟု ပြောလျက် ချိုသာလှစွာသော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ မိန်းကလေး ဆင်းသွားလေကျင် ကျွန်တော်လည်း အိမ် ရှေ့ ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်လျက် သွားရာလမ်းကို မျက်စေ့တစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်ကာ ရှိနေ မိပါကြောင်း။

ငင်းနောက် မိန်းကလေးသည် လမ်းကွေ့မှ ချိုး၍ သွားသဖြင့် မမြင်ရသည့်အခါမှ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်လာ၍ 'တယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူငယ်မလေးဗျာ'

ရှား။ ။ '(ဆေးတံသောက်လျက် စဉ်းစားနေရာမှ) 'ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကျုပ်ဖြင့် သတိမထားမိပါဘူးဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ခင်ဗျားမျက်စိများက ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်မလဲဗျာ၊ မျက်စိပါလို့မှ လည်း မြင်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ သည်လောက် ချစ်ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်မှာ ရှာလို့ တွေ့ဦးမလဲဗျာ'

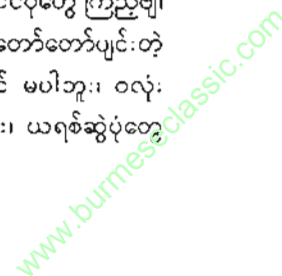
ရှား။ ။ '(အနည်းငယ် ပြီးရယ်လျက်) 'တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာတော့ ကိုယ့်အမှုသည် ချောတယ် လှတယ် အရုပ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မကြည့်အားဘူးဗျာ၊ အမှု ကိုသာ ကြည့်ရတယ်၊ အမှုသည်ကို ကြည့်မိမှဖြင့် အမှုကို ဆင်ခြင်ရာမှာ လမ်းမှား တတ်တယ်ဗျာ၊ ဟိုတလောက ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်သတ်ပြီး အသက်အာမခံငွေ ထုတ်ယူလို့ အမှုဖြစ်တဲ့ မိန်းမဟာလည်း အင်မတန်ချောလှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဟိုတစ်နေ့ က လူအိုရုံအတွက် ငွေ ငါးထောင် ထည့်လိုက်တဲ့ မိန်းမကြီးဟာလည်း အင်မတန် အ ရုပ်ဆိုးရှာတာကပဲ၊ သည်တော့'

ကျွန်တော်။ ။ 'သို့သော်လည်း သည်မိန်းကလေးဟာကတော့ သူ့ရုပ် သူ့ရည်နှင့် လိုက်အောင် အကျင့်စာရိတ္တလည်း'

ရှား။ ။ 'မပြောတတ်သေးဘူး၊ ပြီးမှ သိမယ်၊ ဒါထက် ကိုသိန်းမောင် လူ လက်ရေးကို ကြည့်ပြီး အကျင့်စာရိတ္တကို ခန့်မှန်းတဲ့နည်း ခင်ဗျား တတ်ရဲ့လား၊ ကိုင်း သည်လူလက်ရေးကြည့်ပြီး ခင်ဗျား သိသလောက် ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ '(လက်ရေးများကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်) 'လက်ရေးကဖြင့် ပြီ သတယ်၊ ညီညွတ်တယ်၊ သေသေသပ်သပ် နေတတ်ထိုင်တတ်တဲ့လူနှင့် တူတယ်'

ရှား။ ။ '(ဦးခေါင်းကို ယမ်းလျက်) 'ရေးချပုံတွေ၊ တစ်ချောင်းငင်ပုံတွေ ကြည့်ဗျာ၊ ပစောက်များတောင် မောက်ချ မချချင်ဘူး၊ ပိုင်းချ ချချင်တယ်၊ တော်တော်ပျင်းတဲ့ လူပဲ၊ တစ်ချောင်းငင်တွေလည်း ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ခြေထောက်တောင် မပါဘူး၊ ဝလုံး ဆွဲပုံတွေကလည်း စိတ်သဘောတယ်ပြီ၊ ခိုင်မာတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး၊ ယရစ်ဆွဲပုံတွေ

အသတ် သတ်ပုံတွေကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်အမြင် တော်တော်ကြီးပုံရတဲ့ လူနှင့် လက္ခဏာ တူတယ်။ ကိုင်း ကိုင်း ကျုပ်သွားစရာကလေး ရှိသေးတယ်ဗျို့။ ခဏ သွား လိုက်ဦးမယ်။ ဟောဒီ စာအုပ် ဖတ်စမ်းဗျာ၊ အင်မတန်ကောင်းတယ်' ဟုပြောလျက် စာတစ်အုပ်ကို ပေးပြီးလျှင် မောင်စံရှားလည်း ထွက်သွားရာ ကျွန်တော်မှာ ပြတင်း ပေါက်အနီးတွင် ထိုင်လျက် စာအုပ်ကို ဖတ်ပါသော်လည်း ကျွန်တော်၏ မျက်နှာနှင့် စာအုပ်၏ အကြားတွင် သူငယ်မ၏ မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ကွက်ခနဲ ပေါ်လာသည် ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ စာအုပ်ကို ပစ်ချပြီးလျှင် သူငယ်မ၏ ချစ်ခင်ဖွယ် ကောင်းလှသော မျက်နှာကလေး၏ အကြောင်းကိုသာလျှင် စဉ်းစားစိတ်ကူးကာ ရှိနေ မိလေ၏။

ညနေ ငါးနာရီကျော်အချိန်ခန့်တွင် မောင်စံရှားလည်း ဝမ်းသာအားရ ရှိသော မျက်နှာထားနှင့် ပြန်လာပြီးလျှင်

'သည်အမှုက တယ်ကြီး မရွပ်လှဘူးဗျို့၊ သည်အမှုမှာ တွေးဖို့ရာ နည်းတစ်နည်းထဲပဲ ရှိတယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား တွေးမိပြီပေါ့လေ'

ရှား။ ။ 'အသေအချာကြီးလည်း မဟုတ်လှသေးဘူးဗျာ၊ သို့သော်လည်း သဲလွန်စ က လေးတော့ နည်းနည်းရပြီ။ ရပေမယ့် လိုက်ဖို့ တော်တော် လိုသေးတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ခု သိခဲ့ရတာက သူငယ်မရဲ့ အဖေ ဦးသာဟန်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဂျမဒါ ဦးထွန်း ကျော်ဟာ ၁၉၁၉ ခု ဩဂုတ်လမှာ သေရှာပြီတယ်ဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'သည်ဟာ ဘာအရေးကြီးသလဲဗျာ'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျား မတွေးမိဘူး၊ မမြင်ဘူး ဟုတ်ကဲ့လား၊ အံ့ဩတယ်ဗျာ၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် ကျုပ် ပြောသလို ကြည့်စမ်း၊ သူငယ်မရဲ့ အဖေ ဦးသာဟန်မှာ ရန်ကုန်မြို့၌ အခြား မိတ်ဆွေ မရှိ။ ဂျမဒါဦးထွန်းကျော် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ သူသွားပြီး ဟိုတုန်းက မိန်းကလေးက မေးတော့လည်း ဦးသာဟန် ရောက်လာကြောင်း သူမသိရသေးပါဘူးလို့ ပြောတယ်။ ပြောပြီး ခြောက်လလောက် အကြာမှာ ဦးထွန်းကျော် သေတယ်။ သေပြီးလို့ လေးငါးရက် အတွင်းမှာပဲ မနင်းညွန့်ထံ ပုလဲထုပ် ရောက်လာတယ်။ ရောက်တာမှလည်း တစ်ကြိမ်မက လစဉ် လစဉ် တစ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာတယ်။ ရောက်လာပြီးတဲ့နောက် ယခုနောက်ဆုံးစာမှာလည်း မိန်းကလေးမှာ အနစ်နာခံနေရတဲ့ အကြောင်းလည်း ပါ တယ်။ သည်တော့ခါ မိန်းကလေးမှာ အနစ်နာခံရတဲ့ အချက်ဆိုတာ ဘယ်အချက်ဖြစ်မယ်လို့ တွေးစရာရှိသဲဗျ။ ခြံမှာ အဖေတစ်ယောက် ဆုံးရှုရတဲ့ အချက်ပဲ ဖြစ်မယ် မဟုတ် လား၊ ပြီးတော့လည်း ပုလဲတွေဟာ ဦးထွန်းကျော် သေပြီးတဲ့ နောက် လေးငါးရက် အတွင်းမှာပဲ ရောက်လာတယ်။ သည်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာသလဲတဲ့၊ ဦးထွန်းကျော်ရဲ့

အဖေ့ခံ အမွေစားများက မိန်းကလေးမှာ အနစ်နာခံရကြောင်းသိလို့ လျော်ကြေးအဖြစ်နှင့် ဦးလိုက်တဲ့ ပုလဲတွေ ဖြစ်ရမယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျာ၊ ကိုင်းဗျာ သည်လို့ မတွေးရင် ဘယ် လို့များ ခင်ဗျား တွေးဖို့ ရှိသေးသလဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါတော့ ဟုတ်ပါစေတော့ဗျာ၊ သို့ပေမယ့် လျော်ကြေးပေးပုံက ထူး ဆန်းလှချေကလားဗျာ၊ ပြီးတော့လည်း စာရေးတာက ဟိုတုန်းက မရေးဘဲ တစ်နှစ်ကျော် လာတဲ့အခါမှာ ရေးရသလားဗျာ၊ သည်ပြင်လည်း ဒီမိန်းကလေးမှာ အဖေဆုံး ခြင်းအားဖြင့် နစ်နာခြင်း ခံရရှာတယ်ဆိုရင် သည်ကဲ့သို့ နစ်နာခြင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် ကူညီရအောင်ဟာ ယခုတိုင် သူ့အဖေ အသက်ရှင်လျက် ရှိနိုင်ပါဦးမလားဗျာ'

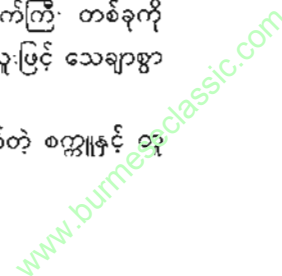
ရှား။ ။ 'ကိုင်းလေ ဟုတ်ပါတယ်၊ သို့သော်လည်း သည်အချက်တွေတော့ သည်ကနေည ရှင်းလင်းလိမ့်မပေါ့ဗျာ၊ ကိုင်း ကိုင်း မိန်းကလေး မရောက်လာခင် ကျုပ်တို့ ထမင်းက လေး တစ်လုတ်နှစ်လုတ် စားလိုက်ကြဦးစို့ဗျာ'

ကျွန်တော်တို့သည် ညစာထမင်းစားသောက်ကြပြီးနောက် စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုလျက် ရှိကြသဖြင့် ၇ နာရီကျော်ကျော်မျှ ရှိလေလျှင် မြင်းရထားတစ်စီးလည်း အိမ်ရှေ့၌ ရပ်ပြီးနောက် တစ်ခဏမျှကြာလျှင် မနင်းညွန့်လည်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ လေ၏။

ရှား။ ။ 'ကိုင်း အချိန်လည်း နီးပြီ။ သွားမှ တော်မယ် ထင်တယ်။ ကဲ ကိုသိန်းမောင် လုပ်ဗျာ၊ အဝတ်များ လဲပါ။ တုတ်ခပ်မာမာ ယူခဲ့ဗျို့၊ မသိနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကွယ်ကာထားရင် ကောင်းတယ်။ ဪ ဒါထက် မနင်းညွန့်ကို ကျုပ် မေးစရာကလေး နည်းနည်း ရှိသေးတယ်' ဟု ပြောလျက် မေးခွန်း အနည်းငယ်မေးမြန်းရာ မနင်းညွန့်က

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ အဖေနှင့် ဦးထွန်းကျော်နှင့်က အင်မတန် ကျွမ်း ဝင်ကြတဲ့ လက္ခဏာ ရှိပါတယ်။ စစ်မြေပြင်က ရေးပြီး အဖေရေးပေးတဲ့ စာထဲမှာ ဦး ထွန်းကျော် အကြောင်းများလည်း ခဏခဏ ပါတယ်ရှင်၊ ဪဒါထက် ကျွန်မတို့ အဖေ သားရေ သေတ္တာအိတ်ပုန်းထဲက စာရွက်တစ်ရွက် ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ပြန်ပြီရှင်၊ ဟို ထုန်းကတော့ သည်အိတ်ကို မမြင်မိဘူး၊ သည်ကနေမှ သေသေချာချာ မွေနှောက်ပြီး ရှာနေလေတော့ သည်အိတ်ပုန်းကို တွေ့မိတယ်။ အိတ်ပုန်းထဲ နှိုက်ပြီး ကြည့်တော့ ဟောသည် စာရွက်ကြီး တစ်ရွက် ခေါက်ပြီး ထည့်ထားတာ ကျွန်မ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဘာတွေ ရေးထားမှန်း နားမလည်ပါဘူး။ အကိုကြီးဖြင့် သိမလားလို့ ကျွန်မ ယူခဲ့ပါတယ်' ဟု ပြောလျက် မနင်းညွန့်လည်း စာရွက်ခေါက်ကြီး တစ်ခုကို မောင်စံရှားအား ပေးရာ မောင်စံရှားလည်း စာရွက်ကို ဖြန့်၍ မှန်ဘီလူးဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်

'အဟန် စက္ကူကဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ၊ ကုလားပြည်က ဖြစ်တဲ့ စက္ကူနှင့် တူ

တယ်။ ကျုပ်တို့ဆီက ပြစ်တဲ့ မိုင်းကိုးစက္ကူနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် မတူဘူးလားဗျို့။ ကိုသိန်းမောင် သည်စက္ကူဟာ တစ်ခါတုန်းက စက္ကူချပ်ပြားမှာ ကပ်ပြီး တွယ်အပ်နှင့် တွယ်ထားပုလို့ တွယ်အပ်ရာတွေတောင် ထောင့်လေးထောင့်မှာ ရှိနေသေးတယ်။ အင်း ဘာတွေလဲဗျို့။ ရေးထားတာ၊ အလို အိမ်ပုံစံနှင့် တူပါကလား။ အင်မတန်ကြီးတဲ့ အိမ်ကြီးဗျို့။ အခန်းကြီးတွေ အခန်းကလေးတွေ လှေခါးတွေ၊ ဆောင်ကူးခန်းမကြီးတွေ ပြည့်နေတာပါပဲကလား။ သည်အနားက ဘာလဲဗျို့။ မင်နီကြက်ခြေခတ်ကလေး ပြထားပါကလား။ အောက်နားကတော့ ခဲတံနှင့် ရေးထားတာက ဘာလဲ။ 'လက်ဝဲဘက်ကို လေးလှမ်းသွား'တဲ့။ သည်ဟာက ဘာဆိုလိုသလဲ။ ဟောအောက်နားက ကြက်ခြေကလေးလေးခု ပါပြန်ပြီ။ ကြက်ခြေတွေ အောက်နားက စာပါကလားဗျို့။ မှန်းစမ်း ဘာတဲ့လဲ။ လူနာမည်တွေဗျို့။ မောင်မိုးသီး၊ မာမက်ဆင်၊ ဝါဟစ်ခန်း၊ နထပ်ဆင်တဲ့၊ လေးယောက်သား နာမည်တွေပါကလား။ ကဲ ကဲ ရှိစေဦး၊ ရှိစေဦး။ အခုတော့ဖြင့် ဘယ်ပုံ သက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် မပြောနိုင်သေးဘူး။ သို့သော်လည်း သည်မြေပုံဟာ အရေးကြီးတဲ့ မြေပုံနှင့် တူတယ်။ သည်ဟာ ကျုပ် ယူထားလိုက်မယ်နော်။ မနင်းညွန့် သည်အမှုက ကျုပ် ထင်သလောက် မကဘူး ထင်တယ်ဗျို့။ တော်တော် ရှုပ်လိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။ ကိုင်း ကိုင်း ၇ နာရီလည်း ခွဲသွားပြီ။ သွားကြံမှ တော်မယ်'

ကျွန်တော်တို့လည်း မော်တော်ကားတစ်စီးကို ခေါ်၍ မနင်းညွန့်ကို အလည်မှထားပြီးလျှင် ထွက်လာကြရာ မနင်းညွန့်မှာ ချစ်လှစွာသော ဖခင်၏ အမူအတွက် ဖြစ်သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ အချိန်မဲ့ ညအခါ ဖြစ်သည်လည်း တစ်ကြောင်း။ မည်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက မည်ကဲ့သော အကြံအစည်နှင့် ခေါ်ငင်သည်ကို မသိရှာသေးသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည့် အမူအရာနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရှာလေ၏။

ရှစ်နာရီ ထိုးချိန်နီးသဖြင့် 'ပစ်ချားပဲလေ့စ်' အရိပ်ပြပွဲရုံအနီးသို့ ရောက်လေလျှင် မောင်စံရှားလည်း မော်တော်ကားကို ရပ်စေပြီးနောက်

'ကိုင်း ခြေကျင်လျှောက်ကြံမှ တော်မယ် ထင်တယ်ဗျို့။ ဟေ့ သူငယ် သည် နေရာက စောင့်ရစ်နော်။ ငါတို့ ပြန်မလာရင်လည်း နက်ဖြန် ငါ့အိမ် မင်းလာခဲ့။ စောင့်နေတဲ့ အတွက်ပါ ငါ ပေးမယ်' ဟု မော်တော်ကားမောင်းသူ သူငယ်အား မှာထားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် မနင်းညွန့်ကို အလည်မှာ ထား၍ အရိပ်ပြပွဲ ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ရုံရှေ့သို့ ရောက်လေလျှင် မောင်ရိပ်မှ လူတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် သူငယ်မအား

'မနင်းညွန့်ဆိုတာ မှတ်တယ်။ ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျာ'

ညွန့်။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

ထိုသူ။ ။ 'သည်က နောင်တော်များက မနင်းညွန့် မိတ်ဆွေများလား'

ညွန့်။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်' ဟု ပြောလျှင် ထိုသူလည်း ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့အား အတန်ကြာအောင် စိုက်၍ ကြည့်ပြီးနောက်

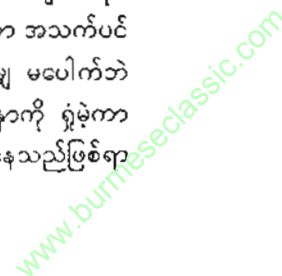
'သည်ခဲပါ မနင်းညွန့် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် တဆိတ်မေးပါရစေ။ သည်က မိတ်ဆွေများဟာက ပုလိပ်အရာရှိများ မဟုတ်ဘူးနော်'

ညွန့်။ ။ 'မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ စိတ်ချပါ'

ထိုအခါ ထိုသူလည်း ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ကပ်ပြီးနောက် သုံးကြိမ်မျှ လေချွန်လိုက်သည်တွင် အမိုးအကာတို့ဖြင့် လုံခြုံစွာ အုပ်မိုးကာရံလျက် ရှိသော မော်တော်ကားတစ်စီးသည် ရုတ်တရက် ဆိုက်ရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ အနီး၌ ရပ်လေ၏။ ၎င်းနောက် ထိုသူလည်း မော်တော်ကား မောင်းသူနှင့်အတူ ရှေ့မှ ထိုင်လျက် ကျွန်တော်တို့အား တက်ရန် လက်ပြသည်တွင် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးလည်း မော်တော်ကားအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြရလေ၏။ ၎င်းနောက် မော်တော်ကားလည် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်၍ သွားရာ ကျွန်တော်တို့မှာ မည်သည့် ကိစ္စနှင့် မည်သည့် အရပ်သို့ သွားရောက်ရသည် မသိဘဲ မျက်စိမှိတ်လျက် လိုက်ပါ သွားကြရလေ၏။

မော်တော်ကားလည်း ထွက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် မြောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူလျက် ထွက်လာခဲ့ရာ ကြည့်မြင်တိုင်ကို ကျော်လွန်၍ ကြံတောသင်းချိုင်းသို့ လွန်ပြီးနောက် ကုတ်ကိုင်းကန်သို့ ရှေ့ရှုတူရှု မျက်နှာမူလျက် လာခဲ့လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ အင်းစိန်သို့ သွားသော-လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့၍ ခရီးအတန်ငယ် ပေါက်ရောက်ခဲ့လေလျှင် မော်တော်ကားသည် ရုတ်တရက် အရှိန်သတ်ပြီးနောက် ဝင်ခြံကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်၍ အလွန်တရာ ကောင်းမွန်ကြီးမားသော ဘီအိမ်ကြီး တစ်ဆောင်၏ ရှေ့၌ ရပ်တန့်လေ၏။ မော်တော်ကား ရပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုလားလူမျိုး အစေခံ တစ်ယောက်လည်း အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာ၍ သခင်က စောင့်ဆိုင် လျက် ရှိကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား ခေါ်ငင်သွားရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ကုလား အစေခံနှင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားကြပြီးနောက် တစ်ခုသော အခန်းတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

၎င်းအခန်းတွင်း၌ကား အလွန်တရာ ကောင်းမွန်လှသော ဘီအိမ်ကြီး၊ ကော်စောကြီး ခန်းမီးကြီး အစရှိသည်တို့သည် တောက်ပစွာ ထွန်းလင်းလျက် ရှိသော ဓာတ်မီးရောင်တွင် အလွန်တရာ သားနားစွာ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခုသော ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ ထိုင်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော်တို့အား 'ကြွကြပါ ခင်ဗျား။ ထိုင်ကြပါခင်ဗျား' စသည်ဖြင့် နေရာထိုင်ခင်း ပေးကာ ဧည့်ခံလေ၏။ ထိုသူမှာ အသက်ပင်မကြီးလှသေးသော်ငြားလည်း ဦးခေါင်းအလည်၌ ဆံပင်တို့သည် တစ်ပင်မျှ မပေါက်ဘဲ တောက်ပပြောင်လက်စွာ ရှိလျက် စကားပြောသောအခါ၌လည်း မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ ပြောဆိုတတ်လေသည်။ ထိုသူမှာ နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲ သွားခေါ်ခေါ်နှင့် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ

ရယ်မောသည့်အခါ၌ မိမိ၏ သွားများကို လှမြင်မည်စိုးသည့် လက္ခဏာဖြင့် လက် တစ်ဖက်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ဖုံးကွယ်ကာ ရယ်မောလေ့ ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကုလားထိုင်တစ်ခုစီတွင် ထိုင်ကြပြီးနောက် ထိုသူက

'မနှင်းညွန့်ဆိုတာ မှတ်တယ်၊ ကြားဖူးပါရဲ့ ခင်ဗျာ၊ လူကိုသာ ယခုမှ မြင်ဖူးရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ မောင်ဘိုးကဲပါတဲ့ ခင်ဗျာ၊ ၇၅မဒါဦးထွန်းကျော်ရဲ့ သားပါပဲ၊ သားချင်း သမီးချင်း မတွေ့ မမြင်ဘူးကြသော်လည်း အဖချင်းကတော့ဖြင့် အင်မတန်မှ အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့ကြဖူးပါတယ် မနှင်းညွန့်ဗျာ၊ မနှင်းညွန့်လည်း သိပြီးပဲ ထင်ပါရဲ့'

ညွန့်။ ။ 'သိပါတယ်ရှင်'

ကဲ။ ။ 'ဒါထက် သည်က နှစ်ယောက်က မနှင်းညွန့်ရဲ့ မိတ်ဆွေများပဲ မှတ်တယ်'

ညွန့်။ ။ 'မုန်ပါတယ်ရှင်၊ သည်က ဦးစံရှားတဲ့၊ သည်ဟာက ဦးသိန်းမောင်တဲ့'

ကဲ။ ။ 'ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ စာကို ရရဲ့နော်'

ညွန့်။ ။ 'ရလို့ မှာတဲ့ အတိုင်း လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ရှင်'

ကဲ။ ။ 'တခြားကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မနှင်းညွန့်အဖေ ဦးသာဟန် ကိစ္စပေါ့၊ ဦးသာဟန်တော့ဖြင့် မရှိရှာဘူး၊ သို့သော်လည်း မိန်းကလေး ရသင့်ရခွင့် ရှိသလောက်ကို တော့ ကျုပ်အစ်ကို ကိုဘိုးရွဲက ဘယ်လိုပင် ကန့်ကွက်သော်လည်း ကျုပ်က မရ ရအောင် လုပ်ပေးပါမယ်ဗျာ၊ စိတ်သာချပါ၊ မိတ်ဆွေများ ပါလာကြတာလဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောသမျှကို သက်သေအဖြစ်နှင့် နားထောင်မှတ်သားတော်မူကြပါ၊ သို့သော်လည်း ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်ဖြင့် မဟုတ်ကြဘူးနော်၊ ပုလိပ်ပါရင်ဖြင့် ဘိုးရွဲက ပြောလို့ မရပေဘူးဗျ၊ သူက လူသိမှာ အင်မတန် စိုးတယ်'

ရှား။ ။ 'စိတ်ချပါ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့အတွက်တော့ကို၊ အင်မတန်စကားလုံတဲ့ လူတွေပါဗျ'

ကဲ။ ။ 'ကောင်းပါလေဗျာ၊ ကောင်းပါလေရဲ့၊ သည်လို ခင်ဗျ၊ ရှေးဦးစွာ မနှင်းညွန့်ထံ ကျွန်တော် စာရေးပြီး ပို့ခဲ့စဉ်အခါက ကျွန်တော့်နေရပ်ကို တစ်ခါတည်း ထည့်ပြီး ရေးပေးလိုက်မယ်လို့ ကြံစည်မိပါရဲ့၊ သို့သော် ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်လူမျိုးတွေ ခေါ်ပြီးလာမှာ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့ နေရပ်ကို တစ်ခါတည်း မပြောသေးဘဲ ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော့်လူက ကြည့်ပြီးတဲ့အခါမှ ခေါ်ခဲ့ဖို့ စီမံတာကိုးခင်ဗျ၊ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဆူဆူညူညူ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ကြိုက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ပုလိပ်တွေ ခေါ်လာခဲ့မှဖြင့် အလကား ဆူဆူညူညူ ဖြစ်ကုန်ကြမှာ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့ပါခင်ဗျာ'

ညွန့်။ ။ 'ကောင်လှပါပြီရှင်၊ သို့သော် အချိန်က နည်းနည်း လင်လို့မို့ ကိစ္စကို မြန်မြန်

တဆိတ်လောက် ပြောပြပါရှင်၊ တောင်းပန်ပါရစေ'

ကဲ။ ။ 'စိတ်ချပါ ပြောပါမယ်၊ သို့သော် နည်းနည်းတော့ အချိန်ကြာလိမ့်မယ်ဗျ၊ သည်းခံတော့၊ မနှင်းညွန့်မှာလည်း အဖော်တွေ ပါသားကပဲ၊ သည်က ကိစ္စပြီးလျှင် အကိုကြီး ဘိုးရွဲခမ် သွားကြရဦးမယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်အကိုက အင်မတန် လောဘကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ မနဲစစ်တိုက်ကြရဦးမယ်၊ စိတ်ထွက်ပြီဆိုမှဖြင့် ကျုပ်အစ်ကိုက အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူခင်ဗျ၊ ဘယ်လိုများ အပြောအဆိုကြပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှန်း မသိဘူး'

ကျွန်တော်။ ။ 'ခင်ဗျား အစ်ကိုက ဘယ်အရပ်မှာလဲ'

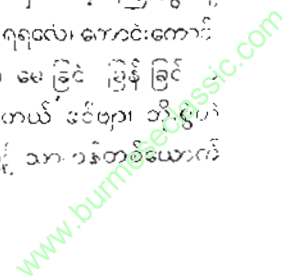
ကဲ။ ။ 'မြို့ပတ်လမ်းမှာ ခင်ဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် သွားရမဲ့ အတူတူ တစ်ခါတည်း သွားကြစို့၊ လာဗျာ'

ကဲ။ ။ 'သည်လိုလည်း မဖြစ်ဘူးခင်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဖြန်းခနဲ ကျွန်တော်က ခေါ်သွားပြီးရင် သူက ဘာပြောဦးမယ် ကျွန်တော် မသိတတ်ဘူး၊ သည်ပြင်တစ်ချက်ကလည်း သည်အဖြစ်အပျက်တွေကို ကျွန်တော်လည်း အကုန်အစင် မသိသေးဘူး၊ သိလောက်သာ ကျွန်တော် သိတယ်၊ သည်တော့ ကျွန်တော် သိသလောက်ကို ကျွန်တော်က ပြောပြပြီး ဘယ်ပုံဘယ်နည်း စီမံကြမယ်ဆိုတာ မိတ်ဆွေတို့က ဆုံးဖြတ်ကြစေချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်းဗျာ၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန် ပြောစမ်းပါ'

ကဲ။ ။ 'ပြောပါမယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အဖေက လွန်ခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးအတွင်းမှာ စစ်မှုထမ်းရွက်ခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စစ်ဖြစ်သည့်အခါက အဖေမှာ အသက်ပင် ကြီးသော်လည်း ရှေးမြန်မာမင်းလက်ထက်ကတည်းက စစ်မျိုးစစ်နွယ်ဖြစ်လေတော့ အစိုးရမင်းများက အသက်ပင်ကြီးသော်လည်း အမှုထမ်းခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ အဖေ လိုက်ပြီးသွား။ စစ်မြေပြင်မှာ မကျွန်းမမာရှိတာနှင့် စစ်ကြီးမပြီးခင် ခြောက်လ လောက်မှာပဲ ပြန်လာခဲ့ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စစ်ထဲမှာ အမှုထမ်းရွက်စဉ်အခါက လခများ ဘယ်လောက် ရတယ် မပြောတတ်ပါဘူး၊ ပြန်လာတော့ဖြင့် ငွေဘော်တော်များများကြီး ပါလာတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ် ခင်ဗျ။ ပြန်လို့ ခဏလောက်ကြာရင်ပဲ မြို့ပတ်လမ်းမှာ အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်ဝယ်၊ သည်က ခြံကိုလည်း ဝယ်၊ ဝယ်ပြီး အင်မတန် ခမ်းခမ်းနားနား နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟိုလည်း စစ်မှုထမ်း ရွက်ကယ်ဆိုတာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါလှလှ စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံသောက် ဘင်ပါတယ်၊ အဖေမှာတော့ မကြံ့ငွေဖေ့ ပါလှချေကလားလို့ အံ့သြမိပါရဲ့၊ အံ့သြပေး လိုက်လည်း ဘယ်နည်း နှင့် ရရလေ၊ နောက်ကောင်းမွန်မွန် နေရထိုင်ရလို့ လှလှပပ သုံစွဲရဖို့ ပြီလောက် ဘာမှ မေ့ခြင်း မြန်မြန် လုပ်ခဲ့ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဘိုးရွဲမှာ ဘိုးကဲတဲ့ အမြွှာမွေ ခင်ဗျ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်ဟိုအဖေ မိတ်ဆွေ သာ တစ်ယောက်

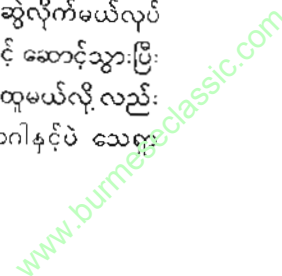

ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့ သတင်းစာတွေထဲမှာ တွေ့တော့ ဘယ်နည်းနှင့် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ရလေသလဲလို့ အဖေရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်နိုးနှောကြတော့ အဖေကလည်း ဘာမှ ဝင်ပြီး မပြောဘူး ခင်ဗျ။ ပြောတော့ ပြောပါရဲ့လေ။ သူလဲပဲ မသိတဲ့ ဟန်နှင့် တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ဝင်ပြီး ပြောပါရဲ့။ သို့သော်လည်း ဦးသာဟန် ပျောက်ဆုံးတဲ့ အကြောင်းဟာ ဘာကြောင့် ပျောက်ဆုံးမှန်း ကျွန်တော်တို့ အဖေ သိရှိကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ဖြင့် နည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးခင်ဗျ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုတော့ ရိပ်မိတယ် ခင်ဗျ။ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အဖေဟာ စစ်ထဲက ပြန်လာပြီးတဲ့နောက် တစ်စုံတစ်ခုသော ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်ကို အစဉ်မပြတ် ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ ဘာရယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့ သူ အမှန်ကြောက်နေတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သိသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အဖေဟာ အရင်တုန်းက အင်မတန် သတ္တိကောင်းသော်လည်း စစ်ထဲက ပြန်လာပြီးတဲ့နောက် တစ်ယောက်ထဲတောင်မှ လမ်းမလျှောက်ဝဲဘူး ခင်ဗျ။ ပြီးတော့လဲ ကောင်းပေဆိုတဲ့ လက်ဝှေ့သတ်သမားနှစ်ယောက်ကို တံခါးမှာ အစောင့်ထားတယ်။ ဆိုးပေဆိုတဲ့ ခွေးကြီးများကိုလည်း ဝယ်ပြီးမွေးထားတယ်။ သေနတ်လိုင်စင်ကိုလဲ မရရအောင် လျှောက်တောင်းပြီး ခါးပိုက်ထဲက ဘယ်အခါမှ မချဘူး။ သည်ဟာတွေ မြင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် အကျိုးအကြောင်းကို မေ။ မေးပေမဲ့ မပြောဘူး ခင်ဗျ။ ပြီးတော့လဲပဲ ကျွန်တော်တို့အဖေက သစ်သားခြေထောက်နှင့် လူများ မြင်ရင် အင်မတန် လန့်တတ်တယ် ခင်ဗျ။ ဟိုတလောကက လူတစ်ယောက် မီးရထားနင်းမိရလို့ ခြေထောက်မှာ သစ်သားကြီးတပ်ပြီး တောင်းစားနေရတာ။ အဖေက မြင်တာနှင့် ဘာများ အောက်မေ့တယ် မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ ခြောက်လုံးဖြူးနှင့် သွားပစ်လိုက်တာ ကံကောင်းလို့ မမှန်ပေလို့။ ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့မှာ ပုလိပ်တွေ ဘာတွေ ငွေတွေ ထိုးလိုက်ရတာ တော်တော် ပိုက်ဆံကုန်သွားသေးတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ သည်သစ်သားခြေထောက်ကို ဘာကြောင့် အဖေ သည်လောက် မုန်းပါလိမ့်မတုန်းလို့ အောင် မေ့မိတယ်။ နောက်ကျတော့မှ သည်အဓိပ္ပာယ် ရိပ်မိတာကိုးခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ပြောရဦးမယ်။ သည်က မနင်းညွှန်ရဲ့ အဖေ ဦးသာဟန် ပျောက်ဆုံးကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိရပြီးတဲ့နောက် သုံးလလောက် အကြာမှာ တစ်နေ့သ၌ ထမင်းစားပြီး နေကြတုန်း အဖေမှာမည်နှင့် စာတစ်စောင် ရတယ် ခင်ဗျ။ စာရလို့ဖွင့်ပြီးလည်း ဖတ်ကရော အဖေလည်း မျက်နှာများ မည်းပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် အခြေပျက် သွားလိုက်တာ ကျွန်တော်တို့က ဘာအကြောင်းလဲလို့ မေးလို့လည်း မရဘူး ခင်ဗျ။ သည်နေ့ကစပြီး ကျွန်တော်တို့အဖေ မကျန်းမမာဖြစ်လိုက်တာ အသက်သို့သာ တိုင်ပါရော ခင်ဗျ။ သည်စာလဲ ကျွန်တော်တို့ မမြင်ရပါဘူး။ သည်လိုနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဟပိန်ပိန် တညော်ညော်နှင့်

ဖြစ်ပြီး နှစ်လလောက် အကြာမှာ အိပ်ရာထဲ လုံးလုံးလဲပါရော ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ဟစ်နေသ၌တော့ ကျွန်တော်တို့အဖေမှ အမောကြီး ဆိုက်ပြီး သေမယ်လို့ဆဲဆဲ ဖြစ်နေလေတော့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လည်း အနားက မခွာဘဲ ပြုစုနေခဲ့ကြ။ ည ရှစ်နာရီကျော်အချိန်လောက်မှာ တံခါးတွေ အပိတ် ခိုင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို အနားခေါ်ပြီး ပြောပါရော ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ခုတင်တစ်ဘက် တစ်ချက်က ခူးထောက်ပြီး နားထောင်နေကြတယ် ခင်ဗျ။

ရှား။ ။ 'ဘာများ ပြောသလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါ'

ကဲ။ ။ 'သည်လိုခင်ဗျ။ ငါသားများရယ်တဲ့။ အဖေမှာ ယခုစိတ်မအေးတဲ့ အချက်တစ်ခု ရှိတယ်တဲ့။ သည်အချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ဦးသာဟန်ရဲ့ သမီး မနင်းညွှန်ကလေးကို အဖေက မတရားသဖြင့် နှစ်နာအောင် ပြုကျင့်ခဲ့မိတယ်တဲ့။ အဖေမှာ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတွေများစွာ ရှိတဲ့အနက်က မနင်းညွှန်ကလေးက တစ်ဝက်မျှ ရထိုက်သော်လည်း အဖေက လောဘထွက်ပြီး တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ခွဲဝေပြီး မပေးဘဲ နေခဲ့မိတယ်တဲ့။ လောဘ၊ လောဘ တယ်ခက်ပါကလားတဲ့။ ကိုယ်လည်း ကုန်အောင် မသုံးနိုင်။ သူများလည်း ခွဲဝေပြီး မပေးရက်။ တယ်ခက်ပါကလားတဲ့ ပြောပြီး ခေါင်းအုံးအောက်က ကနကမာသေတ္တာကလေးတစ်လုံး ထုတ်ယူပြီး သည်အထဲမှာ ပုလဲကောင်း ပုလဲမြတ် ၃၀ မျှကို မနင်းညွှန်ထံ ပေးပို့ဖို့ အဖေကြံခဲ့သော်လည်း ပေးခါနီးကျရင် လက်တုန်တုန်ပြီး မပေးရက်နိုင်ဘူးတဲ့။ သည်တော့ ငါမရှိတဲ့ နောက်ကို မင်းတို့က ပေးပို့ရစ်ကြပါကွယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဗုတစ်ခါ အဖေက မနင်းညွှန်နှင့် ငါတို့နှင့် ဆက်သွယ်ပုံ အကြောင်းပြောပြဦးမယ်တဲ့။ မနင်းညွှန်အဖေ ဦးသာဟန်က နှလုံးရောဂါစွဲနေတယ်တဲ့။ စွဲကပ်ပေမဲ့ သည်အကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ငါတစ်ယောက်သာ သိတယ်။ သူလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့နှင့် နေခဲ့တာပေါ့လေ။ ဒါနှင့် စစ်မြေပြင်မှာ အတူတကွ ထမ်းရွက်နေကြတုန်း ငါတို့ နှစ်ယောက်ပစ္စည်းဘဏ္ဍာများစွာတို့ကို အတူတကွ ရရှိကြတယ်။ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနှင့် ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ အဖေပြောပြဖို့ အချိန် မရှိဘူး။ ဒါနှင့် အဖေက အရင်ပြန်နှင့်လို့ ပစ္စည်းတွေ ယူပြီး လာနှင့်ခဲ့။ နောက် သူရောက်လာတော့ သူ့အတွက် အစ သူလာပြီး တောင်းတာပေါ့လေ။ တောင်းလာတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် အဝေမညီကြဘူးပေါ့။ အဝေမညီလေတော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် မိုးလားကလားနှင့် စကားများပြီး နေကြတုန်း ပြန်ခနဲဆို သူငယ်ချင်းမောင်သာဟန်က ဒေါသတကြီးနှင့် ထိုင်ရက ထလိုက်ပါရောကွယ်။ ထလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရင်ဘတ် သူ့နှိပ်ပြီး ရှေ့ထိုးအသွား။ ငါလည်း ဆီးပြီး ဆွဲလိုက်မယ်လုပ်တုန်း မဆွဲမိဘူးဟေ့။ မျက်နှာနှင့် ကျသွားရှာပြီး သံသေတ္တာနှင့် ခေါင်းနှင့် ဆောင့်သွားပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး စင်းနေပါရောဟေ့။ သည်တော့ အဖေက ထူမယ်လို့လည်း လုပ်ပါရော အသက်လည်း မရှိရှာပါဘူး။ ခုနင်က ပြောတဲ့ နှလုံးရောဂါနှင့်ပဲ သေရှာ

လေသလား၊ သေတ္တာနှင့် ဆောင်မိလို သေရှာလေသလား၊ အဖေဖြင့် မပြောတတ်ဘူးကွယ်၊ သို့သော် အဖေလက်ချက်ကြောင့် သေရှာတာဖြင့် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အဖေလည်း သေခါနီး ငါ့သားများကို လိမ်ပြုံး မပြောပါဘူး၊ ဒါနှင့် အဖေလည်း ဘယ်နှယ် လုပ်ရမယ် မသိ၊ ဒါနှင့် အံ့အားသင့်ပြီနေတုန်း အိမ်မှာ ခိုင်းတဲ့ အစေခံငြားက အခန်းထဲ ဝင်ပြီး လာတာကိုးကွဲ့၊ လာလာခြင်း သူက တံခါးကို ပိတ်တဲ့ပြီ ဆရာရေ ဘာမှ မစိုးရိမ်နှင့်၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတယ်တဲ့၊ ဆရာ သတ်ကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး၊ ကျွန်တော် နှုတ်လုပ်ပါတယ် ဆရာရဲ့တဲ့၊ 'သည်တော့ သည်အလောင်းကို အသာကလေး မြှုပ်ပစ်လိုက်လျှင် ပြီးရော မဟုတ်လား ဆရာရယ်တဲ့၊ ပြောတာကိုးကွဲ့။' သည်တော့ ငါက ငါ မသတ်ကြောင်း ပြောတော့ သူက ကျွန်တော် သိပါတယ် ဆရာတဲ့၊ ဆရာတို့ လက်ဦး စကားများရော၊ များပြီး ဆရာက ရိုက်လိုက်တဲ့အသံ ကျွန်တော်ကြားပါတယ်၊ မကွယ်ပါနှင့် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပါ၊ နှုတ်လုပ်ပါတယ်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ တစ်အိမ်လုံးလည်း အိပ်ကုန်ကြပါပြီ၊ အလောင်းကို အသာကလေး လူမသိအောင် မြှုပ်ပစ်လိုက်လျှင် ပြီးရော မဟုတ်ဘူးလားတဲ့ ပြောတာကိုးကွဲ့၊ သည်တော့ ကိုယ့်အစေခံကတောင် ကိုယ်သတ်တယ် ထင်နေပြီး ဥစ္စာ၊ ရုံးကျလျှင်လည်း ငါ့စကားကို ယုံကြည်မယ် မဟုတ်ချေဘူး၊ မယုံမှဖြင့် ငါ ခက်ချေရဲ့လို့ အောင်းမေ့ပြီး ငပြား အကြံအတိုင်း လိုက်နာပြီး အလောင်းကို ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ညတွင်းချင်း ဝင်းထဲမှာ တူးပြီး မြှုပ်လိုက်ကြတာကိုးကွဲ့၊ ဟု မောင်ဘိုးကလည်း သူ့အဖေပြောသည်အတိုင်း ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် မနှင်းညွန့်ကလေးလည်း ဖခင်၏ အကြောင်းများကို ကြားသိရသည်နှင့် မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ရှိနေရှာလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘိုးကလည်း ဆက်လက်၍ 'ကိုင်း သည်တော့ သည်အမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ အပြစ် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပြီ မဟုတ်လားခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် အဖေက ပြောတာ ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး၊

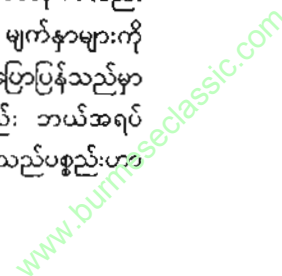
'ငါတို့လဲ အလောင်းကို တူးပြီး မြှုပ်ပြီးတော့ လောဘ ထွက်လာပြန်တာကိုးကွဲ့၊ သည်အလောင်းကို ဖုံးဖိနိုင်လျှင် ပစ္စည်းကိုလည်း ငါမဖုံးဖိနိုင်ဘူးလားတဲ့၊ သည်တော့ သည်ပစ္စည်းတွေ ဆိုင်ရာ အမွေခံ အမွေစားများကို ခွဲဝေပြီး မပေးဘဲ ငါချည်း တစ်ယောက်တည်း ယူရလျှင် ဘယ်သူက သိနိုင်ဦးမှာလဲတဲ့၊ ငွေဖောက်လာပြန်တာကိုးကွဲ့၊ ကိုင်း ကိုင်း ပြောနေ စကားရှည်နေရောမယ်၊ ငါ အသက်ရှင်စဉ်အခါ လောဘနိုင်ငံလိုက်ပြီး ပေးသင့်သည့် ပစ္စည်းများကို သူ့သမီးကလေးအား မပေးဘဲ ရှိခဲ့သော်လည်း ငါ သေပြီးတဲ့နောက် မင်းတို့က မနှစ်နာရအောင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ရစ်ကြပါကွယ်၊ ငါ့သားများ ပစ္စည်းများအနက်က တစ်ဝက်ကို သူ့သမီးထံ ပေးပို့လိုက်ကြပါတိကွယ်၊ ကဲ ကဲ ပစ္စည်းထားတဲ့နေရာ အဖေ ပြောပြဦးမယ် နားထောင်၊ မင်းတို့နား အဖေပါးစပ်နား

ကပ်ကြစမ်းကွယ်၊ ပစ္စည်းထားတဲ့ နေရာကလေလို့ ပြောကာ ရှိသေးတယ်၊ ပြန်ခနဲဆို မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးပြီးလာတာကိုး ခင်ဗျ၊ လာပြီး လုံနေရာက လက်ထောက်ပြီး ထမလို့လုပ်ရာ ပြတင်းပေါက်ဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဟိုအကောင် မဝင်ပါစေနဲ့၊ လုပ်ကြပါကွယ်ရဲ့၊ ဟိုအကောင် မဝင်ပါစေနဲ့လို့ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဟစ်ပြီး အော်တာကို ခင်ဗျ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြတင်းပေါက်ရှိရာ ပြန်ခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ လား လား ခင်ဗျာ၊ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်က လူတစ်ယောက် မှန်ပြတင်းနှင့် မျက်နှာနှင့် ကပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ကြည့်နေတာ တွေ့ရတာကိုး ခင်ဗျ၊ သည်လူ့မျက်နှာက နှုတ်ခမ်းမွေး ကောင်းကောင်းခင်ဗျ။ ကောင်းဆိုခင်ဗျာ၊ ဂျာမန်ဘုရင်ကိုင်စာ နှုတ်ခမ်းမွေးမျိုးပါပဲ ခင်ဗျ၊ မျက်လုံးကလည်း ပြူးတဲ့အပေါ်မှာ အင်မတန် မုန်းထားတဲ့ စိတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ပြီး ကြည့်နေတာကိုး ခင်ဗျ၊ သည်လူမြင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ပြန်ခနဲဆို ထပြုံး သူ ရှိရာ ပြတင်းပေါက်ကို ပြေးသွားကြ၊ အနားလည်း ရောက်ကရော သူလည်း မရှိဘူး ခင်ဗျ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အဖေ ခုတင်နား ပြန်လာကြ၊ ရောက်လည်း ရောက်ကရော အဖေလည်း အသက် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သည်ညက ဝင်းထဲမှာ ရှာ၊ ဝင်းပြင်မှာရှာ၊ ရှာပေမယ့် ခုနင်က ပြတင်းပေါက်နားမှာတော့ လက်ျာဘက် ခြေရာ တစ်ဖက်ပဲ တွေ့တယ် ခင်ဗျ၊ ဒါနှင့် သည်ညက အဖေ အလောင်းပြင်ပြီး အိပ်ကြတော့ မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖေသေတ္တာတွေ စားပွဲ အံ့ဆွဲတွေ၊ သားရေအိတ်တွေ အကုန်လုံး မွေထားလိုက်တာ ပွနေတာပဲ ခင်ဗျ။ ပြီးတော့လည်း အဖေအလောင်းမှာ တွယ်အပ်နှင့် စာရွက်ကလေး တစ်ခုကို ထိုးလို့၊ စာရွက်ကို ကြည့်တော့ 'လေးဦးသား လက်ချက်' လို့ ရေးထားတာကို တွေ့တယ် ခင်ဗျ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့လဲ သည်ဟာတွေဟာ ဧကန္တ ညက မြင်လိုက်ရတဲ့ လူ လက်ချက်ပဲ ဆိုတာတော့ တွေးမိပါရဲ့၊ သူ့ ဘယ်ဆီရာ ရမယ်လဲ မတွေးတတ်ဘူး ခင်ဗျ'

ရှား။ ။ 'ဘာပစ္စည်းများ ပျောက်သေးသလဲ'

ကဲ။ ။ 'ကျွန်တော်တို့ သိသလောက်ဖြင့် ဘာပစ္စည်းမှ မပျောက်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုဖြင့် တွေးမိရဲ့၊ ညက အဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုက်တဲ့လူဟာ အဖေ တစ်သက်လုံး ကြောက်ပြီး နေတဲ့လူပဲကိုး ဆိုတာတော့ တွေးမိရဲ့ ခင်ဗျ၊ သို့သော် ဘာကြောင့် ကြောက်မှန်းတော့ ကျွန်တော်တို့ မတွေးမိဘူးခင်ဗျ' ဟု ပြော၍ မောင်ဘိုးကလည်း ဆေးလိပ်ကို ညှိ၍ သောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့၏ အံ့ဩသော မျက်နှာများကို ကြည့်ရှုကာ သဘောကျသည့် အမူအရာနှင့် ရှိနေပြီးနောက် ဆက် လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ

'ကိုင်း သည်တော့ အဖေလည်း သေသွားပြီ၊ ပစ္စည်းတွေလည်း ဘယ်အရပ် ဘယ်နေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောလည်၊ မသွားဘူး၊ သည်တော့ သည်ပစ္စည်းဟာ

ကေန္တဝင်းခြံအတွင်း တစ်နေရာရာမှာ မြှုပ်ပြီး ထားမှာပဲလို့ သဘောရတာနှင့် အဖေ့ချာပန ကိစ္စပြီးပြီးခြင်း တစ်ဝင်းလုံး တစ်ခြံလုံး တူးလိုက် ဆွလိုက်ကြတာဆိုတာ ဘာပြောကောင်း မလဲ ခင်ဗျ။ တစ်ဝင်းလုံး ပြတူအုံကျသွားတာပဲ။ သည်လိုနှင့် ရှာလိုက်ကြတာ သုံးလေး လသာ ရှိသွားပါရော ခင်ဗျာ။ ပစ္စည်းဆို၍ ဘာအစအနမှ မတွေ့ရဘူး ခင်ဗျာ။ သည် တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြောခါနီးဆဲဆဲကလေးမှာမှ အဖေ အသက်ထွက် သွားရလေ ခြင်းလို့ အင်မတန် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ပြီး မချိမဆန်၊ ဖြစ်နေတာကိုးခင်ဗျ။ သည် ပစ္စည်း တွေဟာ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်မယ် မတန်မယ်ဆိုတာတော့ သူပြခဲ့တဲ့ သေတ္တာ ကလေးတစ်ခု ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်လောက်တာကိုး ခင်ဗျ။ သည်ပုလဲတွေအတွက်လည်း ကျွန်တော် အစ်ကိုနှင့် ကျွန်တော်နှင့် စကားများကြရသေးတယ် ခင်ဗျ။ အစ်ကိုက အဖေ လိုပဲ အင်မတန်လောဘထွက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ခင်ဗျ။ နောက်မှ ကျွန်တော် အတန် တန် ပြောနိုင်လွန်းလို့ မိန်းကလေးမှာ မငတ်မွတ် မဆင်းရဲရအောင် ပုလဲတွေကို တစ် လုံးစီ လီပြီ ပို့ဖို့ သူ သဘောတူတာကိုး ခင်ဗျ။ ရရဲ့ မဟုတ်လားဗျာ မနင်းညွန့်၊ ညွန့်။ ။ ‘ရပါတယ်ရှင်၊ ပုလဲ ဆယ်နှစ်လုံး ကျွန်မ ရပါတယ်။ သည်အတွက်လဲ ကျေး ဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

ကဲ။ ။ ‘ကျေးဇူးတင်စရာ မရှိပါဘူး မနင်းညွန့်၊ ကျွန်တော်တို့က ဥစ္စာထိန်းပါ။ မနင်းညွန့်က ဥစ္စာရှင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ သည်ပစ္စည်းများအနက် ဘယ်လောက် ထုတ်ပြီး အဖေ သုံးစွဲခဲ့မှန်း မသိ၊ ခြံမြေအိမ်မြေလည်း တော်တော်ပဲ ကျန်ရစ်ရှာပါတယ် ခင်ဗျာ။ သည်က မနင်းညွန့်မှာတော့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ သုံးစွဲရရှာသေးတယ် မရှိ။ သည်ဟာလောက်ကလေး ကျွန်တော်တို့ တင်ပို့လိုက်တာများ ကျေးဇူးတင်ဖို့ မရှိပါဘူး ခင်ဗျ။ သို့ပေမယ့် အစ်ကိုကြီးကတော့ ကျွန်တော်လို သဘောမထားဘူး ခင်ဗျ။ တယ်ပြီး သူများ ဥစ္စာနှင့် သူများ ပေးရတာတောင် နှစ်မြောတဲ့ လူပဲ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း သည်အိမ် ပြောင်းလာခဲ့ပါရော ခင်ဗျ။ သည်လိုနှင့် တစ်ယောက်တစ်အိမ် နေထိုင်လိုက်ကြတာ မနေ့ကတော့ သတင်းထူး တစ်ခု ကြားရပါရော ခင်ဗျ။ အဖေဝုဂ်ပြီးထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်း ဘဏ္ဍာတွေ အစ်ကိုကြီးက တွေ့တယ်ဆိုကိုး ခင်ဗျ။ ကြားလေတော့ မနင်းညွန့်ထံ ကျွန် တော် အကြောင်းကြား။ အစ်ကိုကြီးလည်း အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြဖို့ ပြောခဲ့ပြီးပဲ။ သို့ သော် လူစိတ်က ခဏခဏ ပြောင်းလဲတတ်လေတော့ ဘာများ ပြောပြန်ဦးမယ် မသိ သေးဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ သည်ကနေ့ည လာကြမယ်လို့လည်း ကျွန်တော် ပြော ခဲ့တယ်။ မျှော်တော့ မျှော်နေမှာပဲ။ အဝေညီကြမယ် မညီကြမယ်တော့ ကျွန်တော် မပြော တတ်ဘူး။ ကိုင်း ဒါပါပဲ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်ဘိုးကဲလည်း ကျွန်တော်တို့အား မျက်နှာကဲခတ်လျက် ရှိလေလျှင် ကျွန်တော်တို့မှာလည်း အထက်ပါ ထူးဆန်းလှသော အခြင်းအရာများကို ကြားရသဖြင့် တွေးတောကာ ရှိနေကြရာမှ မောင်စံရှားလည်း ထိုင်

ရာမှ ထ၍

‘တော်ပါပေတယ်ဗျာ ကိုဘိုးကဲ။ ခင်ဗျား သဘော ရိုးဖြောင့်ပုံ ချီးမွမ်းမိပါပေတယ်။ ကိုင်း ကိုင်း ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျား သိသလောက် ပြောပြီးပေပြီ။ ခင်ဗျား၊ မရှင်းလင်းတဲ့ အချက်ကလေးများ ကျုပ်တို့ ကူပြီး ရှင်းနိုင်မလား မသိသေးဘူး။ ကဲ လာကြဗျာ။ ညဉ့် လည်း တော်တော် နက်သွားပြီ။ ကိစ္စပြီးအောင်ဟာ ကိုဘိုးရဲ့အိမ်ကို သွားလိုက်ကြဦးစို့’

ထိုနောက် မောင်ဘိုးကဲလည်း အဝတ်များ လဲလှယ်၍ ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသား သည် ယခင်က မော်တော်ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြပြန်လေရာ လမ်းခရီးတွင် မောင်ဘိုး ကဲလည်း ပါးစပ်ကို ခေတ္တမျှ ပိတ်၍ မနော့ မရပ်မစဲ စကားပြောလျက် ရှိလေ၏။

‘ကျွန်တော့်အစ်ကိုက သည်ပစ္စည်းကို ရှာတဲ့နေရာမှာ အင်မတန် ခွဲကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲခင်ဗျ။ ဝင်းခြံထဲမှာ နဲ့နေအောင် လိုက်ပြီး တူးလို့ မတွေ့တော့ ဘယ် နယ် လုပ်သလဲ သိသလား။ အိမ်ထဲမှာ ဟိုနံရံခေါက် သည်နံရံဖောက် ဟိုကြမ်းခေါက် သည်ကြမ်းဖောက်နှင့် နောက်ဆုံးကျတော့ အိမ်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းအဟောင်းတွေ ဘာတွေ ထားတဲ့ အခန်းအပေါ်က မျက်နှာကြက်ထဲမှာ သွားပြီးတွေ့တယ်ဆိုကပဲ ခင်ဗျ။ မျက်နှာ ကြက်မှာ အပေါက်ကလေး လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံ ဖောက်ပြီး အံကျအောင် ပိတ် ထားတာဆိုကိုး ခင်ဗျ။ ပစ္စည်းတွေဟာ ကျွန်တော့်အစ်ကို မှန်းချက်အရတော့ဖြင့် ငါး သိန်းလောက်တန်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်’ ဟု ပြောလေလျှင် ကျွန်တော်တို့မှာ အံ့အား သင့်လျက် ရှိနေကြရလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လာရောက်ခဲ့ကြရာ တစ် ခဏမျှကြာလျှင် မော်တော်ကားလည်း မြို့ပတ်လမ်းရှိ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်၍ ဆင်ဝင်အောက်၌ ရပ်တန့်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ညဉ့် ဆယ်နာရီကျော်ခန့် ရှိပြီး ဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ရောက်ပြီးနောက် မောင်ဘိုးကဲက

‘ကိုကျော်လှ၊ ဗျို၊ ကိုကျော်လှ’ ဟု ခေါ်လိုက်သည်တွင် အသက် လေးဆယ် ကျော် အရွယ်ခန့် လူတစ်ယောက်လည်း လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကို ဆွဲကိုင်လျက် ထွက်လာ၍ မောင်ဘိုးကဲကို မြင်လေလျှင်

‘အလို ဆရာလား ခင်ဗျာ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ ခင်ဗျာ။ အခန့်သင့်လိုက်တာ။ ကျွန်တော်ဖြင့် အကြပ်ကျနေလို့ ဘယ်နယ်လုပ်ရမည် မသိဖြစ်နေတုန်း ဆရာရောက်လာ အခန့်သင့်လိုက်တာ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်၍ အိမ်အောက်ခေညံခခန်းတွင် နေရာ ထိုင်ခင်းပေးလေ၏။ ၎င်းနောက် အစေခံကိုကျော်လှ လည်း မောင်ဘိုးကဲ ကို ခေါ်၍ ခေတ္တမျှ စကားတီးတိုးပြောဆိုပြီးလျှင် ကိုကျော်လှလည်း မောင်ဘိုးကဲကို အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလေလျှင် မောင်ဘိုးကဲလည်း မျက်လုံးပြူးပြူး မျက်ဆံပြူးပြူး နှင့် လှေခါးမှ ပြေး၍ ဆင်းလာပြီးလျှင်

‘လာကြပါဦး ခင်ဗျ။ ကြည့်လှည့်ကြပါဦး ခင်ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်မှန်း မသိပါဘူး ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောလျက် ရှိစဉ် အစေခံ ကိုကျော်လှသည် နောက်မှ လိုက်လာ ၍ ‘ကိုင်း တစ်ဆိတ်ကလေး အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ကြည့်ကြပါဦး ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။ လှေခါးအတက်တွင် ကိုကျော်လှက

‘ကျွန်တော် ဆရာကိုဘိုးရွဲက သည်ကနေ တစ်နေ့လုံး သူ့အိပ်ခန်းထဲက မထွက် ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း မခေါ်ဝံ့တာနှင့် မခေါ်ဘူး၊ ထမင်းစားချိန်က ကျွန်တော်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ခေါက်သော်လည်း မထူးဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်လေးလိုက်တာ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ် မျက်နှာထားကြီးနှင့် လုပ်ပြီး နေမှန်းမသိပါဘူး ခင်ဗျာ’ ဟု ပြော ရင်း ဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့သည် မောင်ဘိုးရွဲ အိပ်ခန်းဝသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ မောင်ဘိုးကလည်း ကြောက်တတ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့် သွား များ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိနေရာ မောင်စံရှားလည်း

‘သည်အခန်းပဲ မဟုတ်လား’ ဟု ပြောလျက် တံခါးပတ္တကြားမှ ချောင်း၍ အခန်းတွင်းသို့ တစ်ခဏမျှ ကြည့်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်၍

‘အလိုလေး ဘုရား ဘုရား၊ ဘယ်နှယ်ဟာလဲ ဟေ့’ ပြောလျက် စက်ဆုပ်သော မျက်နှာထားနှင့် ရှိနေသည်တွင် ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းအတူ ပတ္တကြားမှ ငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ် အခြင်းအရာများကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

၎င်းအခန်း၌ တစ်ခုသော ပြတင်းပေါက်သည် ပွင့်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ လရောင် သည် အခန်းတွင်းသို့ ထိုးဝင်လျက်ရှိရာ ၎င်းလရောင်တွင် လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ သည် ကျွန်တော် ရှိရာဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်လျက် အောက်ပိုင်းမှာမူ လရောင်မထိုး သဖြင့် မှောင်မည်းလျက် ရှိရကား မျက်နှာသည်သာလျှင် တွဲရုံခွဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်းမျက်နှာမှာလည်း ထိပ်ပြောင်ပြောင် ရှိသဖြင့် မောင်ဘိုးက၏ မျက်နှာနှင့် အလွန်တူသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်မှာ မောင်ဘိုးကပင် ဖြစ်လေသလောဟု ကျွန်တော် အနီး၌ ရပ်နေသူ မောင်ဘိုးကကိုပင် စမ်းသပ်၍ ကြည့်မိလေ၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာမှာ အလွန်တရာ ရွှင်ပြလှသည့်အဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာဘက်သို့ လှည့်၍ ပြီးရယ်နေဘိသကဲ့သို့ ရှိသည်ကို လရောင်တွင် မြင်ရသည့်အခါ ရှုမိ၍ နေသည်ထက်ပင်လျှင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ထိုကြောက်မက်ဖွယ် အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရ လေလျှင် ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လှသည်နှင့်

‘ကြောက်စရာ ကောင်းလှချေကလား ကိုစံရှားဗျာ၊ ဘယ်နှယ်ဟာကြီးလဲ၊ ဘယ် နှယ် လုပ်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်မလဲဗျ။ တံခါးလဲ အတွင်းဘက်က ပိတ်ထားတယ်’

ရှား။ ။ ‘တံခါးကို ပိတ်ထားလျှင် အတင်း ဖွင့်ရမှာပေါ့ဗျ’ ဟု ပြောလျက် မောင်

စံရှားလည်း ကိုယ်နှင့် ပစ်လွဲ၍ အတင်းတွန်းပါသော်လည်း တံခါးမှာ လှုပ်ရှေ့သော ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် မောင်ဘိုးကနှင့်တကွ အစေခံ မောင်ကျော်လှတို့လည်း ဝင်ရောက် ကူညီကြပြီးလျှင် ‘၁- ၂- ၃’ ဟု အချက်ပေးလျက် လေးယောက်သားတို့သည် တစ်ညီတစ်ညာတည်း ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ကြသည်တွင် တံခါးလည်း လက်ရက် ပြုတ် ၍ အတွင်းဘက်သို့ ကျခါ ပွင့်သွားလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ တံခါးပွင့်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြလေလျှင် မနင်းညွန့်ကလေးမှာ ကြောက်ရှာလှသည် ဖြစ်သောကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိနေ ရာ ကျွန်တော်မှာ ၎င်း၏ လက်ကို ဆုတ်ကိုင်လျက် အားပေးစကားပြောကြားရလေ၏။ ထိုသို့ ရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့သည် မောင်ကျော်လှ ကိုင်စွဲလျက် ရှိသော လက်ဆွဲမီးအိမ် ၏ အလင်းရောင်ဖြင့် အခန်း၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုကြရာ တစ်ခုသော ထောင့်၌ ကား ကတ္တရာစေး ထည့်၍ ထားသော သံစည်တစ်ခု မှောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကတ္တရာစေးတို့သည် ကြမ်းပေါ်၌ ဖိတ်လျက် ရှိသဖြင့် ၎င်း၏ အနံ့သည် တစ်ခန်းလုံး တွင် အနံ့အပြား ပျံ့လွင့်လျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းအခန်းတွင် အခြားသော ထောင့်တစ်ခု ၌ မျက်နှာကြက်တွင် လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံမျှရှိသော အပေါက်ငယ်တစ်ခုလည်း ရှိလေရာ ၎င်းအပေါက်မှ အနံ့ဆံ့ကြီးတစ်ကြီးသည်လည်း တွဲရုံကျလျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းကြီးကျရာ အနံ့စားပွဲတစ်ခုတွင် ကပ်လျက် ကုလားထိုင်တစ်ခုလည်း ရှိလေရာ ၎င်းကုလားထိုင်ပေါ်၌ကား မောင်ဘိုးက၏ အစ်ကို မောင်ဘိုးရွဲသည် ကျောဖြင့် ခပ် ယိမ်းယိမ်း မှီလျက် ဦးခေါင်းသည် တစ်ဘက်သို့ ငဲ့ပြီးလျှင် မျက်နှာမှာ ပြုံးရယ်ဘိသကဲ့ သို့ ရှိ၍ ထိုင်လျက် သေနေသော အလောင်းကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ မောင်ဘိုးရွဲ၏ အလောင်းမှာ ထိုအခါ၌ တောင့်လျက် ရှိပြီဖြစ်၍ သေသည်မှာ အတန်ကြာပြီဟူ၍ ခန့် မှန်းဖွယ်ရှိလေရာ စားပွဲပေါ်၌လည်း စာရွက်ငယ်တစ်ခုတွင် ‘လေးဦးသားတို့ လက်ချက်’ ဟူ၍ ခဲတံဖြင့် ရေးထားသည်ကို တွေ့သဖြင့် မောင်စံရှားလည်း

‘ကြည့်စမ်းဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ သူတို့ လက်ချက်ပဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်သူတို့လဲဗျ’

ရှား။ ။ ‘မောင်ဘိုးက ပြောတုန်းက ခင်ဗျား နားမထောင်ဘူးလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဪ ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ဒါထက် ဘာပြုလို့ သေသလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘လူသတ်လို့ သေတာပေါ့ဗျို့၊ ဪ ကြည့်စမ်းဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ ကျုပ် ထင် တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ သည်မှာ သည်မှာ၊ နားနောက်မှာ ကြည့်စမ်းပါ’ ဟု ပြော၍ ပြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကျားရှာဆူးနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော ဆူးငယ် တစ်ချောင်းသည် ခိုက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဆူးကလေး မဟုတ်လားဗျာ’

ရှား။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သည်ဆူးကြောင့် သေတာပဲ၊ ကိုင်း နှုတ်လိုက်စမ်း၊ ကို သိန်းမောင် သတိထားနော်၊ လက်မစူးစေနှင့် အဆိပ်လူးထားတယ်'

ကျွန်တော်လည်း ၎င်းဆူးငယ်ကို သတိနှင့် နှုတ်လိုက်ရာ ဆူးမှာ များစွာ အား မစိုက်ရဘဲလျက် ပါလာပြီးလျှင် အသားတွင် သွေးစို၊ ရှိမျှ အရာထင်လျက် ရှိရစ်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩလှသည်နှင့်

'ဘယ်နှယ်လဲ ကိုစံရှားရယ်၊ ထူးဆန်းလှချေကလားဗျာ၊ သည်အမှုက ကြာလေ ရှုပ်လေကိုးဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ'

ရှား။ ။ 'ဘယ်က ကြာလေ ရှုပ်လေရမှာလဲဗျာ၊ ကြာလေ ရှင်းလေပေါ့ဗျာ' ဟု ပြော လျက် ရှိစဉ် မောင်ဘိုးကဲက ရုတ်တရက်

'ပြီးပါပြီဗျာ၊ ပစ္စည်းတွေ ပါသွားကုန်ပြီ ဆရာတို့ရေ၊ ပစ္စည်းတွေ ပါသွားပြီ ခင်ဗျာ၊ မျက်နှာကြက်က အပေါက်မြင်ရဲ့လား၊ သည်အပေါက်က သူတို့ချပြီး ယူသွား တာပဲ၊ ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ၊ မနေ့ညက ကျွန်တော်နှင့် သူနှင့် ကြည့်ကြသေးတယ်'

ရှား။ ။ 'ဘယ်အချိန်လောက်လဲ'

ကဲ။ ။ 'ဆယ်နာရီလောက် ရှိပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ မွတ် ပါပြီ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်သွားရော သူလည်း အပေါက်ပိတ်ပြီး အတွင်းမှာ နေရစ်တယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်များ ပုလိပ်တွေက အထင်လွဲကုန်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ခင် ဗျာ၊ တဆိတ်ကလေး ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်နှယ် ထင်ကြသလဲ၊ တကယ်လို့ ကျွန် တော် သတ်ရင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်ခေါ်ပြီး လာပါမလား စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦး ခင်ဗျာ' ဟု တုန်တုန်ယင်ယင် ရှိသော အသံဖြင့် ပြောလေလျှင် မောင်စံရှားလည်း မောင်ဘိုးကဲ၏ ပခုံးကို ကိုင်လျက်

'မစိုးရိမ်ပါနှင့် မောင်ဘိုးကဲ၊ ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါမယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ဒါထက် ကျုပ်တို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း ပြုရလိမ့်မယ် မောင်ဘိုးကဲ၊ တဆိတ်လောက် မော်တော်ကားနှင့် ချက်ခြင်းသွားပြီး အနီးဆုံး ဌာနမှာ တိုင်ချက်ပေးပေတော့၊ ကျုပ်တို့ ဒီက စောင့်နေမယ်' ဟု ပြော၍ စေလွှတ်လိုက်လေလျှင် မောင်ဘိုးကဲလည်း ပျာယံး ပျာရာနှင့် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားလေ၏။

မောင်ဘိုးကဲ ဆင်းသွားလေလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာမ မနှင်းညွန့်အား ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် တိုင်စေပြီးနောက် မောင်စံရှားလည်း အခန်းတွင်း၌ စကြိုလျှောက် လျက် ပြောသည်မှာ

'ကိုင်း ကိုသိန်းမောင်၊ ပုလိပ်တွေ မရောက်ခင် ကျုပ်တို့ နာရီဝက်လောက်တော့ အချိန်ရှိသေးတယ်၊ သည်အချိန်ကလေးကို အချည်းအနီး မဖြုန်းတီးကြနှင့်ဦး၊ ဒါထက် အမှုက အခက်ကြည့်ရပုံတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲဗျာ၊ သို့သော်'

ကျွန်တော်။ ။ (အံ့ဩစွာနှင့်) 'ခပ်ရှင်းရှင်းလားဗျာ၊ ဘာများ ရှင်းလို့လဲဗျာ'

ရှား။ ။ 'ရှင်းပုံ ကျုပ် ပြောဦးမယ်၊ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ ခင်ဗျား မထစမ်းပါနှင့်၊ ခြေရာ တွေ ရှုပ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း သည်လိုဗျာ၊ ပထမရှေးဦးစွာ စဉ်းစားဖို့က သည်လူစုဟာ ဘယ်လမ်းက ဘယ်လို ဝင်လာပြီး သည်အခန်းတွင်းက ဘယ်ပုံ ထွက်သွားကြတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ ရှိတယ်၊ တံခါးကတော့ဖြင့် မနေ့ညထဲက ပိတ်ထားသေးတယ်ဆိုတာ သိရပြီ မဟုတ်လား၊ သည်တော့ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်စမ်း၊ အနားမှာ ရေပြန်လည်း မရှိ ဘူး။ အမိုးကနေပြီး ဆင်းလို့လည်း မမိနိုင်ဘူး။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ သည် ပြတင်းပေါက်ကနေ တက်ပြီး သည်အခန်းထဲ ဝင်ကြောင်းတော့ ထင်ရှားတယ်၊ မနေ့ညက မိုကလေး ဖွဲ့ဖွဲ့ကျတယ်၊ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ပေါင်မှာ ကြည့်စမ်း၊ လူ ခြေရာတစ်ခု တွေ့တယ်၊ ဟောဒီမှာတော့ ဝိုင်းဝိုင်း အရာကြီးတစ်ခု၊ ဟောဒီမှာလဲ ဝိုင်း ဝိုင်း အရာကြီးတစ်ခု တွေ့ပြန်ပြီ၊ ကိုင်း ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် ထင်သလဲ၊ သည် အဝိုင်း ရာကြီးတွေ ကြည့်စမ်း'

ကျွန်တော်သည် ၎င်းအဝိုင်းကြီးများကို ကြည့်ပြီးနောက် 'ကျွန်တော်ဖြင့် ခြေရာရယ်လို့ မထင်ပါဘူးဗျာ'

ရှား။ ။ 'ခြေရာထက် အဖိုးတန်တော့ မပေါ့ဗျာ။ သည်ဟာကြီးတွေဟာ သစ်သား ခြေ ထောက်ရာဗျာ၊ တစ်ဖက်ခြေရာကတော့ ခြေရာပုပု ဗျက်ကျယ်ကျယ်၊ တစ်ဖက်ကတော့ သစ်သားခြေထောက်ရာပဲ'

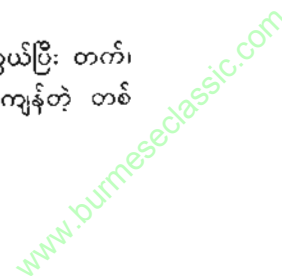
ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါဖြင့် သည်လူဟာ တစ်ဖက်က သစ်သားခြေထောက် တပ်ပြီး ထား တဲ့ လူပေါ့လေ'

ရှား။ ။ 'ဒါပေါ့ဗျာ၊ သို့သော်လည်း သူ့အဖော် ရှိသေးတယ်၊ အဖော်ဟာက တော် တော်ကြီးကို ထူးတဲ့ အဖော်ပဲဗျာ၊ ကိုင်း ကိုသိန်းမောင် အောက်ငုံ ကြည့်လှဲ့စမ်း၊ သည် နံရံကို တွယ်ပြီး သည်ပြတင်းပေါက် ရောက်အောင် ခင်ဗျား တက်နိုင်ပါမလား' ဟု မေး သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနံရံကို လရောင်တွင် ကြည့်ရာ အမြင်မှာ ဝဂ ပေမျှ ရှိ သည့်ပြင် တစ်စုံတစ်ခုသော နေရာ၌မျှ ခြေကုတ်ရန် ကြည့်၍ မမြင်နိုင်သောကြောင့် မတက်နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေလျှင်

ရှား။ ။ 'ကူမဲ့လူ မရှိလျှင် မတက်နိုင်ဘူး မှန်တယ်၊ သို့သော်လည်း သည်ကနေပြီး တစ်ယောက်က ဟောဟို အုန်းဆဲကြီးကို ချပြီးပေးမယ်ဆိုလျှင် ခင်ဗျား တွယ်ပြီး မ တက်နိုင်ပေဘူးလားဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'တက်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'အဲ ဟုတ်ပြီ၊ တစ်ယောက်က သည်အပေါက်က ကြီးနှင့် တွယ်ပြီး တက်၊ တက်ပြီးလို့ သူတို့ ကိစ္စပြီးတော့ သည်ကပဲ ပြန်ပြီးဆင်း၊ ဆင်းပြီး ကျန်တဲ့ တစ်

ယောက်က ကြီးကို ပြန်ပြီး တင်၊ တင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို အတွင်းကနေပြီး ပိတ်၊ ပိတ်ပြီး သူကတော့ ရှေးဦးစွာ လာတဲ့ လမ်းက သူ ပြန်ရော့ဗျာ။ ဒါထက် သမီးသားခြေ ထောက်နှင့်လူက သည်ကြီးနှင့် ပြန်ပြီး အဆင်းမှာ လက်ချော်သွားလို့ လက်မှာ အရေ တွေ ပဲ့ပြီး ကြီးမှာ သွေးနည်းနည်း စွန်းနေရစ်တာ ကျုပ် တွေ့ရတယ်။

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီတဲ့ဗျာ၊ သို့သော် ရှေးဦးစွာ တက်တဲ့ တစ် ယောက် လူကတော့ ဘယ်လမ်းက တက်လို့ သည်အခန်းထဲ ဘယ်နယ်ရောက်သလဲဗျာ’ ရှား။ ။ ‘ဟာ ဒါ ဟုတ်တယ်၊ သည်တစ်ယောက်ဟာက တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဗျာ၊ သူ ထူးဆန်းတဲ့အတွက် အဲသည် အမှုဟာ တော်တော်ကလေး ထူးဆန်းပေ တာပဲ။ သည်ပြည်မှာ သည်လူမျိုး ကျုပ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ သို့သော် အိန္ဒိယပြည် များမှာတော့ သည်လူမျိုး အကြောင်း ကျုပ် ဖတ်ဖူးတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဖတ်ဖူးတာ မဖတ်ဘူးတာ အပထာပြီး ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနှင့် သည်လူ သည်အခန်းရောက်အောင် တက်တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ၊ တံခါးလည်း ပိတ်ထားတယ်၊ ပြတင်းပေါက်ကလည်း တက်လို့ မရောက်နိုင်ဘူး။ ဒါဖြင့် ဘယ်ပုံ တက်လာသလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားက ကျုပ် ခဏခဏ ပြောနေတဲ့ နည်းကို အသုံးပြုပြီး မကြည့်ဘဲ ကိုးဗျာ။ အကြောင်းတစ်ခုကို ဆင်ခြင်တဲ့အခါမှာ အကယ်စင်စစ် မဖြစ်နိုင်တဲ့ အချက် တွေကို ဖယ်ထုတ်လိုက်လျှင် ကျန်တဲ့အချက်ဟာ ဘယ်လိုပင် ဖြစ်ပုံမပေါ်သော်လည်း ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်ယူရမယ်ဗျာ။ ကိုင်း သည်တော့ သည်လူဟာ ပြတင်းပေါက်ကလည်း မတက်နိုင်ဘူး။ တံခါးကလည်း ပိတ်ထားလို့ မဝင်နိုင်ဘူး။ တံခါးမပိတ်ခင် အခန်းထဲမှာ ပုန်းအောင်းပြီးနေရမှာကလဲ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်း၊ ပုန်းစရာကလဲ မရှိလို့ မဖြစ်နိုင် ဘူး။ သည်တော့ သူ ဘယ်နယ် ဝင်မလဲဗျာ၊ အခန်းထဲ ရောက်အောင်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မျက်နှာကြက်က အပေါက်က သူ ဝင်မယ် ထင်တယ်’ ရှား။ ။ ‘ထင်မနေနှင့်ဗျာ၊ အစစ်ပဲ။ ကိုင်း ကိုင်း သည်အပေါက်က ကျုပ်တက်ပြီး ကြည့်စမ်းမယ်၊ တာဆိတ်လောက် မီးပြစမ်းဗျာ။ ကိုသိန်းမောင်’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန် တော်လည်း မီးအိမ်ကို မြှောက်၍ ပြသည်တွင် မောင်စံရှားသည် စားပွဲပေါ်တွင် ကုလား ထိုင် တစ်ခုကို တင်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ တက်၍ ဖြတ်လတ် ပေါ့ပါးသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း ခုန်၍ ဆွဲငင်ပြီးလျှင် ဘားပေါ်သို့ တက်သည့် အလား ကဲ့သို့ အပေါက်ငယ်မှ ကော့လိမ်၍ တက်သွားလေ၏။ ။ ၎င်းနောက်

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုသိန်းမောင်၊ မီးအိမ်ပေးလိုက်ဗျာ၊ ခင်ဗျား တက်နိုင်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ စမ်းကြည့်စမ်း၊ တက်သာ တက်ပါဗျာ၊ ကျုပ် ဆွဲတင်ပါမယ်၊ ဪ ဒါထက် မနင်း ညွှန် နေရစ်တဲ့ရဲ့လား၊ ကိုကျော်လှလဲ ရှိသားပဲ’

ကျွန်။ ။ (သတ္တိရှိသော သူငယ်မ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း) ‘နေရစ်တဲ့ ပါတယ်ရှင်’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မောင်စံရှား၏ နည်းတူ အပေါက်ငယ်မှ တက်၍ အ ပေါ်သို့ ရောက်လေလျှင် အခန်းငယ်သဖွယ်ရှိသော အဆောက်အဦးတွင်းသို့ ရောက် လေရာ အလျား ၁၀ ပေ၊ အနံ ၆ ပေ အမြင့်မှာ ၅ ပေခန့်မျှ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ငဲ့လျက်သာလျှင် နေနိုင်ကြလေ၏။

မောင်စံရှားလည်း အမိုးကို တီးခေါက်၍ ကြည့်သည်နှင့် တံခါးငယ်တစ်ခုကို တွေ့၍ ဖွင့်ကြည့်ရာ ၎င်းမှာ အမိုးပေါ်သို့ ရောက်သော အပေါက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိ ရသဖြင့်

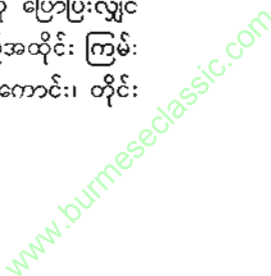
‘မြင်လား ကိုသိန်းမောင်၊ တစ်ယောက်ဟာက သည်လမ်းက လာပြီး သည် လမ်းက ပြန်တဲ့ သူပဲဗျာ၊ ကိုင်း ကိုင်း သူ့ခြေရာလက်ရာများ ဘာများကျန်ရစ်သလဲ ကြည့်ကြရအောင် ဗျာ’ ဟု ပြော၍ မောင်စံရှားလည်း ကြမ်းတွင် မီးအိမ်နှင့် ကြည့်ရှုရာ ကြမ်းပြင်မှာမူ နှစ်လ များစွာက စုပုံ၍ နေသော မြူဖုံတို့ဖြင့် ပုံးအုပ်လျက် ရှိရကား အကလေး၏ ခြေရာ ပမာဏမျှ ရှိသော ခြေရာများကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ များစွာအံ့ဩစွာနှင့် ‘ဘယ်နယ်လဲဗျာ ကိုစံရှား၊ အကလေးခြေရာတွေပါ ကလားဗျာ ထူး ဆန်းလှချေကလားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တောင်မှ ရုတ်တရက်တော့ အံ့ဩသွားမိတယ်၊ သို့ သော်လည်း အခုတော့ ကျုပ် ရိပ်မိပါပြီ၊ ဟောဟိုဟာက သေတ္တာလား ဘာလား ထား တဲ့ အရာပဲ၊ သေတ္တာတော့ ယူသွားပြီ၊ အရာလောက် ရှိရစ်တော့တယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ဆင်းကြစို့ဗျာ၊ ဒါပါပဲ၊ သည်ပြင် ကြည့်စရာ မရှိပါဘူး’

အလောင်းရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ပြန်လျှင် ကျွန်တော်က ‘အကလေး ခြေရာတွေ တွေ့ပုံက ခင်ဗျား ဘယ်နယ် ထင်သလဲဗျာ၊ ကျွန် တော်ဖြင့် ခြေရာကြည့်ပြီး မှန်းရမှာ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ် ထင် တယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုသိန်းမောင်ကလဲဗျာ ခင်ဗျား ကျုပ်နည်းတွေ သိရက်နှင့် သည်နည်းတွေ များ အသုံးပြုပြီး စဉ်းစားမှပေါ့ဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော်ကဖြင့် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပါပြီခင်ဗျာ’ ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုင်း မစဉ်းစားတတ်သေးရင် ထပ်ပြီး ကြည့်ကြဦးစို့၊ သည်အခန်း ထဲမှာတော့ ဘာများ တွေ့ဦးမလဲ၊ သေသေချာချာ ကြည့်ရဦးမယ်’ ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်စံရှားသည် မှန်ဘီလူးတစ်ခုကို အိတ်မှ ထုတ်၍ မိမိ ပြုမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြမ်း ပေါ်၌ ဝပ်ထွားကာ အရာဝတ္ထုတို့ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက် လည်းကောင်း၊ တိုင်း ဖျာလျက် လည်းကောင်း အတန်ကြာအောင် ရှိနေပြီးနောက်

ကျုပ်တို့ တယ်ပြီး ကံကောင်းတယ်ဗျို့၊ သည်အမှုမှာ ဒုက္ခများများ စိုက်ဖို့ မရှိဘူး၊ ပထမ တက်တဲ့လူဟာ ဟောဒီမှာ ဖိတ်နေတဲ့ ကတ္တရာစေးထဲမှာ သူ့ခြေထောက်ချသွားတယ်ဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ချသွားတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျာ'

ရှား။ ။ 'ချသွားတော့ သူ့ကို ကျုပ်တို့ မိတာပေါ့ဗျ၊ သည်လို ကတ္တရာစေးစေး နဲ့မျိုးများ ရတဲ့နောက် မဟာပထဝီမြေကြီး အဆုံးတိုင်အောင် ပြေးသော်လည်း မလွတ်နိုင်အောင် အနံ့ခံပြီး လိုက်နိုင်တဲ့ ခွေးတစ်ကောင် ကျုပ် သိတယ်ဗျ၊ ဟော ဒါထက် ပုလိပ်အရာရှိတွေ ခြေသံ မှတ်တယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း သူတို့ မလာခင် သည်အလောင်း ခင်ဗျား စမ်းကြည့်စမ်း' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စမ်းသပ်၍ ကြည့်ရာ

ရှား။ ။ 'ဘယ်နှယ်နေသလဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'တောင့်နေတာပေါ့ဗျ'

ရှား။ ။ 'သည်ပြင် လူသေများ ခင်ဗျား ကိုင်ဖူးလား'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကိုင်ဖူးပါတယ်'

ရှား။ ။ 'တောင့်ပုံချင်း ဘယ်နှယ်နေသလဲ'

ကျွန်တော်။ ။ '(သေချာစွာ စမ်းသပ်ပြီးနောက်) 'သည်လိုပင် လူသေများကတော့ တောင့်ရုံပဲ တောင့်တယ်၊ သည်ဟာကတော့ အကြောတွေကို မာပြီး တင်းနေတယ်'

ရှား။ ။ 'အစစ်ပဲဗျ၊ ကိုင်း သည်က အကြောတွေ တင်းတုံးရယ်၊ မျက်နှာထားက သေခါနီး ဖြိုးပြပုံရယ် ပေါင်းပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်ပုံ တွေးချက်ရသလဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ပြင်းထန်တဲ့ ဆိပ်လူးမြားများနှင့် ထိမှန်ပြီးသေတဲ့ လူများလည်း သည်လိုပဲ နေတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်ဗျာ၊ တွေ့တော့ မတွေ့ဘူးပေဘူး'

ရှား။ ။ 'အစစ်ပဲဗျ သည်တိုင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် အခန်းထဲ ဝင်လာလာခြင်း ဘယ်နည်းနှင့် သည်အဆိပ်ကို သွင်းလိုက်ပါလိမ့်မလဲလို့ ဒဏ်ရာကို လိုက်ပြီး ရှာတယ် မဟုတ်လား ရှာတော့ ဘာတွေ့သလဲ။ နားနောက်မှာ ဆူးလေးတွေ့တယ်၊ ဆူးမှန်တဲ့ ဒဏ်ရာကလဲ သည်လူ တိုင်နေပုံနှင့် ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြက်မှ ဖောက်ထားတဲ့ အပေါက်ဆီကနေပြီး ပစ်လိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာနှင့်ပဲ တူတယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ဆူးကို ကြည့်စမ်းဗျို့'

ကျွန်တော်။ ။ '(ဆူးကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက်) 'တော်တော် ဆန်းတဲ့ ဆူးပဲဗျို့'

ရှား။ ။ 'သည်ဆူးမျိုး ခင်ဗျား မြင်ဖူးရဲ့လား'

ကျွန်တော်။ ။ 'မမြင်ဖူးဘူး'

ရှား။ ။ 'ဘယ်မြင်ဘူးမလဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ သည်ဆူးမျိုး ရှိမှ မရှိဘဲ၊ ဟော ပုလိပ်အရာရှိများ ရောက်လာကြပြီ'

ထိုခဏ၌ အစိုးရပုလိပ် အင်စပိတ်တော် တစ်ယောက်နှင့် ပုလိပ်သားတို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြရာ ၎င်းအင်စပိတ်ထော်မှာ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည်မှာ မကြာသေးသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းရောက်လာသည်အတွင်း မောင်စံရှားမှာ အမှုတစ်ခုမျှ ခုံထောက်ရသေးသည် မရှိသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် မောင်စံရှား၏ အစွမ်းကို ကြားဖူးရုံမျှ ရှိသော်လည်း များစွာ ယုံကြည်အားထားသည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။

အင်စပိတ်တော်လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ တောင်မြောက် လေးပါးတို့ကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဟန်ကြီးပန်ကြီးရှိသည့် အမှုအရာနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်ရှု၍

'အင်း အင်း တယ်ကောင်း တယ်လှ၊ လက်သည် မပေါ်ဘူးဟုတ်စ၊ ဒါထက် သည်ဟာတွေက ဘယ်သူတွေလဲဗျ၊ ခြေရာတွေ ဘာတွေနှင့် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဝင်ပြီ ရှုပ်နှင့်ကြတာတုန်း'

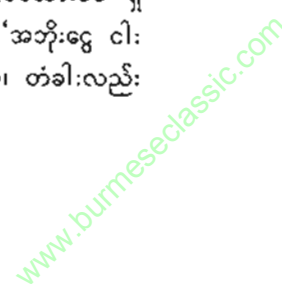
ရှား။ ။ 'အင်စပိတ်တော်မင်း၊ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူးသေးမှတ်တယ်၊ ကျွန်တော် မောင်စံရှားပါပဲဗျာ'

အင်စပိတ်တော်။ ။ 'ဪ ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ သိကျွမ်းရတာ၊ ကြားတော့ ကြားဖူးပါရဲ့၊ လူချင်းတော့ သည်တစ်ခါမှ တွေ့ရတယ်၊ ကျွန်တော်မှာမည် မောင်ဆုန်းနိုင်ပါတဲ့ဗျာ၊ အင်း အင်း တယ်ကောင်း၊ တယ်လှတဲ့ အမှုကလေးပါပဲ၊ လက်သည် မပေါ်ဘူးပေါ့လေ၊ ဟုတ်စ၊ ဒါထက် ဘာကြောင့် သေတယ် ခင်ဗျား ထင်သလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ကြားဖူးပါရဲ့၊ သည်တစ်ခါ သိကြရောပလေ'

ရှား။ ။ 'ကျွန်တော် ပြောဖို့ လိုပါဖူးဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း သိနိုင်ပါတယ် ကြည့်ပါဦးတော့'

မိုင်။ ။ 'ဪ သည်အမှုတော့ ခင်ဗျား ဉာဏ်မမှီနိုင်ဘူး မှတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ခုံထောက်ပုံတွေ ကျွန်တော်လည်း ကြားတော့ ကြားဖူးပါရဲ့၊ သို့သော် ခင်ဗျား စဉ်းစားပုံတွေက ဉာဏ်ကောင်းလို့ သည်လောက် မဟုတ်ဘူး ကံကောင်းလို့ ပေါ်တာတွေ ထင်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ စကားပုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတွေဆိုတာမျိုး လိုပေါ့ဗျ' ဟု ပြောလျှင် မောင်စံရှားလည်း ကျွန်တော်အား ကြည့်ကာ မသိမသာ ပြုံးရယ်လျက် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ရှိနေလေ၏။

အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းနိုင်လည်း တုပ်နိုင်ခန့်ငြားသဖြင့် ပုလိပ်သားပီပီ ရှိသော ကိုယ်ကြီးဖြင့် ရင်ကော့ကာ ခေတ္တမျှ စင်္ကြံလျှောက်ပြီးနောက် 'အဘိုးငွေ ငါ့ သိန်းလောက်တန်တဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားများလည်း ပျောက်ဆုံးတယ်၊ တံခါးလည်း အတွင်းဘက်က ပိတ်ထားတယ်၊ ပြုတင်းပေါက်ကကောဗျာ'

ရှား။ ။ 'ပြတင်းပေါက်လည်း အတွင်းက ပိတ်ထားတယ်၊ သို့ပေမယ့် ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်မှာ ခြေရာတွေ တွေ့တယ်ဗျ'

နိုင်။ ။ 'ပြတင်းပေါက်ကို အတွင်းက ပိတ်ထားတာတွေ့ရင်ဖြင့် ဘောင်ပေါ်မှာ ခြေ ရာတွေ့ပေမယ့် ဘာဆိုင်သလဲဗျ။ သည်လူသေတာက လေနာပြီး သေချင် သေမယ်၊ တက်ပြီး သေချင်သေမယ်၊ သို့သော် ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ပျောက်နေတယ်ဆို တာ က ခက်နေတယ်၊ ဩော် ကျုပ် အကြံပြုဗျို့။ ကိုင်း ကိုင်း ဘိုးမို့တို့ အခန်းပြင် ထွက် ကြစမ်း၊ မောင်းဘိုးကံကော ထွက်စမ်း၊ ဟိုဒင်းက ခင်ဗျား မိတ်ဆွေလား သူတော့ နေ ပါစေတော့၊ ကိုင်း ကိုစံရှား ကျုပ်က သည်လို ထင်တယ်ဗျ။ သူ့ညီမောင်ဘိုးကံက သူ ပြောချက်အရ မနေ့ညက သည်အခန်းထဲမှာ သူ့အစ်ကိုနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြ တယ်ဆို မဟုတ်လား၊ သည်တော့ အစ်ကိုမောင်ဘိုးရွဲက လေနာရောဂါနှင့် သေတယ်၊ သေတော့ မောင်ဘိုးကံက ပစ္စည်းတွေ ယူပြီး ထွက်သွားတယ်၊ ကိုင်း ကျုပ်တွေ့ပုံ ဘယ် နယ်လဲဗျာ၊ တယ်မရိုင်းဘူး မဟုတ်လား'

ရှား။ ။ 'ဟုတ်ပုံပေါ်ပါရဲ့၊ သည်တော့ မောင်ဘိုးကံလည်း ထွက်သွားရော၊ လူသေက လည်း ထိုင်ရာက ထပြီး အခန်းတံခါးကို အတွင်းက နေပြီး ကန့်လန့်ချလိုက်ကရော သည်လိုလားဗျာ'

နိုင်။ ။ 'ဟာ ဟုတ်ပေတယ်၊ သည်အချက်က ရှိပေသေးတယ်၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် သည်လို ကောဗျာ။ ဘိုးကံဟာ ဘိုးရွဲ ညီအစ်ကို တော်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မကြာမီက စကားများကြဖူးတယ်၊ သည်ဟာ ကျုပ်တို့ သိရတယ် မဟုတ်လား၊ သည်ပြင်လဲ အစ် ကို ဘိုးရွဲဟာ သေရှာတယ်၊ ပစ္စည်းတွေလည်း ပျောက်သွားတယ်၊ ဒါလည်း ကျုပ်တို့ သိရတယ်၊ မနေ့ညက ဘိုးကံပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ဘိုးရွဲဟာ ဘယ်သူနှင့်မှလဲ မတွေ့ ရဘူး၊ သူ့အိပ်ရာမှာလည်း အိပ်တဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး၊ ဘိုးရွဲ သေပုံ မျက်နှာထား ကြည့် ရတာကလဲ အင်း 'တယ်ပြီး မဟန်လှဘူး၊ ကြည့်နော် ကျုပ် ဘိုးကံအပေါ် သတ္တုကျ အောင် လုပ်လိုက်မယ် နားထောင်ကြဗျ'

ရှား။ ။ 'နေ့ပါဦး မိတ်ဆွေ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားက အကျိုးအကြောင်း စုံလင်အောင် မသိ သေးဘူးဗျ၊ ဟောဒီ ဆူးကလေးဟာ လူသေ နားရွက်နောက်က တွေ့တယ်ဗျ၊ အဆိပ် လူးထားတဲ့ လက္ခဏာလည်း ရှိတယ်၊ အလောင်းမှာ ဟောဒီ စာရွက်လည်း တွေ့တယ်၊ ကိုင်း သည်တော့ ခင်ဗျား တွေးပုံနှင့် ကိုက်ပါမလားဗျာ'

နိုင်။ ။ 'ကိုက်ပါသော်ကော မိတ်ဆွေ၊ ဘာပြုလို့ မကိုက်ရမှာလဲ၊ သည်က အဆိပ် လူးထားတဲ့ ဆူးဟာ ဘိုးကံရဲ့ ဆူးမဟုတ်ရင် တယ်သူ့ဆူး ဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲဗျ၊ သည် စာရွက်က ဘာလဲ၊ လေးဦးသားလက်ချက်တဲ့၊ သည်ဟာက အလကား ဘိုးကံက ထင် ယောင်ထင်မှာ ဖြစ်အောင် ဉာဏ်ဆင်တဲ့ အလုံးတွေပါဗျာ၊ ပုလိပ်လုပ်နေပြီ၊ သည်

လောက်မှ မပါးရင် ခက်နေရောပေါ့၊ သို့သော်လည်း ဘိုးကံဟာ သူ့အစ်ကိုကို သူ့သတ် ပြီး ဘယ်လမ်းက ထွက်သွားသလဲတဲ့၊ သည်ဟာ တစ်ခုပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ဩော် မျက်နှာကြက်မှာ အပေါက်ကြီးပါကလားဗျို့'

ရှား။ ။ 'အောင်မယ် သည်ကနေပြီး အမိုးပေါ်တက်တဲ့ အပေါက် ရှိပါကလားဗျို့၊ ခင် ဗျားတို့ တွေ့ကြရဲ့လား၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ' ဟု ပြော၍ အောက်သို့ တစ်ဖန် ဆင်းလာပြီးနောက်

'ဟေ့ ဘိုးမို့တို့' 'အခန်းပြင်မှာ ဘုရား'

နိုင်။ ။ 'ကိုင်း မောင်ဘိုးကံကို ခေါ်ခဲ့ကြဟေ့၊ ကိုင်း မောင်ဘိုးကံ မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ် မောင်ဘိုးရွဲ သတ်မှုနှင့် ယခု ဖမ်းဆီးရလိမ့်မယ်'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ကျွန်တော် မပြောဘူးလား ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မပြောဘူးလား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ထင်ပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် အထင်သားကပဲ ခင်ဗျာ'

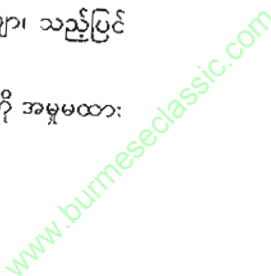
ရှား။ ။ 'ကိစ္စ မရှိပါဘူး မောင်ဘိုးကံ၊ မကြောက်ပါနှင့်၊ သည်အမှုကို ကျုပ် တတ်အား သမျှ ကူညီပြီး ရှင်းလင်းအောင် လုပ်ပေးပါမယ်၊ စိတ်သာချနေပါ၊ မုစိုးရိမ်ပါနှင့်'

နိုင်။ ။ 'တယ်ပြီးလည်း အာမခံ မရဲနှင့်ဗျနော်၊ တော်တော်ကြာတော့ ကိုယ့်စကားနှင့် ကိုယ့်ပတ်ဆိုတာလို ဖြစ်နေမယ်၊ မရဲဘဲနှင့် ကျွဲမစီးနှင့်ဗျ၊ ကိုစံရှား'

ရှား။ ။ 'စိတ်ချပါ ကိုအုန်းခိုင်၊ ကိုင်း ခင်ဗျား သိချင်ရင် သည်အခန်းတွင်းကို မနေ့က လာတဲ့ လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်အကြောင်းကို အမည်နာမနှင့် တကွ ကျုပ် ပြောပြလိုက်မယ်၊ သူ့နာမည်ကတော့ မောင်မိုးသီးပါတဲ့ဗျာ၊ သည်လူဟာ စာကောင်း ကောင်း မတတ်ဘူး၊ ဖြတ်ဖြတ်လတ်လတ်၊ လက်ျာဘက် ခြေထောက်က သစ်သား ခြေ ထောက် တပ်ထားတယ်ဗျ၊ အသက်ကတော့ဖြင့် လူလတ်ထဲကပဲ၊ အသား ခပ်ညိုညို၊ ထောင်များလည်း ကျဖူးတယ်၊ သည်အချက်တွေရယ်၊ သူ့လက်ဖဝါးမှာ အသားနည်းနည်း စုတ်ပြီးနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်၊ စုပေါင်းပြီး ထည့်လျှင် သည်လူကို ခင်ဗျား ရှာဖို့ မခက်လှဘူး မှတ်တယ်၊ သည်ပြင် တစ်ယောက်ဟာကတော့...'

နိုင်။ ။ ' (ပြောင်လောင်လိုသော မျက်နှာထားနှင့်) 'ကိုင်း ဆိုပါဦးတဲ့ဗျာ၊ သည်ပြင် တစ်ယောက်လည်း ပါသေးသတဲ့ကိုး၊ ဆိုပါဦးဗျာ'

မောင်စံရှားလည်း ကိုအုန်းခိုင်၏ ကြားဖြတ်၍ ပြောသော စကားကို အမှုမထား သော မျက်နှာထားနှင့် ဆက်လက်၍

'သည်ပြင် တစ်ယောက်လူဟာကတော့ တော် တော် ထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သို့သော် မကြာမီအတွင်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံးနှင့် တွေ့ရအောင် ကျုပ် စိမ့်နိုင်စရာ ရှိပါရဲ့လေ၊ ကိုင်း ဒါထက် ကိုသိန်းမောင်။ ခင်ဗျားနှင့် စကားကလေးတစ်ခွန်း ပြောပါရစေဗျာ' ဟု ကျွန်တော်အား ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မောင်စံရှားနှင့် အတူအခန်း ပြင်သို့ လိုက်သွားလေလျှင်

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ကိုသိန်းမောင်၊ ခင်ဗျားလည်း သည်ကိစ္စမှာ တစ်နေရာက ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်ဗျို့'

ကျွန်တော်။ ။ 'မနင်းညွန့်၏ အမှုဖြစ်သဖြင့် တစ်နေရာ မကပါဘူးဗျာ၊ ဆယ်နေရာက ဆောင်ရွက်ဆိုရင် ဆောင်ရွက်ပါမယ်'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် သည်လိုလုပ်ပေတော့၊ သည်အမှုကို ကျုပ်တို့ ပူပူနွေးနွေး ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ကြမှ တော်မယ်၊ ရက်ရွှေနေရင် နေရာမကျဘူး၊ မနင်းညွန့်ကို ခေါ်ပြီး သူ့အိမ်ရောက်အောင်လိုက်ပို့၊ ပို့ပြီး ကြည့်မြင်တိုင် ဘော်ဂါတန်း ဦးကြီးဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးအိမ်ကို သွား၊ သွားပြီး ခွေးတစ်ကောင်ယူခဲ့၊ သူ ပေးလိုက်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်လည်း စာရေးပေးလိုက်မယ်၊ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ဘာသာ ကိုယ့်နည်းနှင့် ကိုယ်လုပ်၊ သည်က ကိုအုန်းခိုင်တို့ကလည်း သူတို့နည်းနှင့် သူတို့ လုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဪ နေဦး၊ သည်က ကိုဘိုးက မော်တော်ကား ယူသွားပေတော့၊ မကြာစေနှင့်နော်၊ အခုနာရီပြန် တစ်ချက်တောင်ကျော်သွားပြီ။ မလင်းခင် စပြီး လိုက်ရရင် ကောင်းတယ်'

၎င်းနောက် ကျွန်တော်လည်း မောင်စံရှားပေးသော စာကို ယူ၍ မနင်းညွန့်နှင့် အတူ ၎င်း၏အိမ်သို့ မော်တော်ကားနှင့် လိုက်၍ ပို့ပြီးလျှင် ကြည့်မြင်တိုင်သို့ သွားရောက်၍ မှာထားသည်အတိုင်း ခွေးကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် နာရီပြန် နှစ်ချက်ကျော်ကျော်ခန့် တွင် မောင်စံရှားထံ ပြန်ရောက်လေ၏။

ဝင်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် မောင်စံရှားလည်း လှေခါးပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ 'ခွေးပါသလားဗျို့၊ ဪ နေရာကျပြီဗျို့၊ ဒါထက် ကိုအုန်းခိုင်ဖြင့် ပြန်သွားပြီဗျို့၊ မောင်ဘိုးကံတင် မကဘူး၊ သည်အိမ်က အိမ်စေကို ကိုကျော်လှရော ထမင်းချက်တဲ့ မိန်းမကြီးရော အကုန် ဖမ်းသွားလေရဲ့ဗျို့၊ တစ်အိမ်လုံးကို ရှင်းသွားပြီ၊ သူထားခဲ့တဲ့ ပုလိပ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိရစ်ပေတော့တယ်၊ ကိုင်း လာပါဦးဗျို့ အိမ်ပေါ်ကို'

ကျွန်တော်တို့လည်း ခွေးကို အိမ်အောက်တွင် ချည်နှောင်ထားခဲ့၍ ယခင်က အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ကြလေလျှင် အလောင်းမှာမှ အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိရာ ပုလိပ်တစ်ယောက်လည်း အခန်းဝ၌ စကြိုလျှောက်ကာ ရှိနေလေ၏။ မောင်စံရှားလည်း ပုလိပ်သားထံမှ ကျားမျက်လုံးမီးအိမ်ကို ငှားယူပြီးနောက်

'ကိုင်း ကိုသိန်းမောင် သည်ကားချပ်ကို လည်းပင်း တဆိတ် ဆွဲပေးစမ်းဗျို့၊ အဲ

ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်း ကျုပ် ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်လဲ ချွတ်ရဦးမယ်၊ ခင်ဗျား လက်ကိုင်ပုဝါ ပါသလား၊ အဲ ဟောဟိုက ကတ္တရာစေးမှာ နှစ်စမ်းဗျာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်း မျက်နှာကြက်ပေါ် ခင်ဗျား ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါဦးဗျာ'

ကျွန်တော်လည်း မောင်စံရှားနှင့်အတူ မျက်နှာကြက်ပေါ်သို့ တက်သွားကြပြီနောက် မြူမှုများတွင် ထင်လျက်ရှိသော ခြေရာများကို ကြည့်ရှုကြပြီးလျှင်

ရှား။ ။ 'သည်ခြေရာကလေးတွေကို သေသေချာချာ ခင်ဗျား ထပ်ပြီး ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘာများ ထူးခြားတာ ခင်ဗျားတွေ့သလဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကျွန်တော်ဖြင့် ထူးခြားတာ မတွေ့လှပါဘူးဗျာ၊ ကလေး ခြေရာလား၊ သို့မဟုတ် အင်မတန် ခြေသေးတဲ့ မိန်းမခြေရာလား မှတ်တာပါပဲဗျ'

ရှား။ ။ 'ဪ ခင်ဗျားက ငယ်လို့ ပြောတာကို။ ကိုင်းဗျာ၊ သေးငယ်တဲ့အပြင် ဘာများ ထူးခြားသေးသလဲဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကျွန်တော်ဖြင့် အရွယ်ငယ်တဲ့ အပြင်တော့ ထူးခြားပုံ မတွေ့ပါဘူးဗျာ'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားက မကြည့်တတ်ပဲတာကိုဗျို့၊ သည်မှာ ကြည့်စမ်းဗျို့၊ သည်ဟာက လက်ျာဘက် ခြေရာ မဟုတ်လား၊ ဟောကြည့် ကျုပ်က သည်ဘက်က ခြေရာ တစ်ခုချလိုက်မယ်၊ ကိုင်း ကျုပ်ခြေရာနှင့် သူ့ခြေရာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်စမ်း၊ ဘာများ ထူးခြားသလဲ'

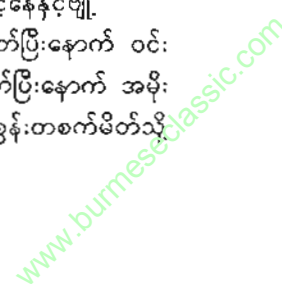
ကျွန်တော်။ ။ 'ခင်ဗျား ခြေရာကတော့ ခြေချောင်းကလေးတွေဟာ စုပြီး ဒနတယ်၊ သူ့ခြေရာကတော့ ခြေချောင်းတစ်ခုနှင့် တစ်ခု အင်မတန် ဝေးပြီး ကွဲကွဲပြားပြား ရှိတယ်'

ရှား။ ။ 'အဲ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ သည်အချက်ပဲ အရေးကြီးတာ၊ သည်အချက် ခင်ဗျားမှတ်ထားနော်၊ မမေ့စေနှင့်၊ ကိုင်း ဟောဟိုက အမိုးပေါ်တက်တဲ့ အပေါက်က ဘောင်စွန်းကို နမ်းကြည့်စမ်း၊ ပေး ပေး ခင်ဗျား လက်ကိုင်ပုဝါ ကျုပ်ကို ပေးထားခဲ့'

ကျွန်တော်လည်း မောင်စံရှားစေခိုင်းသည် အတိုင်းနမ်းကြည့်ရာ ကတ္တရာစေးအနံ့ ပြင်းစွာ ထွက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ရှား။ ။ 'အဲဒါ ဟိုတစ်ယောက် ခြေထောက်ချသွားတဲ့ နေရာပဲဗျို့၊ ကိုင်းသည် ခြေရာကို ခင်ဗျားတောင် အနံ့ရရင် ဟိုခွေးဆိုရင် ဘာပြောစရာရှိမလဲဗျို့၊ ကဲကဲ ခင်ဗျား အိမ်အောက် ဆင်းသွားပြီး ခွေးဖြုတ်ထားပြီး ဝင်းထဲက ကျုပ်ကို စောင့်နေနှင့်ဗျို့'

ကျွန်တော်လည်း အိမ်အောက်ကို ဆင်းသွား၍ ခွေးကို ဖြုတ်ပြီးနောက် ဝင်းတွင်းမှ စောင့်စိုင်းလျက် ရှိရာ မောင်စံရှားမှာ အိမ်မိုးပေါ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် အမိုးတစ်လျှောက် တရွရွ တွားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏ အိမ်စွန်းတစ်ဖက်သို့

ရောက်လျှင်

ရှား။ ။ 'ကိုသိန်းမောင်လား ဗျို့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်တယ်'

ရှား။ ။ 'သည်အနားတိုးခဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် အောက်တည်တည်က မည်းမည်းဟာ ဘာလဲဗျို့'

ကျွန်တော်။ ။ 'စည်ကြီး ထောင်နေတာဗျို့'

ရှား။ ။ 'မြရဲ့လား'

ကျွန်တော်။ ။ '(လှုပ်၍ ကြည့်ပြီနောက်) 'မြပါတယ်'

ရှား။ ။ 'လှေခါးများ မမြင်ဘူးလား'

ကျွန်တော်။ ။ 'မမြင်ဘူးဗျို့'

ရှား။ ။ 'အင်း တော်တော် စွန့်တဲ့ လှပဲဗျို့၊ ကိုင်း သူ ဆင်းနိုင်ရင် ကျုပ် ဘာပြုလို့ မဆင်းနိုင်ရမလဲ၊ ကိုင်း လာလေဗျို့'

မောင်စံရှားလည်း ပေါ့ပါးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အတိုင်း အိမ်မိုးစွန်း မှ စည်ပေါ်သို့ ဖြတ်လတ်စွာ ခုန်ချ၍ စည်ပေါ်မှ တစ်ဖန် မြေပေါ်သို့ သက်ဆင်းပြီး နောက် ကျွန်တော်၏ လက်မှ ခြေအိတ်နှင့် ဖိနပ်ကို လှမ်းယူ၍ စွပ်ပြီးလျှင်

'အိမ်မိုးပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ လူက ဟောဒီဟာကလေး ချပစ်ခဲ့တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်တွေ့လို့ ကောက်ယူလာခဲ့သေးတယ်' ဟု ပြောပြီးလျှင် မြက်ဖြင့် ယက်ထားသော အိတ်ငယ် တစ်ခုကို ကျွန်တော်အား ပြလေ၏။ ကျွန်တော်သည် မြက်အိတ်ငယ်ကို လှမ်းယူ၍ ဖွင့် ကြည့်ရာ အိတ်အတွင်း၌ကား အဆိပ်လူးလျက် ရှိသည့် ယခင်က ဆူးငယ်ပေါင်း ဆယ် ခုမျှကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ရှား။ ။ 'သတိနှင့် ကိုင်ဗျို့နော် ကိုသိန်းမောင်၊ လက်စူးသွားရင် ဘိုးရဲ့လို ခင်ဗျား ဖြစ် ပြီးသားပဲ၊ သည်အိတ်ကလေးတွေ့တာလည်း ကျုပ်တို့ ကံကောင်းကောင်းပဲ၊ သည်အ ကောင်မှာ သည်လက်နက်ဟာ အကုန်ပဲ မှတ်တယ်၊ သည်ပြင် ရှိပုံမပေါ်ဘူး။ သည် လက်နက် သူတို့မှာ ရှိနေရင် သူတို့ ဖမ်းဖို့ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲ၊ ကိုင်း ကိုသိန်းမောင် ခရီး တော်တော်ဝေးဝေး လမ်းလျှောက်နိုင်ပါဦးမလား'

ကျွန်တော်။ ။ 'လျှောက်နိုင်ပါသေးတယ်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း လာ ဒါဖြင့် ပေးပေး၊ ကျုပ်ကို ခွေးပေး' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော် လည်း ခွေးလည်ပတ်တွင် ချည်ထားသော သံကြိုးကို ပေးလိုက်ရာ မောင်စံရှားလည်း ယခင်က ကတ္တရာစေးလူး၍ ထားသော လက်ကိုင်ပုဝါကို ခွေး၏ နှာခေါင်းသို့ ကပ်ပြီး နောက်

'ကိုင်း ဘော်ဘီ၊ နမ်းစမ်းဟေ့၊ နမ်းစမ်း၊ အနဲ့ရဲ့ရဲ့လား' ဟု ခွေးအား နားလည် ဘိသကဲ့သို့ ပြောလေလျှင် ခွေးလည် နားလည်ဘိသကဲ့သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ အသံမြည်လျက်

ရှိလေ၏။

၎င်းခွေးမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်၌ ပေါက်ဖွားသော ခွေးမျိုး မဟုတ် အင်္ဂလန် ပြည်ပေါက် ခွေးမျိုး ဖြစ်လေရာ နှုတ်သီးချွန်းချွန်း နားရွက်ဖားဖားနှင့် ပျောက် ကြားသော ကိုယ်ရှိလျက် အလွန်တရာ သိတတ်သော တိရစ္ဆာန်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

၎င်းနောက် မောင်စံရှားလည်း လက်ကိုင်ပုဝါကို အဝေးသို့ ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ခွေးကို စည်ရှိရာသို့ ယူသွား၍ စည်ပေါ်သို့ အနံ့ခံစေပြီး ၎င်းစည်၏ ထိပ်ဝဌ် ထိုသူ မြေချ၍ သွားသော နေရာဖြစ်သဖြင့် ကတ္တရာစေးနဲ့ ပြင်းစွာ ထွက်လျက် ရှိသည့် ဖြစ် သောကြောင့် ဘော်ဘီသည် နားလည်သည့် လက္ခဏာနှင့် တဟိဟိ မြည်ပြီးလျှင် ထို သူသွားသော ခြေရာကို ခံ၍ လိုက်သွားရာ ကျွန်တော်တို့မှာ သံကြိုးကို ကိုင်လျက် ခွေး နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား အရုတ်တက်ပြီ ဖြစ်၍ အရှေ့အရပ်မှ ရဲရဲနီလျက် လင်းရောင် အနည်းငယ် လာလျက် ရှိရာ ခွေးလည်း အိမ်ဝင်းပေါက်မှ ထွက်ပြီးနောက် အနောက်စူး ဖူး အနံ့ခံလျက် လိုက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့ကြရလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ခွေးနောက်မှ သံကြိုးကို ဆွဲကာလိုက်ပါသဖြင့် ခွေးလည်း အနောက် သို့ မျိုးချည်တစ်ခါ တောင်သို့ ကွေ့ချည်တစ်လှည့်နှင့် ရှေ့မှ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလျက်ရှိ ရာ ဘက်ပတ်စံကောလိပ်ကျောင်းအနီး ဓာတ်ရထားလမ်းသို့ ရောက်လေလျှင် ခွေးသည် စောင်ဘက်သို့ လိုက်မည်လိုလို မြောက်ဘက်သို့ လိုက်မည်လိုလို မဝေခွဲနိုင်အောင် ရှိနေ သည့် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာကို မော့ကာ မော့ကာ ရှိနေလေ၏။ ၎င်း နောက် မြေသို့ ခေတ္တမျှ အနံ့ခံပြန်ပြီးလျှင် ခွေးလည်း အနံ့ခံမိသည့် လက္ခဏာနှင့် မြောက်စူးစူးသို့ စွတ်၍ အမြီးနဲ့ကာ လိုက်သွားပြန်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဓာတ်ရထားလမ်းတစ်လျှောက် လိုက်လာကြစဉ် ကျွန်တော်က

'နေပါဦး ကိုစံရှားရယ်၊ သည်အမှုမှာ ကတ္တရာစေးကလည်း အခန်းထဲမှာ ဖိတ် နေပြန်၊ သည်လူကလည်း အမှတ်တမဲ့ ကတ္တရာစေးမှာ ခြေထောက်ချမိပြန်၊ ဒါကြောင့်သာ ကျုပ်တို့ ခြေရာခံနိုင်တော့တာပလေ။ သည်လို မဟုတ်လျှင်ဖြင့် အခက်သားကပဲ'

ရှား။ ။ 'ဘာခက်လိမ့်မလဲဗျ၊ သည်နည်းက အလွယ်ဆုံးမို့လို့၊ ကျုပ်တို့ လိုက်တာကိုးဗျ၊ သည်လို ကတ္တရာစေးနဲ့နှင့် ခြေရာခံပြီး လိုက်ဖို့ မရှိဘူးဆိုရင်လဲပဲ သည်ပြင်နည်းနှင့် ကျုပ် လိုက်ဦးမှာပေါ့ဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါထက် သစ်သားခြေထောက်နှင့် လူဆိုတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျား ဘယ် နယ်ကြောင့် သေသေချာချာ သိသလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ကောင်းကောင်းနားမလည် သေးပါဘူးဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဘာခက်သလဲဗျာ အရှင်းကြီးကပဲ၊ မြန်မာစစ်မှုထမ်းနှစ်ယောက်ဟာ စစ်မြေပြင်မှာ

www.burmeseclassic.com

စစ်မှုထမ်းလျက် ရှိစဉ် စစ်သားများအနက်မှ ပြစ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ လူများကို စောင့်ကြပ်ဖို့ တာဝန်ကျတယ်။ သည်အတွင်းမှာ ပစ္စည်းများ မြှုပ်နှံထားတဲ့ အကြောင်းကို သူတို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် သိတယ်။ သိတော့ကာ သူတို့အတွက် မောင်မိုးသီး ဆိုတဲ့ လူက မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာကို မြေပုံများ ဆွဲပြီးပြတယ်။ သည်တော့ကာ သည်က မောင်မိုးသီးဆိုတဲ့ သူက သူကိုယ်တိုင် ဘာပြုလို့ တူးမယူဘဲ သူများကို မြေပုံဆွဲပြီး ပြပါသလဲတဲ့၊ ပြမှာ ပေါ့ဗျာ။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ အကျဉ်းချုပ်ခံနေရလေတော့ တူးနိုင်တဲ့ အရာရှိများကို နေရာနှင့် တကွ ရေးပြီး ပြတာကိုးဗျ။ ပြတော့ ဂျပဒါဦးထွန်းကျော်နှင့် ဦးသာဟန် နှစ်ယောက်လုံးပဲလား။ သို့မဟုတ် တစ်ယောက်တည်းပဲလား။ သွားပြီး ပစ္စည်းများကို တူယူတယ်။ ယူပြီး တစ်စုံတစ်ခု သူက ကတိထားခဲ့သည့်အတိုင်း မဆောင်ရွက်ဘဲ ထိုလူတွေ ပစ်ထားခဲ့ပြီး သူ့မှာသာ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ပြေးလာခဲ့တာကိုးဗျ။

ကျွန်တော်။ ။ 'ခင်ဗျား ဥစ္စာက တွေးလုံးပဲ ရှိတာကိုးဗျ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တပ်အပ် ပြောနိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲ'

ရှား။ ။ 'တပ်အပ်မှ တကယ် တပ်အပ်ကြီးပေါ့ဗျာ။ သည်နည်းမဟုတ်ရင် သည်ပြင်နည်းများ ဖြစ်နိုင်ဦးမလဲဗျ။ ဒါနှင့် ဘိုးကတို့ ဘိုးရွဲတို့ အပေ ဂျပဒါ ဦးထွန်းကျော်က ပစ္စည်းတွေ ယူလာခဲ့ပြီး ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် နေထိုင်တုန်းမှာ စာတစ်စောင် ရတာကိုးဗျ။ သည်စာက ဘာစာတဲ့လဲ။ သူပြစ်မှားခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ ထောင်က လွတ်ကုန်ကြပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း စာရတာကိုးဗျ။ ဒါကြောင့် သည်လူ သည်လောက် တုန်လှုပ်တာပေါ့ဗျ။'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဆိုပါဦးဗျာ'

ရှား။ ။ 'သည်စာ ရပြီးတဲ့နောက် သစ်သားခြေထောက်နှင့် လူများ မြင်ရင်-အင်မတန် ကြောက်တတ်တယ်လို့ မောင်ဘိုးကဲက ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ ပြည်မှာ သစ်သား ခြေထောက်တပ်ရတဲ့ လူလည်း အရှားကြီးပါဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ယောက်ပဲ မြင်ဖူးပါတယ်။ မီးရထား နင်းမိလို့ ဒူးဆစ်က ဖြတ်ပြီး သစ်သားခြေထောက် တပ်ရတာတယ် ဆို ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီလူကို သူက သူ့လူမှတ်လို့ သေနတ်နှင့် သွားအပစ်မှာ ဒဏ်ငွေ တောင် တော်တော် လျှော်လိုက်ရသေးတယ်ဆို မဟုတ်လား။ ကျုပ် ပြောတဲ့လူဟာ မြန်မာဗျနော်၊ မှတ်ထား!'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ခုနစ်က မြေပုံမှာ လက်မှတ်ထိုးတဲ့ လူလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်ထဲသာ မြန်မာ ပါတယ်ဗျ။ သည့်ပြင် ဟာတွေက ဟိန္ဒူတွေ၊ မုဆလမန်တွေ ချည်းပဲ ဟုတ်စ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'သည်တော့ကာ သစ်သားခြေထောက်နှင့် မြန်မာဟာ မောင်မိုးသီး မဟုတ်ရင်

ဘယ်သူ ဟုတ်နိုင်မလဲဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ကိုင်း ကျုပ်တို့ ကိုယ်ကို မောင်မိုးသီး နေရာမှာ ထားပြီး ကြည့်လိုက်ကြဦးနို့။ မောင်မိုးသီးဟာ ထောင်က လွတ်လာပြီးတဲ့နောက် သူရထိုက်သော ပစ္စည်းများကို ပြန်ရန်တစ်ကြောင်း၊ သူ့အပေါ်၌ မတရားသဖြင့် ပြုကျင့်သွားတဲ့ လူများကို လက်စားချေရန်တစ်ကြောင်း လာခဲ့တယ်။ လာပြီး ဂျပဒါ ဦးထွန်းကျော် နေထိုင်တဲ့ အရပ်ကို သူမေးမြန်းစုံစမ်းလို့ တွေ့ရော၊ တွေ့တော့ကာ အတွင်းလူ တစ်ယောက်နှင့် သူ ပူးပေါင်းရော၊ ပူးပေါင်းပြီး အတွင်းစကားများရအောင် တီးခေါက်ကြည့်။ ကြည့်ပေမယ့် ပစ္စည်းမြှုပ်ထားတဲ့နေရာ သူ မသိဘူးဗျ။ ဒါနှင့် သည်လိုနေတုန်း ဦးထွန်းကျော် မနည်းဖြစ်နေတယ်လို့ သူ သတင်းရရော၊ ရတော့ ဦးထွန်းကျော်များ သေသွားရင် ပစ္စည်းတွေ သူမရရစ်မှာ စိုးရိမ်အားကြီးလွန်းတာနှင့် အရဲစွန့်ပြီး ဝင်းထဲဝင်၊ ဝင်ပြီး ပြတင်းပေါက်က မျောင်းနားထောင်နေတုန်းမှာ သေခါနီးဆဲဆဲ ဦးထွန်းကျော် မြင်သွားတယ် မဟုတ်လားဗျ။ ဦးထွန်းကျော် သေပြီးတဲ့နောက် သည်ညမှာပဲ အိမ်ထဲကို သူဖောက်ပြီးဝင်၊ ငင်ပြီး ပစ္စည်းတွေ မွေ့နောက်ရှာ၊ ရှာပေမယ့် မတွေ့လေတော့ အလောင်းမှာတောင် စာကပ်ပြီး ထားခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လားဗျ။ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်။ ။ 'မှတ်မိပါတယ်'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ဦးထွန်းကျော် သေရော၊ သေတော့ သည်က မောင်မိုးသီးက ဘာလုပ်သလဲ။ သူက တခြားကနေပြီး ပစ္စည်းများကို ဟိုသူတွေ ရှာတာ၊ တွေ့တယ် မတွေ့ဘူးဆိုတာ သတင်းနားထောင်နေတာကိုးဗျ။ နောက်တော့ ပစ္စည်းတွေ မျက်နှာကြက်ပေါ်မှာ တွေ့တယ်ဆိုတာ သူ သတင်းရရော၊ ရတော့ သူကတော့ သစ်သားခြေထောက်ကြီး မဖွမ်းမသန်ဖြစ်လေတော့ အဖော်တစ်ယောက် ခေါ်ပြီး အကြံအစည် ပြု၊ ပြုတဲ့အကြံအတိုင်း လည်း အောင်မြင်ပါပေရဲ့။ သို့သော် အဖော်လုပ်တဲ့ လူဟာက ကတ္တရာစေးထဲမှာ ခြေချမိလို့ ခက်ရှာကြတာကိုးဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘိုးရွဲကို သတ်တာက မောင်မိုးသီးက သတ်တာလား။ အဖော်လုပ်တဲ့ လူဟာက သတ်တာလားဗျာ'

ရှား။ ။ 'မောင်မိုးသီးက သတ်မယ် မဟုတ်ဘူး။ အဖော်ဟာက သတ်တယ် ထင်တယ်။ မိုသီးက ရန်ငြိုးကြီးတာက ဘိုးရွဲတို့ အဖေအပေါ်မှာသာ ရန်ငြိုးကြီးတာကိုးဗျ။ အမန်းထဲမှာ သူ ခြေရာတွေ နင်းထားပုံကြည့်ရတော့ သူ့အဖော်က ဘိုးရွဲကို သတ်ထားနှင့် လို မိုးသီးက စိတ်ပေါက်ပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် နင်းထားတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ သို့ပေမယ့် လွန်ပြီးတဲ့ အမှုမို့ သူမတတ်နိုင်လေတော့ အလောင်းကို အသာထားခဲ့ပြီး ပစ္စည်းတွေယူပြီး ထွက်သွားကြတာကိုးဗျ။ ကိုင်း သည်ပြင် ခင်ဗျား ဘာများ

သိချင်သေးသလဲ

ကျွန်တော်။ ။ 'သူ့အဖော်အကြောင်း ပြောပါဦးဗျာ၊ သူ့အဖော်ဟာက လူထူး တစ်ယောက်ပဲ ထင်တယ်'

ရှား။ ။ 'ထူးပါသော်ကောဗျာ၊ အင်မတန် ထူးတဲ့ လူပေါ့၊ သို့သော် သူ့အကြောင်း ခင်ဗျား နောက်တော့ သိပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် လျှောက်လာကြသဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင်သို့ ရောက်လာကြရာ ၎င်းအရပ်၌ကားလမ်းအသစ် ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းလျက် ရှိသဖြင့် ခွေးလည်း နံဘေးမှ လျှောက်၍ ပြေးသွားလေ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာလေလျှင် ခွေးလည်း လမ်းနံဘေးတွင် ရပ်လျက် ရှိသော လှည်းငယ်ကလေးသို့ ပြေးသွား၍ လက်ခြေတို့ဖြင့် ကုတ်ခြစ်ကာ မြည်အော်လျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းလှည်းငယ်မှာ အခြားမဟုတ် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ လမ်းများ ပြင်သည့်အခါ ကတ္တရာစေးများကို ထည့်၍ အရည်ကျိုသော လှည်းငယ်ကလေးပင် ဖြစ်လေကြောင်း။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဤမျှလောက် အပင်ပန်းခံ၍ လိုက်လာပြီးနောက်မှ ဤကတ္တရာစေး လှည်းငယ်တွင် လမ်းဆုံးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မောင်စံရှားမှာ အလွန် တရာ စိတ်ရှုပ်သော မျက်နှာထားနှင့် ရှိသည်တွင် ကျွန်တော်လည်း ဤတစ်ခါမှ လှောင်ပြောင်ရန် အခွင့်ပေါ်သဖြင့် လှောင်ပြောင်ကာ ရယ်မောလျက် ရှိစဉ် မောင်စံရှားလည်း ကျွန်တော်အား အရေးမယူဘဲ ခေတ္တ ဦးခေါင်းကို ဖျောက်ခါ စဉ်းစားတွေဝေစွာ ရှိနေပြီးနောက်

'ဪ သိပြီဗျို့၊ လာ လာ ခုနှင့်က ဘက်ပတစ်ကောလိပ်ကျောင်းနားက လမ်းဆုံမှာ ဘော်ဘီ အစဉ်းစားရ ကျပ်နေတဲ့နေရာ သိတယ်မဟုတ်လား အဲဒီက စပြီး သူ့မှာလာတာပဲ' ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း ခွေးကို ခေါ်၍ ယခင်က နေရာသို့ ပြန်သွားကြရလေ၏။

ထိုနေရာသို့ ရောက်လျှင် မောင်စံရှားလည်း ခွေးကို အနံ့ခံစေပြန်ရာ ဘော်ဘီလည်း လမ်းဆုံရှိ မြေကြီးများကို နမ်းရှုပ်ကာ အနံ့ခံပြီးနောက် ယခင်ကကဲ့သို့ မြောက်ရပ်သို့ မသွားဘဲ တောင်စုစူးသို့ ပြေးလွှား လိုက်သွားပြန်လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တောင်စုစူးသို့ ဓာတ်ရထားလမ်းအတိုင်း လိုက်လာကြပြန်သဖြင့် မော်တင်လမ်း သို့ ရောက်လျှင် ဘော်ဘီလည်း တစ်ခုသော တိုက်ရှေ့၌ ပတ်ချာလှည့်၍ မြေ၌ အနံ့ခံပြီးနောက် အနောက်သို့ လှည့်၍ ရေဆိပ်သို့ ဆင်းပြေးလေ၏။ ရေဆိပ်သို့ ရောက်လျှင် ဘော်ဘီလည်း ရေစပ်သို့ ရောက်အောင် နှာခေါင်းနှင့် မြေကြီးနှင့် ကပ်ကာ ပြေးသွားပြီးနောက် ရေစပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေရာဖျောက်သွားသည့် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာ မကြံတတ်အောင် ရှိနေလေ၏။

* ယခု ဝါးတန်းလမ်း

ထိုအခါ မောင်စံရှားက 'လာဗျို့၊ ကိုသိန်းမောင်၊ ကျုပ် ရိပ်မိပြီ' ပြော၍ ယခင်က ခွေးရပ်၍ ပတ်ချာလှည့်ကာ ရှိခဲ့သော တိုက်သို့ သွားရာ ၎င်းတိုက်၌ကား 'မော်တော်ဘုတ်ငှားရန် ရှိသည်' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့လေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားလည်း ၎င်းတိုက်တွင်းရှိ ကုလားမယားနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်အား မေးမြန်းကြည့်ရှုသဖြင့် သိရှိရသည်မှာ ၎င်း၏ ခင်ပွန်းအပွဒ္ဓလာမှာ မနေ့မနက် မလင်းခင်အချိန်ကပင် လူတစ်ယောက်က ငှားရမ်းသွားသဖြင့် မော်တော်ဘုတ်နှင့် လိုက်ပါသွားကြောင်း၊ မော်တော်ဘုတ်ငှားလာသူမှာ သစ်သားခြေထောက် တစ်ဘက်တပ်လျက် ရှိကြောင်း၊ မနေ့ကတည်းက ထွက်သွားသည်မှာ ယခုတိုင် ပြန်မလာသေးသဖြင့် စိတ်မအေး ရှိနေကြောင်း၊ ၎င်းသစ်သားခြေထောက်နှင့် သူမှာ မသွားမီ တစ်ရက်ကပင် လာရောက်၍ မော်တော်ဘုတ် အလိုရှိကြောင်းကို ပြောပြီးလျှင် စရံငွေပေး၍ထားနှင့်ကြောင်း ၎င်းနှင့်အဖော် တစ်ယောက်ပါသည်ကို မိမိ မမြင်ကြောင်း၊ မော်တော်ဘုတ်မှာ အဝါရောင် ဆေးသုတ်၍ ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် အခြား မော်တော်ဘုတ်များနှင့်မတူ။ အလွယ်တကူနှင့် သိမြင်နိုင်ကြောင်းများနှင့် မိန်းမကြီးက ပြောဆိုလေလျှင် မောင်စံရှားလည်း ၎င်း၏ ကလေးအား မုန့်ဖိုး နှစ်ကျပ်မျှပေးပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

လမ်းခရီးတွင် ကျွန်တော်က 'ကိုင်း ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲဗျာ'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားဖြင့် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကျွန်တော်ဖြင့် သည့်ပြင်မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းငှားပြီး လိုက်မှာပေါ့'

ရှား။ ။ 'သည်နည်း မကောင်းသေးဘူးဗျ၊ သည့်ထက်ကောင်းတဲ့ နည်းရှိသေးတယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါဖြင့် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်ကို ပြောပြီး ရေကြောင်းဘက် ပုလိပ် မော်တော်ဘုတ်နှင့် လိုက်မယ်ဗျာ'

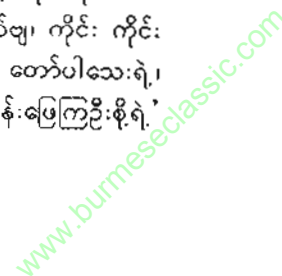
ရှား။ ။ 'သည်လိုလည်း ကျုပ် မကြိုက်ဘူး၊ ကျုပ်က ကျုပ်နည်းနှင့် ကျုပ် လိုက်ပြီး နောက်ဆုံး သေချာပေါက်ရောက်မှ ပုလိပ်ကို ခေါ်ချင်တယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဟိုအရင်က ရှမ်းပြည်နယ်က မနန်းစိန်တို့ အမှုတုန်းက ကျုပ်လက်ထောက်လေးတွေ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကလေးတွေဟာလား'

ရှား။ ။ 'အစစ်ပဲဗျ၊ သူတို့ကတော့ ကျုပ်တို့ မရောက်နိုင်တဲ့ နေရာ သူတို့ ရောက်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ မဝင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ သူတို့က အင်မတန် အသုံးကျတယ်ဗျ၊ ကိုင်း ကိုင်းညက တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရဘူး၊ သည်ကနေ တနင်္ဂနွေနေ့နော်၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ခင်ဗျား အလုပ်သွားဖို့ မရှိဘူး၊ ကဲ လာဗျာ အိမ်ပြန်ပြီး အမောအပန်းဖြေကြဦးစို့ရဲ့'

အိမ်သို့ရောက်လျှင် မောင်စံရှားလည်း အစေခံတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်ပြီး နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှသည့်အလျောက် နံနက်စာ စားသောက် ပြီးကြသည်တွင် လှေခါးမှ ဆူညံစွာ အသံကြားပြီးနောက်၊ နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသော ဂေါ်ရင် ဂျီကုလားကလေးတို့သည် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားက ခေါင်လူကြီး ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကလေးအား 'ဟေ့ အာပနား လာခဲဦး၊ နောက်ကို ငါ ခေါ်ရင် မင်းတစ်ယောက်သာ အိမ်ပေါ် တက်ခဲ၊ သည့်ပြင်လူတွေ တိုက်အောက်က စောင့်နေပစေ၊ ကြားလား၊ ကိုင်း ကိုင်း သည်တစ်ခါတော့ အားလုံးတက်လာတာ ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲလေ၊ ကိုင်း မင်းတို့ အားလုံး နားထောင်ကြ' ဟု ပြောသဖြင့် ကုလားကလေးတို့လည်း စိတ်နူးကာ ရပ် တန့်လျက် ရှိကြလေလျှင်

ရှား။ ။ 'မော်တင်လမ်း သိသလား'

ကုလားကလေးများ။ ။ (တပြိုင်နက် သွက်လက်စွာ) 'သိတယ် အစ်ကို'

ရှား။ ။ 'အေး မော်တင်လမ်းက စပြီး မြစ်ကြောင်းမှာ အထက်ဘက်ကို လူ ဆယ် ယောက်၊ အောက်ဘက်ကို လူဆယ်ယောက် ခွဲပြီး မော်တော်ဘုတ် တစ်စင်းကို တွေ့ အောင် လိုက်ရှာရမယ်၊ မော်တော်ဘုတ်က ဆေးအဝါရောင်သုတ်ထားတယ်၊ မောင်းတဲ့ ကုလားနာမည်က အပ္ပဒူလာတဲ့၊ ကြားရဲ့လား'

ကုလားကလေးများ။ ။ (တပြိုင်နက်) 'ကြားတယ် အစ်ကို'

ရှား။ ။ 'မင်းတို့ တွေ့အောင် ရှာရော၊ တွေ့ရင် ဟိုမှာ တစ်ယောက် အစောင့် ထားပြီး ငါ့ဆီလာ ချက်ခြင်း လာပြော၊ ကြားလား'

'ကြားတယ်အစ်ကို'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း နေ့တွက်က ခါတိုင်းနှုန်းပဲ၊ တစ်ယောက် တစ်နေ့ငါးမူ၊ နောက်ပြီး လက်ဦး တွေ့တဲ့လူ ဆူငွေ ၁ဝ ကြားလား'

'ကြားတယ် အစ်ကို'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း သွားကြတော့' ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကုလားကလေးတို့လည်း ပျော်ရွှင်စွာ ဆင်းပြေးကြလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်မှာ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသည့်ဖြစ်၍ ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်၌ အိပ်ပျော်မိရာ မောင်စံရှားမှာမူ အနည်းငယ်မျှ အိပ်ချင်စိတ် မရှိဘဲ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်း အဟောင်းများကို လည်းကောင်း၊ ဗဟုသုတ စာအုပ်ကြီးများကို လည်းကောင်း လှန်လှောကာ ရှာဖွေလျက် ရှိလေ၏။

ညနေ သုံးနာရီခန့် ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလေလျှင် မောင် စံရှားမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ဆေးတံသောက်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိသည်

ကို တွေ့ရှိရသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် နီးသည်ကို မြင်သည်နှင့် ရှား။ ။ 'ကိုသိန်းမောင် အိပ်ရေးဝပြီလား'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဝပါပြီဗျာ'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျား အိပ်တုန်းက ကျုပ် အချည်းနီး မဖြစ်ဘူးဗျို့'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘာများ တွေ့သလဲဗျာ'

ရှား။ ။ (အင်္ဂလိပ်သတင်းစာပိုင်ဟောင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်အား လှမ်း၍ ပေးပြီးနောက်) 'ဟောဒီ မျက်နှာမှာ ဖတ်ကြည့်စမ်း' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဖတ်ကြည့်ရာ မြန်မာ အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

စစ်မြေပြင်၌ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခြင်းအကြောင်း

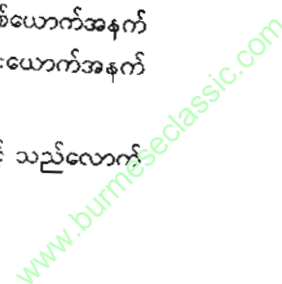
လွန်ခဲ့သည့် ဧပြီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် မက်ဆိုပိုတေးမီယား စစ်မြေပြင်၌ မြန်မာစစ်သား တစ်ယောက်နှင့် အိန္ဒိယတိုင်းသား ကုလားစစ်သား သုံးယောက် တို့သည် ရန်သူလူမျိုး ဖြစ်သော တူရကီသူဌေးတစ်ဦးကို တိတ်တဆိတ် လက်ရ ဖမ်းဆီးပြီးလျှင် အထက်အရာရှိတို့ထံ ပို့သခြင်း မပြုဘဲ ၎င်းသူဌေးကြီးကို တိတ်တဆိတ် သတ်ဖြတ်၍ ၎င်း၏ပစ္စည်းဥစ္စာများကို လုယက်ယူငင်ကြကြောင်း အဆိုပါ တရားခံ လေးယောက်ကို ဆိုင်ရာက စစ်ဆေးမေးမြန်းရာ ပြစ်မှု ထင်ရှားသည် ဖြစ်၍ ၎င်းလေးဦးကို တစ်ကျွန်းသို့ ၁၀ နှစ်စီမျှ ကျခံစေရန် စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်ကြောင်း။ ပစ္စည်းများမှာ အဖိုးများစွာ ထိုက်တန်ကြောင်း သိရှိရသော်လည်း တရားခံတို့က သိုဝှက်၍ ထာပြီးပြီဖြစ်သောကြောင့် စစ်ဆေးသော်လည်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း။

ကျွန်တော်။ ။ 'သည်သတင်းစာ ၁၉၁၇ ခုနှစ်က သတင်းစာပါကလားဗျ'

ရှား။ ။ 'ဟုတ်တယ်။ အမှုဆိုရင်ဖြင့် လက်သည်ပေါ် မပေါ် ကျုပ်က သတင်းစာ ဖြတ် ပိုင်း ထုတ်ပြီး မိုင်တွဲထားတာ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လားဗျ၊ သည်မိုင်တွဲထဲမှာ ယခု တိုင် လက်သည်မပေါ်တဲ့ အမှု ၅၀ ကျော်လောက် ရှိတယ်ဗျ၊ အခုလို တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျုပ် မိုင်တွဲဟာ အင်မတန် အသုံးကျတယ်'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကောင်းပါပေဗျာ၊ ဒါထက် သည်အမှုမှာ အမှုသည် နှစ်ယောက်အနက် ဟိုလူ သက်အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ မြေပုံမှာပါတဲ့ ကုလား သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်ဟာလားဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဘာလဲဗျ၊ ဟိန္ဒူကုလားထဲက မှတ်လို့လား၊ ဟိန္ဒူကုလားဖြင့် သည်လောက်

ခြေထောက်သေးပါမလားဗျ။ ကိုင်း ကိုင်း ကျုပ် ဖွင့်ပြောမယ်။ ခင်ဗျား တွေးကြည့်စမ်း၊ သည်လူဟာ ခြေထောက် အင်မတန် သေးတယ်၊ ဖိနပ်လည်း ဘယ်တော့မှ စီးဖူးတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး။ အင်မတန်လည်း သန့်စွမ်းတယ်၊ အဆိပ်လူး မြားလည်း အသုံးပြုတယ်၊ ကိုင်း ဘယ်လိုလူထဲကလဲဗျာ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကောင်းကောင်း မတွေ့တတ်ပါဘူးဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ကိုင်း ခင်ဗျား တွေးနေရင် ကြာနေရောမယ်၊ ကြွက်လျှောက်ပေါ်က ဟိုစာအုပ်ကြီး လှမ်းစမ်းပါဦးဗျာ' ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း 'ဂဇက်တီယာ' ခေါ် ဗဟုသုတအမျိုးစုံ ပါရှိသော စာအုပ်ကြီး လှမ်းယူပေးကမ်းလိုက်ရာ မောင်စံရှား လည်း စာအုပ်ကို လှန်လှောရှာဖွေရင်း

'ကျုပ်တို့ မောင်မိုးသီးက တစ်ကျွန်းပြန်ဗျာနော်၊ ဟုတ်စ၊ ကိုင်း တစ်ကျွန်းက လူရိုင်းမျိုးများ ဖြစ်မလား ကြည့်စမ်းရအောင်၊ ဟော တွေ့ပြီဗျို့၊ ကိုင်း နားထောင်' ဟု ပြော၍ မောင်စံရှားလည်း စာအုပ်မှ ဖတ်၍ ပြရာ မြန်မာအဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

'အန်ဒမန်ခေါ် တစ်ကျွန်းသားလူရိုင်းများအကြောင်း'

အန်ဒမန်ကျွန်းသား လူရိုင်းများတို့သည် အရပ် ၃ ပေမှ ၄ ပေမျှအတွင်းသာလျှင် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာပေါ်၌ အသေးငယ်ဆုံးသော လူမျိုးဟူ၍ ခေါ်ဆိုထိုက် ပေသည်။ ၎င်း လူရိုင်းများမှာမူ အလွန်တရာ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လှသည် ဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ် အစိုးရတို့သည် ၎င်းတို့အား ယဉ်ကျေးသော အမူအရာများကို သင်ကြားပြသပါသော်လည်း မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ နောက်ဆုံး၌ လက်လျှော့ ကြရလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုလူရိုင်းတို့မှာ ကျေးဇူးတင်တတ်သော လူမျိုးဖြစ်သဖြင့် မိမိတို့အား ကျေးဇူးပြုပေးသော သူတို့အားမူ အလွန်စွဲမြဲစွာ ချစ်ခင်တတ်ကြ လေသည်။ ထိုသူတို့သည် အဆိပ်လူးသော မြားဆူးများကို ပြောင်းတံဖြင့် မှုတ်၍ ရန်သူများကို လည်းကောင်း၊ တောသတ္တဝါများကို လည်းကောင်း သတ်ဖြတ် ဖျက်ဆီးတတ်ကြလေသည်။ ထိုလူမျိုးတို့မှာ သေးငယ်သဖြင့် အချိုးအစား မကျသော ဦးခေါင်းများ လည်းကောင်း၊ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ် ဟန်ရှိသော မျက်စိများ လည်းကောင်း၊ သေးငယ်သော လက်ခြေများ လည်း ကောင်း ရှိကြလေသည်။

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ဘယ်နယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်'
ကျွန်တော်။ ။ 'ဟုတ်ပြီဗျို့၊ သည် မောင်မိုးသီးကလည်း တစ်ကျွန်းပြန်ဆိုတော့ ဟို ကျွန်းက လူရိုင်းတစ်ယောက်များ သူနှင့် အတူ ပါချင်ပါလားမယ်'

ရှား။ ။ 'အင်း တည့်တည့်ပြောရင် ခင်ဗျား ရိပ်မိတယ်ပေါ့လေ'
ကျွန်တော်။ ။ 'ရိပ်မိတာ မရိပ်မိတာ အပထားပါဦးဗျာ။ ဒါထက် အပနားတို့ဆီက ဘာသတင်းများ ကြားသေးသလဲ'

ရှား။ ။ 'မကြားသေးဘူးဗျာ၊ သို့သော်လည်း ကြားပါလိမ့်မယ် မနေပါဘူး'
ကျွန်တော်။ ။ 'ဒါထက် ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား'

ရှား။ ။ 'မလိုပါဘူးဗျာ၊ နေပါစေ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် ခင်ဗျား နေရစ်ဦးဗျာ၊ ကျုပ်တော့ လမ်းလျှောက်ချေ ဦးမယ်'

ရှား။ ။ 'ဘယ်လဲဗျာ၊ မနင်းညွှန်တို့ဆီကိုလား'

ကျွန်တော်။ ။ '(အကြံကို သိသွားသဖြင့် မျက်နှာပူပူနှင့်) 'ရောက်ကောင်း ရောက်ပါ လိမ့်ဦးမယ် မှတ်တယ်၊ ဘာများ နှာလိုက်ဦးမလဲ'

ရှား။ ။ 'မှာစရာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါထက် မိန်းမတွေကို စကားကုန်မပြောနှင့်ဗျာနော်၊ ဘာဘာလည်း ခေါ်သွားပါဗျာ၊ ပြန်ပို့လိုက်ပါ။ မလိုပါဘူး'

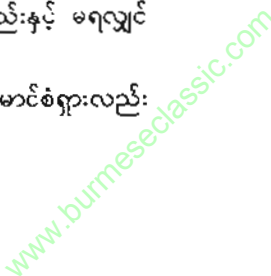
၎င်းနောက် ကျွန်တော်လည်း ရွေးကို ခေါ်ခွဲ၍ ကြည့်မြင်တိုင်သို့ ပြန်ပို့ပြီးလျှင် မနင်းညွှန်အပေါ်၌ ယခင်က ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့ပြီးသည်အတိုင်း မေတ္တာစိတ်စူးစိုက် လျက် ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ယိုးမယ်ဖွဲ့ကာ အကြောင်းရှာ၍ အိမ်သို့ဝင်ပြီးနောက် အပူအကြောင်းများကို ဖြန့်သန်းကာ ရယ်မောပြောဆိုနေမိခဲ့ပါကြောင်း။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ၇ နာရီကျော်ခန့်မျှ ရှိပြီဖြစ်ရာ မောင်စံရှား၏ ဆေးတံတို့နှင့် စာအုပ်မှာမူ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရှိနေသော်လည်း မောင်စံရှားကို မမြင် သည်ဖြစ်၍ ရှာဖွေရာ မောင်စံရှားမှာ နက်နဲသော အမူတို့၌ ဆင်ခြင် စဉ်းစားမြဲ ဖြစ် သည့်အတိုင်း ခေါင်းအုံးများကို ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စုပုံကာ နေသာအောင် ခင်းကျင်း ပြီးမှ ၎င်းတို့အပေါ်မှ ဆေးတံ အရိုးရှည်ကြီးကို သောက်ရွလျက် တစ်ညပတ်လုံး မအိပ် မနေ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိလေ၏။

နံနက်လင်းသဖြင့် လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ကျွန်တော်က 'ဘယ်နယ်လဲ ကို စံရှား၊ ခင်ဗျား တစ်ညလုံး မအိပ်ပါပဲကလား'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဗျာ၊ ကျုပ်က အပြီးမသတ်မခြင်း အငြိမ် နေတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ရိုင်းလိုက်လေတယ်ဗျာ။ ဘာမဟုတ်တာကလေးနှင့် လာပြီး ထစ်နေတယ်၊ လူကိုလည်း သိပြီ၊ သူတို့စီးသွားတဲ့ မော်တော်ဘုတ်ကိုလည်း သိပြီ။ ဒါနှင့်တောင် ကိစ္စ များပြီး မဖြစ်တာ၊ ကျုပ် ခံပြင်းလှတယ်ဗျာ၊ သို့သော်လည်း သည်နည်းနှင့် မရလျှင် သည်ပြင်နည်းနှင့် လိုက်ရမှာပေါ့လေ၊ တတ်နိုင်ပါဘူး'

၎င်းနေ့ ညနေ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်တိုက်မှ ပြန်လာလျှင် မောင်စံရှားလည်း

အိမ်၌ မရှိနှင့်သည်ဖြစ်၍ စားပွဲ၌ ရှာဖွေ ကြည့်ရှုရာ ကျွန်တော်အတွက် အောက်ပါ အတိုင်း စာတစ်စောင်ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရပါကြောင်း။

မိတ်ဆွေကြီး ကိုသိန်းမောင်

ဤအမှု၌ စိတ်မချသည်ဖြစ်၍ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ချေပြီ။ ကျုပ် မပြန်လာမီ အကြောင်းထူးသည်ဖြစ်စေ၊ အပန်းပြန်လာ၍ အကြောင်းကြားသည် ဖြစ်စေ ခင်ဗျား ဉာဏ်ရှိသလောက် စီမံနိုင်ပါလေ။

မောင်စံရှား

၎င်းည၌ ကျွန်တော်သည် ဤအမှု၏ အကြောင်းကိုသော် လည်းကောင်း၊ လက်ဦး အမှုရှင်ဖြစ်သူ ဆရာမ မနှင်းညွန့်၏ အကြောင်းများကို လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေ မောင်စံရှား၏ အကြောင်းများကို လည်းကောင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် အိပ်ပျော်ပြီးနောက် အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော်သည် မနှင်းညွန့်၏ လက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ သူခိုးများ၏ နောက်သို့ အတင်း ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားသဖြင့် မောပန်းသည်အခါမှ လန်၍ နိုးလာပါကြောင်း။

နံနက်လင်းလျှင် ကျွန်တော်သည် တစ်ညဥ့်ပတ်လုံး မောင်စံရှား မပြန်လာသည် ဖြစ်၍ ပူပင်သော စိတ်ဖြင့် တိုက်ရှေ့၌ ရထားမောင်းသွားသည့်အခါတိုင်း မောင်စံရှား အမှတ်နှင့် မျှော်လင့်လျက်ရှိရာ ၈ နာရီအချိန်ခန့်တွင် မြင်းရထားတစ်စီးသည် တိုက်ရှေ့၌ ရပ်ပြီးနောက် အစစ်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်သည် ယမန်နေ့ကကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို အထင်အမြင်ကြီးလျက် ဟန်ကြီးပန်ကြီး မရှိဘဲ အတန်ငယ် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်အား

‘မောင်စံရှားတစ်ယောက် မလာသေးဘူး မှတ်တယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မရှိဘူးဗျာ၊ စောင့်ပါဦးလေ၊ လာလုပါပြီ မှတ်တယ်၊ ထိုင်ပါဦးဗျာ’ ခိုင်။ ။ ‘ထိုင်သေးတာပေါ့လေ၊ ဒါထက် ကျုပ်မနေ့က သည်အမှုမှာ ထင်မြင်ချက်ကို ခင်ဗျား ကြားမိတယ် မဟုတ်လား၊ အခုတော့ မဟုတ်ပြန်ဘူးဗျို၊ ဘိုးကတို့လည်း လွတ်လိုက်ရပြီ၊ ကျုပ်တွေ့ပုံ မကိုက်သေးဘူး၊ ဒါထက် ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ ကိုစံရှား တစ်ယောက်က တော်တော့ တော်တဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ တစ်ခါတစ်လေတော့ နည်းနည်းကလေး အယူအဆ အရင်လိုတယ် မှတ်တယ်၊ သို့သော် သူ့ဟာက မှန်တာက များနေတယ်ဗျ၊ ခု မနက်ပဲ သူ့ဆီက တယ်လီဖုန်း ရတယ်၊ အိမ်က စောင့်နေပါတဲ့၊ သူ လာခဲ့မယ်တဲ့၊ တစ်ခုခုတော့ ခြေရာခံမိပြီ မှတ်တယ်ဗျ’ ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် လှေခါးမှ ခြေလှမ်းလေ့လေ့ဖြင့် တစ်လှမ်းခြင်း တက်၍လာသည့် လူတစ်ယောက်၏ ခြေသံကို ကြားပြီးနောက် တံခါးကို ခေါက်သံကြားသဖြင့် ‘ဝင်ခဲ့လေ’ ဟု ကျွန်တော်က ခေါ်လိုက်ရာ အသက် ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်မျှရှိ အဝတ်များ၌ စက်ဆီများ

စွန်းပေလျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ စက်မောင်းသမားနှင့် တူသော ကုလားအဘိုးကြီး တစ်ယောက်သည် မောကြီးပန်းကြီးရှိသည် အမှုအရာနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ‘မောင်စံရှား ဆင်ဟိုင်း’ (မောင်စံရှား ရှိပါရဲ့လား) ဟု ဟိန္ဒူစတန်နိဘာသာဖြင့် မေးမြန်းလေလျှင် ကျွန်တော်လည်း မရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ ကိစ္စကို မေးမြန်ရာ ကုလားကြီးလည်း မိမိမှာ အခြားမဟုတ်၊ စက်ဆရာ အဗ္ဗဒူလာဖြစ်ကြောင်း မောင်စံရှားက တွေ့လိုသည် ဆို၍ လာရောက်ရကြောင်းနှင့် မပြောလို ပြောလိုနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က အမှုနှင့် သက်ဆိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသဖြင့် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်လည်း ကုလားကြီးအား သိလိုအားကြီးနှင့် မေးမြန်းရာ ကုလားကြီးက

‘ဆဗ္ဗလုပ် အခြားနိမ်း၊ မောင်စံရှား ဆဗ္ဗကို ဟမ်ဒစ်စနေ့ မန်းကတား၊ မောင်စံရှားဆပ်ကို ကျွန်ုပ် ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်ုပ် မပြောဘူး’ ခိုင်။ ။ ‘ဒါဖြင့် စောင့်ဦး ဘိုင်’

ကုလားကြီး။ ။ ‘ကျွန်ုပ် မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်ုပ် ယခု ပြန်မယ်၊ သူသိချင်ရင် သူ့ဘာသာ သူ လာပေစေ၊ ကျွန်ုပ် ပြန်မယ်’ ဟု ပြော၍ တံခါးရှိရာသို့ သွားမည်ပြုလေလျှင် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်လည်း အမှုနှင့် ပတ်သက်ကြောင်း သိသည်ဖြစ်၍ အကျိုးအကြောင်း သိလိုလှသည်နှင့် စိတ်အားကြီးစွာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ ကုလားကြီး၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ

‘နေဦး ဘာဘူကြီး၊ အမှုအကြောင်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောရမယ်။ မပြောဘဲ မသွားရဘူး၊ ပြောပြီးမှ သွားရမယ်၊ ပြန်ချင်ရင် မြန်မြန်ပြော’ ဟု ပြောလေလျှင် ကုလားကြီးလည်း အနည်းငယ် ဖယ်ရုန်းပြီးနောက် မရကြောင်း သိသည်နှင့်

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်ုပ်ကို အတင်းဆွဲထားတယ်နော်၊ ကျုပ် မမဲဘူး၊ တရားစွဲမယ်၊ ကောင်းပြီ’ ဟု ပြော၍ ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် မောင်စံရှားအား စောင့်ဦးမည်အဟန်နှင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက် ရှိရာ ကျွန်တော်နှင့် ဦးအုန်းခိုင်တို့လည်း ဆေးလိပ်များကို သောက်ရှုကာ ထွေရာလေးပါး စကားတို့ကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ ‘ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ပေးကြစမ်းဗျာ’ ဟု ပြောသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩစွာနှင့် မော်၍ ကြည့်လိုက်ကြရာ ယခင်က ကုလားကြီးမှာ ကုလားမဟုတ်၊ မောင်စံရှား ဖြစ်ကြောင်းကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် ‘ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ရုပ်မျက်နည်း တော်တော်တတ်တယ်လို့တော့ ထင်မိပါရဲ့၊ သို့သော် သည်လောက်တောင် ကောင်းမှန်းတော့ မရိပ်မိပေဘူးဗျာ’ ခိုင်။ ။ ‘တော်ပါပေတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ပုလိပ်မျက်စိတောင် လိမ်နိုင်ပါပေတယ်။

ခင်ဗျား အသံထားပုံက တကဲ့ကို နေရာကျတယ်ဗျို့၊ အသံက အက်လို့ ကွဲလို့၊ တကယ့် အဘိုးကြီး သံပဲ၊ သို့သော် ခင်ဗျား မျက်စိကြည့်ပုံတော့ ကျွန်ုပ်ရိပ်မိသလိုလို နည်းနည်းတော့ ရှိလိုက်ပါရဲ့၊ တော်ပါပေတယ်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'တယ်လီဖုန်းကနေ ပြောတာ ခင်ဗျားလား'

ခိုင်။ ။ 'ဟုတ်ပါတယ်'

ရှား။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ ခင်ဗျားအမှု'

ခိုင်။ ။ 'နေရာ မကျပါဘူး၊ ဟိုနှစ်ယောက် ဖမ်းထားတာလည်း လွတ်လိုက်ရပါပြီ'

ရှား။ ။ 'နှစ်ယောက် လွတ်လိုက်ရလျှင် သည်က နှစ်ယောက်အစား ရလိမ့်မပေါ့ဗျာ၊ မပူပါနှင့်၊ ဒါထက် ရေကြောင်း ပုလိပ်ဘက်က မော်တော်ဘုတ် မြန်မြန် တစ်စီး သည်ကနေည လိုချင်တယ်ဗျို့'

ခိုင်။ ။ 'ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါဗျာ၊ ရပါစေမယ်'

ရှား။ ။ 'ပြီးတော့ ပုလိပ်နှစ်ယောက် ခပ်တောင့်တောင့်ထဲက ရွေးခေါ်ခဲ့ဗျို့'

ခိုင်။ ။ 'စိတ်ချပါဗျာ၊ ပါပါစေမယ်၊ သည့်ပြင်ကောဗျာ'

ရှား။ ။ 'သည့်ပြင်တော့ မောင်မိုးသီးကို ကျွန်ုပ်ဖမ်းလို့ ရှိလျှင် သူနှင့် ကျုပ်နှင့် မရှင်း လင်းတဲ့ အချက်ကလေးများ မေးဖို့ ကျုပ်အိမ်မှာ နာရီဝက်လောက် ခွင့်ပြုရလိမ့်မယ်'

ခိုင်။ ။ 'စိတ်သာချပါဗျာ၊ လူသာ မိပါစေ၊ နာရီဝက် မကပါဘူး၊ တစ်နာရီ ပြော ချင်တာ ပြောနေပါ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ဒါဖြင့် သည်ကနေည ၇ နာရီခွဲလောက် မော်တော်ဘုတ်နှင့် ထွက် ကြရအောင်၊ ၆ နာရီခွဲလောက်ကို ခင်ဗျား သည်အိမ် ရောက်အောင်လာခဲ့ဗျာ၊ ကိုင်း ဒါပါပဲ'

၎င်းနေ့ ညနေ ကျွန်တော်သည် အလုပ်မှ ပြန်လာပြီးနောက် မောင်စံရှားနှင့် အ တူတကွ ထမင်းစားသောက်ပြီးကြ၍ ခြောက်နာရီကျော်ခန့် ရှိလေလျှင် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်လည်း ရောက်လာရာ

ရှား။ ။ 'ဘယ်နှယ်လဲ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီလားဗျို့'

ခိုင်။ ။ 'ပြီးခဲ့ပါပြီဗျာ၊ မော်တော်ဘုတ်က ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်မှာ'

ရှား။ ။ 'ဦးအုန်းခိုင်၊ ခြောက်လုံးပြူးများပါရဲ့လားဗျို့'

ခိုင်။ ။ 'ပါပါတယ်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ယမ်းတောင့်များ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ထည့်ထားဗျို့နော်'

ခိုင်။ ။ 'စိတ်ချပါဗျာ'

ရှား။ ။ 'ကိုင်း၊ ကျုပ်တို့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်စီ သောက်ဖို့ အချိန်ရှိပါသေးတယ် ဝမ်းနွေးအောင် သောက်လိုက်ကြဦးစို့ဗျာ'

၇ နာရီကျော်ခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့လည်း ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်

ကြလေလျှင် မောင်စံရှားလည်း မော်တော်ဘုတ်ကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက်

'နဘေးက မီးစိမ်းကြီးဟာ ပုလိပ်လှေမှန်း သိသာလှတယ်၊ ထုတ်ပစ်လိုက်ဗျာ' ဟု ပြော၍ ပြောသည်အတိုင်း လိုက်နာပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်နှင့် ပုလိပ် နှစ်ယောက်တို့လည်း မော်တော်ဘုတ်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

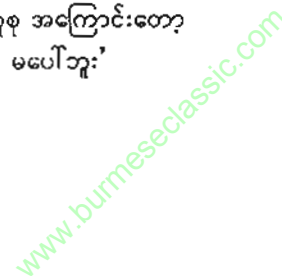
၎င်းနောက် မော်တော်ဘုတ် မောင်းသမားအား မောင်စံရှားက

'ကိုင်း ဒလဘက်ကို မောင်းဟော့' ဟု ပြောသဖြင့် မော်တော်ဘုတ်လည်း ထွက် လာခဲ့လေ၏။ ၎င်းနောက် ဧရာဝတီကုမ္ပဏီ သင်္ဘောကျင်းသို့ ရောက်လေလျှင် မောင် စံရှားလည်း မော်တော်ဘုတ်ကို အံ့ကြီးဘက် ချောင်းဝတွင် ရပ်စေ၍ မီးများကို ငြိမ်း စေပြီးလျှင် ငြိမ်ဝပ်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုနေ့သည်ကား လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်ဖြစ်သဖြင့် လမထွက်သေးသည်နှင့် တစ်ဖြစ်လုံး မှောင်မည်းလျက် ရှိရာ တုံကင်းများ ဆွဲသော သင်္ဘောငယ်တို့လည်း မီး တထိန်ထိန်နှင့် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် ကူးသန်းသွားလာလျက် ရှိကြလေ၏။ ထို အခါ ကျွန်တော်လည်း ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် မောင်စံရှားအား

'ကိုင်း၊ ကိုစံရှား၊ ခင်ဗျား ခြေရာခံပုံကလေး တဆိတ် ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဪ၊ ဟုတ်ပေတယ်၊ သည်လိုဗျာ၊ ကျုပ်က ကျုပ်ကုလားကလေးတွေ အရှာ ခိုင်းတော့ သည်မော်တော်ဘုတ်ဟာ ဆေးရောင်ကလည်း ထူးထူးခြားခြားမို့လို့ အနီး အ နားမှာ ရှိလျှင်ဖြင့် ဧကန္တ သူတို့ တွေ့ရမယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်၊ ကျုပ် အကောင် ကလေးတွေကလည်း ကျုပ် သင်ပြီးထားလို့ အင်မတန် မျက်စိစူးတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ လည်း မော်တော်ဘုတ်ကုလားရဲ့ မိန်းမ ပြောချက်အရ လင်းခါနီးမှ သူတို့ထွက်သွားတယ် ပြောလေတော့ ကျုပ်တို့ လူဟာ မလင်းခင် ခရီးသွားပြီး မိုးလင်းတဲ့အခါမှာ ပုန်းခိုပြီး နေမယ်ဆိုလျှင် ဧကန္တ ခရီးဝေးဝေးကြီး မရောက်နိုင်ဘူး၊ ခရီးဝေးဝေး မရောက်သေး လျှင်လည်း မုချ ကျုပ်လူစု တွေ့ရမယ်၊ ယခု ဘာကြောင့် မတွေ့ပါလိမ့်မလဲလို့ စဉ်း စားကြည့်တော့ အကြံတစ်ခု ရတဲ့အတိုင်း ကုလားလို ဝတ်၍ သင်္ဘောကျင်းထဲ သွားပြီး ထောက်လှမ်းစုံစမ်းကြည့်တော့ မင်းဘုရားများက မော်တော်ဘုတ် ဆေးအဝါရောင်ကို အညိုရောင် ဖြစ်အောင် ပြောင်းပြီး သုတ်ထားနှင့်တာကိုဗျာ၊ သည်တော့ မော်တော်ဘုတ် တော့ ကျုပ် ဒလချောင်းထဲမှာ တွေ့ရော၊ တွေ့စဉ်အခါက မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှာ လူ တစ်ယောက်မျှ မရှိဘူး၊ မရှိလေတော့ အဗ္ဗဒုလား ရိုတတ်ရာကို စက်ရုံက ကုလားတွေ မေးမြန်းပြီးလိုက်၊ လိုက်ပြီး အရက်ကလေး ဘာကလေးတိုက်၊ တိုက်ပြီး မေးကြည့်တော့ သည်ကနေည ခရီးသွားမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သိရတာကိုဗျာ၊ ဟိုလူစု အကြောင်းတော့ ကျုပ်မေးလို့ မရဘူး၊ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာလဲ သူလည်း 'လိပုံ မပေါ်ဘူး'

ခိုင်။ ။ 'ဒါဖြင့်လဲဗျာ၊ ကျုပ်လိုတော့ သူတို့ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်တက်ရမဲ့ နေရာက စောင့်ပြီး ဖမ်းရောပေါ့'

ရှား။ ။ 'ဘာရမလဲဗျာ။ မောင်မိုးသီးက သာမညလူ မဟုတ်ဘူး၊ လူပါးဗျ၊ သည်လို များ မော်တော်ဘုတ်နားက စောင့်မယ်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

ခိုင်။ ။ 'ဒါဖြင့်ဗျာ အပွဒုလားကို ဇွတ်တွယ်ပြီး သူတို့ ရှိရာ လိုက်အပို့ခိုင်းမယ်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'သည်နည်းလဲ မရဘူးဗျ၊ ကုလားက ပိုက်ဆံများများရတာနှင့် အေးပြီး နေ တယ်၊ သူ့လူတွေ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ သူ့အရေးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လဲ မ သိဘူး၊ သူ့ကပ်လို့ အလကား ရှိမှာပေါ့ဗျာ'

ခိုင်။ ။ 'ဟုတ်ပါရဲ့လေ၊ ခင်ဗျားနည်း အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ နောက်ဆုံးကျမိရင်လဲ ပြီး တာပါပဲလေ၊ မိသာမိပါစေ ဆုတောင်းရတာပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲဗျာ၊ ၉ နာရီကျော် သွား ပြီကော၊ မပေါ်လာသေးပါကလား' ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိကြစဉ် မော်တော်ဘုတ်တစ် စီးလည်း ဒလချောင်းဝမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်လာ၍ ရန်ကုန်ဘက်သို့ ကူးမည်ပြုလေရာ မောင်စံရှားလည်း မီးဖြင့် ရုတ်တရက် ထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် အညိုရောင်ရှိသည် ကို မြင်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမားအာ ၎င်း၏ နောက်သို့ မိအောင် လိုက်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ မီးရောင်ဖြင့် ထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ၎င်းမော်တော်ဘုတ်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိသည့် လက္ခဏာနှင့် ရန်ကုန်ဘက်သို့ မကူးဘဲ မြစ်ညာသို့ ဆန်တက်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိကြောင်း သိရှိလေလျှင် မောင်စံရှားလည်း ပုလိပ်ဓာတ်မီးကို ၎င်းမော်တော်ဘုတ်သို့ တည့်တည့် ထိုးစေလျက် မျက်ခြေမပြတ်အောင် နောက်မှ ခြေရာခံ၍ လိုက်စေရာ ၎င်းမော်တော်ဘုတ်မှာ စက် ကုန် ခုတ်လျက် ရှိသဖြင့် အလွန်လျင်မြန်စွာ ရေပေါ်ပျံ၍ သွားဘိသကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ မိပါမည်လောဟု စိုးရိမ်မကင်း ရှိနေကြရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားလည်း ကျွန်တော်တို့၏ မော်တော်ဘုတ်ကို စက်ကုန် ခုတ် စေသည်ဖြစ်ရာ လှေငယ်လည်း ရေထဲ၌ ထိုးသွားသဖြင့် ရေပန်းတို့သည် လှေဦးမှ ပန်း ထွက်လျက် ရေတွင် နစ်မြုပ်မည်ကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ခုတ်နှင့်၍ လိုက်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ နှစ်စင်းလုံး အစွမ်းကုန် ခုတ်နှင့်၍ သွားကြသဖြင့် ပထမ၌ အ တောင် နှစ်ရာခန့်ဝေးရာမှ အတောင် တစ်ရာမျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ လှေသည် ၎င်းတို့၏ လှေထက် လျင်မြန်ကြောင်း ထင်ရှားလျက် တ ရွေ့ရွေ့ တဖြည်းဖြည်း နီး၍ နီး၍ လာခဲ့ရာ အတောင် ငါးဆယ်ခန့်မျှ ကျန်တော့သည် အခါတွင် သင်္ဘောတစ်စီးသည် တုံကင်း နှစ်စီးကို ကြီးဖြင့်ဆွဲလျက် ကျွန်တော်တို့

မော်တော်ဘုတ် နှစ်စီးအကြားမှ ဖြတ်၍ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့၏ လှေမှာ သင်္ဘောငယ်ကို ဝင်၍ တိုက်မည်ဆဲဆဲရှိ သည်တွင် မတိုက်မိစေရန် လျင်မြန်စွာ ကွေ့လိုက်ရာ မော်တော်ဘုတ်ကလေးမှာ ရေ တွင် နစ်မြုပ်၍ တစ်ခါတည်း အစတုံးချေတော့မည်ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်လောက်အောင် စောင်းငဲ့၍ သွားလေ၏။

ယင်းသို့ ဖြစ်လေလျှင် အင်စပိတ်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့လည်း အလွန်တရာ စိတ်ပေါက်လျက် တုံကင်းများကို ကျော်ကွင်း၍ တဖန် ရှေ့မော်တော်ဘုတ်နောက်သို့ လိုက်ကြပြန်ရာ ထိုအခါ၌မူ အတောင် နှစ်ရာကျော်ခန့်မျှ ကွာခြား၍ သွားပြန်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မပျက်ဘဲ မိလျှင်မိစေ မမိလျှင် ရေနစ်၍ သေစေဟု အောက်မေ့ကြလျက် စက်ကုန် နှင်ပြန်ပြီးလျှင် လိုက်ပြန်ရာ မော်တော်ဘုတ် နှစ်စီးလည်း နီး၍ နီး၍ လာပြန်သဖြင့် နောက်ဆုံးအတောင် နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသာလျှင် ကွာခြားလေတော့၏။ ထိုအခါ အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်လည်း မီးရောင်ကို တည့် တည့် ထိုးစေလျက် မော်တော်ဘုတ်ဦးမှ နေ၍ ၎င်းမော်တော်ဘုတ်ကို ရပ်တန့်ရန် အ ကြောင်းနှင့် ဖာစ်အော်ကာ အမိန့်ပေးလျက် ရှိရာ လူတစ်ယောက်လည်း ၎င်းမော် တော်ဘုတ်ပေါ်မှ နောက်သို့ လှည့်၍ ကျွန်တော်တို့အား လက်သီးကို ဆုပ်ကာ ပြလေ ၏။

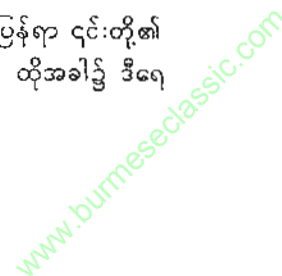
ထိုခဏ၌ မြောက်အိုနှင့် တူသော လူပုကလေးတစ်ယောက်လည်း ထိုသူ၏ အနီး၌ ထိုင်နေရာမှ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လျက်ရှိရာ

ရှား။ ။ 'ဟိုအကောင် ပုကလေးမြင်ကြရဲ့လား၊ ဒီအကောင် လက်များလှုပ်လို့ ရှိရင် ခင်ဗျား ခြောက်လုံးပြူးနှင့်သာ ပစ်လိုက်ဗျို့နော်၊ ကိုအုန်းခိုင်'

၎င်းနောက် စက်ကုန်နှင့်၍ လိုက်ပြန်သဖြင့် လှေတစ်စီးစာမျှသာ ကွာဝေးကြ လေလျှင် ယခင်က လူပုကလေးလည်း ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြေနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော အရာတစ်ခုကို ပါးစပ်တွင် တေ့ပြီးလျှင် မှုတ်လိုက်သည်တွင် ဦးအုန်းခိုင်၏ ခြောက်လုံးပြူးလည်း ဒိုင်ခနဲ မြည်ပြီးနောက် လူ ပုကလေးလည်း လက်ကို မြောက်ပြီးလျှင် လည်၍ သွားပြီးမှ မြစ်ထဲသို့ ကျသွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ ၎င်းတို့၏ မော်တော်ဘုတ်လည်း ရုတ်တရက် ကမ်းဘက်သို့ ဦးလှည့် ၍ ခုတ်သွားရာ ကျွန်တော်တို့၏ လှေဦးနှင့် ၎င်းတို့၏ လှေပဲ့မှာ တစ်ပေခန့်မျှသာလျှင် လွတ်သွား၍ အသည်းအေးခမန်း သိသိမျှလွဲ၍ သွားလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းတို့နောက်သို့ လိုက်ကြပြန်ရာ ၎င်းတို့၏ မော်တော်ဘုတ်သည် ကမ်းသို့ ဦးဖြင့် တည့်တည့် ထိုးဝင်လေရကား ထိုအခါ၌ ဒီရေ

ကျလျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် နွဲ့များတွင် ဦးစိုက်လျက် တင်နေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့၏ မော်တော်ဘုတ်လည်း ၎င်းတို့၏ လှေနှင့် နံဘေးချင်း ယှဉ်လျက် နွဲ့တွင် ဦးစိုက်ကာ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လေ၏။

ထိုခဏ၌ ၎င်းမော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှ လူလည်း လှေပေါ်မှ ခုန်ချ၍ ကမ်းပေါ်သို့ ခြေကျင်တက်ပြေးမည်ပြုရာ ထိုသူ၏ သစ်သားခြေထောက်သည် နွဲ့တွင် ကျ၍ နေသဖြင့် မနှုတ်နိုင်ဘဲ ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လွယ်ကူစွာ ဖမ်းဆီးကြရလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် မော်တော်ဘုတ် နှစ်စင်းကို တွဲလျက် ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်လာကြရာ ၎င်းမော်တော်ဘုတ်ဦးမှာကား သံသေတ္တာတစ်လုံးသည် သံကြိုးများနှင့် ချည်နှောင်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့သဖြင့် ၎င်းသည်ကား ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများ ပါရှိသော သံသေတ္တာတည်းဟု တွေးမိကြရလေ၏။

၎င်းသေတ္တာပေါ်၌ကား သစ်သားခြေထောက်နှင့်လူသည် လက်ထိပ်ခတ်ကာ ပုလိပ်နှစ်ယောက်၏ အလည်တွင် မှိုင်ကာ ထိုင်လျက် ရံဖန်ရံခါ ပုလိပ်သားတို့အား မိမိ၏ လက်ထိပ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ကာ ရှိနေသဖြင့် မောင်စံရှားက

‘ယောက်ျားကပဲ ကိုမိုးသီးရယ်၊ သည်လောက် အားငယ်လို့ ဖြစ်နိုင်ရိုးလား၊ ရော့ဗျာ ဆေးလိပ်များ သောက်ပါဦး’ ဟု ပြော၍ ဆေးလိပ်များ တည်ပြီးလျှင်

‘သည်လောက်တောင် ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် ကြံစည်ပြီးလာခဲ့ရဲ့။ နောက်ဆုံး ကျမှ မိသွား။။ တယ်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပေတာပလေ’

မောင်မိုးသီး။ ။ (မောင်စံရှားပေးသော ဆေးလိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်လျက်) ‘ဝမ်းနည်းဆို ဘာပြောဖို့ ရှိသလဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မောင်ဘိုးရွဲကို သတ်တာ ကျွန်တော် မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ မြစ်ထဲကျသွားတဲ့ အရိုင်းကောင်ကလေးသတ်တာပါ။ ကျွန်တော်က လွန်ပြီးမှ သိပါတယ်ဗျာ၊ သည်အတွက် ကောင်ကလေးကိုတောင် လက်သီးနှင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် ပိတ်ပြီး ထိုးမိပါသေးတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒါတော့ အပြစ်လည်း မတင်နှင့်လေ၊ ခင်ဗျားက ကြီးနှင့် တွယ်ပြီးလာနေတုန်း သူ့ခမျာက မောင်ဘိုးရွဲကို သည်နည်းနှင့် မကိုင်လျှင် ဘယ်နည်းနှင့် ကိုင်နိုင်မလဲ’

သီး။ ။ ‘ခင်ဗျားက တကယ်မျက်စိနှင့် မြင်သလိုပဲ၊ တယ်သိပါကလား၊ သည်လိုမျိုး ကျွန်တော်တို့ တက်တဲ့အချိန်က သည်အခန်းထဲမှာ မောင်ဘိုးရွဲ မရှိတဲ့ အချိန်မှန်းပြီး တက်တာပဲဗျာ၊ အခါတိုင်းတော့ သည်အချိန်မှာ သူ လက်ဖက်ရည်သောက်ဆင်းတဲ့ အချိန်ပဲ၊ ဟိုညကမှ သူသေချင်လို့ မဆင်းတာဘဲ၊ သို့သော် ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။ မှန်မှန်ပြောပါတယ်၊ တကယ်လို့ ဘိုးရွဲတို့ အဖေကိုထွန်းကျော်သာ ဖြစ်ရင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သတ်ပြီးသားပဲ၊ ချမ်းသာ မပေးပါဘူး၊ ကြီးပေးရုံမကလို့ ဆယ်ခါ ပြန်ပေး

စေ၊ မကြောက်ပါဘူး၊ သို့သော် သူ့သားများအပေါ်မှာတော့ ရန်ငြိုး မရှိပါဘူးဗျာ၊ မတော်တဆ ဟိုအကောင်ကလေး နောက်လို့ ဖြစ်သွားရတာပဲ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား အခန်းထဲ ရောက်တော့ ဘိုးရွဲ သေနှင့်ပြီပေါ့လေ’

သီး။ ။ ‘သေနှင့်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဆိပ်လူးမြားတဲ့ခင်ဗျာ၊ ပြင်းထန်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော် အခန်းထဲ ကြီးနှင့် တက်လာတော့ လူသေကောင်ကြီးက သွားကြီးပြီးပြီး ကျွန်တော့်ကြည့်ပြီး ရယ်သလို ထိုင်နေလိုက်တာ တော်တော်တောင် လန့်သွားသေးတာကိုး ခင်ဗျာ၊ မကောင်းပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သည်ပစ္စည်းတွေဟာကို ကျိန်စာသင့်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထင်ပါရဲ့။။ သူ့ရောက်ရာ လူ့လက်မှာ လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျာ၊ သူ့ဌေး ယာကုတ်လည်း အသက်သေရှာရော ဦးထွန်းကျော်လည်း ပိုင်သာ ပိုင်ရတယ်၊ တစ်သက်လုံး စိတ်မချမ်းသာရဘူး၊ အခု ကျွန်တော်လည်း လက်ထဲ ရောက်ခါရှိသေး၊ တစ်ကျွန်းလား၊ ဘယ်လား ပြန်ရောက်ရချေဦးတော့မယ်’

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်တို့၏ မော်တော်ဘုတ်လည်း ပန်းဆိုးတန်းတံတားသို့ ဆိုက်ရောက်လုနီးလေလျှင် မောင်စံရှားက

‘ကိုင်း ကိုမိုးသီး ရောက်လည်း ရောက်တော့မယ်၊ ကျုပ်တို့ အိမ်လိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ သည်ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ပုံရလို့ ဦးထွန်းကျော်နှင့် ခင်ဗျားနှင့် ဘယ်ပုံ အရှုပ်အရှင် ရှိကြတယ်ဆိုတာ ကြားစမ်းပါရစေဗျာ။ ကျုပ်က ပုလိပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

သီး။ ။ ‘ပြောချင်လှချေရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အင်မတန် ပြောချင်ပါတယ်၊ သို့သော် ကျွန်တော် လိုက်ခွင့်ရပါမလား’

ရှား။ ။ ‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ် ပြောပြီး အတိုင်းဗျာနော်၊ ကိုအုန်းခိုင်’ ဟု ပြော၍ အင်စပိတ်တော်အား ကြည့်လိုက်လေလျှင် အင်စပိတ်တော်သည် ခွင့်မပေးလိုသော်လည်း ပြောမိသည့် စကားဖြစ်သဖြင့်

‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ သို့သော် တယ်ကြီး မကြာစေနှင့်ဗျာနော်’ ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်မိုးသီးက မောင်စံရှားအား

‘ခင်ဗျား ပုလိပ်လည်း မဟုတ်ဘူး ပြောတယ်၊ ကျုပ်နာမည်လည်း ခင်ဗျား သိတယ်၊ ပုလိပ်တွေပေါ်မှာလည်း ဩဇာရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဗျာ’ ဟုမေးသဖြင့် မောင်စံရှားက ‘ကျုပ် မောင်စံရှားပါဗျာ’ ဟု ပြောလျှင် ထိုသူလည်း

‘ဪ ကျုပ် ကြားဖူးတယ်ဗျာ၊ ပြောလျက် မောင်စံရှားကို ချီးမွမ်းသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်ကာ ရှိနေလေ၏။

ည ၁၁ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေလျှင် ပုလိပ်နှစ်ယောက်နှင့် အင်စပိတ်တော်တို့လည်း အတူတကွ လိုက်ပါလာကြသည် ဖြစ်

ရာ မောင်စံရှားလည်း ကော်ဖီနှင့် မုံ့သေတ္တာများကို အားလုံးအား ကျွေးမွေးပြီးနောက် စားသောက်ပြီးကြလျှင်

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ကိုအုန်းခိုင်၊ သေတ္တာကြီးဖွင့်စမ်းဗျာ၊ ဘာများ ပါသလဲ ကြည့်စမ်းကြရအောင်'

ပုလိပ်သား။ ။ 'သော့ကော ဆရာ'

ခိုင်။ ။ 'မောင်မိုးသီး သော့ပေးလိုက်ကွယ်'

သီး။ ။ 'ရေထဲ ချပစ်ခဲ့ပြီ၊ ငုတ်ချေပေတော့'

ခိုင်။ ။ 'တယ်ညစ်တဲ့ အကောင်ကိုး၊ ကံ ဘိုးမို့တို့ အတင်း ဖွင့်ကြဟေ့'

ထိုအခါ ပုလိပ်နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် သံသေတ္တာကို ချွေးများကျ အောင် ဖွင့်ကြရာ အတန်ကြာမှ သေတ္တာသည် ရုတ်တရက် ဖွင့်သွား၍ သေတ္တာတွင်းသို့ ငုံ့ကာ ကြည့်ကြသည်တွင် ကျောက်သံပတ္တမြားဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိသည့်အဖြစ်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံးတို့လည်း မောင်မိုးသီး၏ မျက်နှာကို တပြိုင်နက် ကြည့်လိုက်ကြရာ မောင်မိုးသီးမှာ ရယ်မောလျက် ရှိသည်ကို တွေ့သဖြင့် အင်စပိတ်တော်က 'မင်း ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ ဟေ့အကောင်'

သီး။ ။ 'အံ့ဩတယ်ဗျာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ အပင်ပန်းခံပြီး ကျုပ်က သည် ပစ္စည်းတွေကို လက်ထဲမရောက် ရောက်အောင် ထောင်မကြောက် တန်းလဲ မကြောက် ကြီးလဲ မကြောက်ဘဲ လိုက်ပြီးလာခဲ့၊ လက်ထဲရောက်ကာမှ ခင်ဗျားတို့က ဝင်ပြီး နှောင့်ယှက်တာများ ကျုပ်က အလွယ်တကူနှင့် အပ်လိမ့်မယ် ထင်ကြသလားဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ မော်တော်ဘုတ်က ကျုပ်တို့ကို လိုက်လို့ မလွတ်မှန်းလဲ သိရော ကျုပ်လည်း သေတ္တာဖွင့်ပြီး ကျောက်တွေ စိန်တွေ တစ်ဆုပ်စီ တစ်ဆုပ်စီ မြစ်ထဲ ကြိပ်ပစ်ခဲ့ရ၊ အသံတောင် နာလိုက်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ရှာချင်လျှင် ရှာကြပေတော့၊ တစ်မြစ်လုံးနဲ့ နေတာပဲ'

ခိုင်။ ။ (မယုံကြည်လည်း မယုံကြည်၊ စိတ်လည်း ပျက်လှသော မျက်နှာထားနှင့်) 'မညာပါနှင့်ကွယ်၊ မင်းပစ်ချင်လျှင် သေတ္တာပါ ချပစ်ခဲ့ရောပေါ့၊ မညာပါနှင့်ကွယ်'

သီး။ ။ 'သေတ္တာပါ ချခဲ့လျှင် သည်လောက် အဘိုးထိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားတို့ ငုပ်ပြီး စမ်းယူမှာပေါ့ဗျာ၊ ရှိလားဗျာ။ ခင်ဗျားတို့လောက် ပါးလို့'

ခိုင်။ ။ (ဆုဋ္ဌေ မရမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် အမျက်ထွက်သော မျက်နှာထားနှင့်) 'ဟေ့ အကောင် မင်းလုပ်ပုံ မတရားဘူးကွယ်၊ တကယ်ဆိုတော့'

သီး။ ။ (ထိုင်ရာမှ ထ၍ မီးထွက်မတတ် ရှိသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်၍) 'ဘာမတရားသလဲဗျာ၊ ဘာများ မတရားသလဲဗျာ၊ ကျုပ် အသက် ကျုပ်စွန့်ပြီး ရှာထားတဲ့ ပစ္စည်းကို သူများ မစားသောက်စေချင်လို့ ကျုပ်လွှင့်ပစ်တာ ကျုပ် ဘာမတရားသလဲဗျာ။

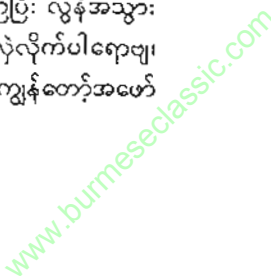
သည်ပစ္စည်းများ သူများ စားရစ်ရမယ်ဆိုလျှင် ကျုပ်အသက် ဆယ်ပြန် အသေခံမယ်ဗျာ၊ စားခြင်းစားလျှင် ကျုပ်သာ စားမယ်၊ ကျုပ် မစားရလျှင် ရေစားပေစေဗျာ၊ လူစားတာ ကျုပ် မကြည့်နိုင်ဘူး၊ နားလည်လား' ဟု ပြောလျက် အမျက်ကြီးလှသော မျက်နှာထားနှင့် ရှိနေလေလျှင် မောင်စံရှားလည်း ထိုင်ရာမှ ထ၍ ထိုသူ၏ ကျောကို သပ်လျက်

'ကိုင်း ကိုင်း ဟုတ်ပါပြီလေ၊ သို့သော် ခင်ဗျား အမြစ်အပျက်လဲ ကျုပ်တို့ ကြားရအောင် ပြန်ပြောဦးမှပေါ့ဗျာ။ ကြားပါရစေဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့လဲ' သီး။ ။ 'ခင်ဗျားတစ်ယောက်ဖြင့် တော်တော်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ကြားချင်လျှင်ဖြင့် ကျုပ် ပြောရတာပေါ့' ဟု ပြော၍ မောင်မိုးသီးသည် အမျက်ပြေလျက် ဆေးတစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ သောက်ပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလေ၏။

'သည်လိုပါဗျာ၊ ကျုပ်က အထက်ချင်းတွင်း ဟုမ္မလင်းမြို့သားဗျာ၊ ငယ်ကတည်းက အမိများ အဖများကို တော်တော် ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ အကောင်ကလေးပေါ့ဗျာ၊ အလုပ်လဲမလုပ် ချင်ဘူး၊ အိမ်မှာလဲ ကုမော်လောင်ဖက် မရဘူး၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်၊ ထန်းရည်သောက် နွားနို့၊ တကယ့်လူဆိုး လုပ်နေခဲ့တာပေါ့လေ၊ ဟိုနယ်မှာတော့ မိုးသီးတို့ မိုးပေါက်တို့ ဆိုလျှင် လူတိုင်း ကြောက်ကြရတာကိုးဗျာ၊ သည်လိုနှင့် ဆိုးဆိုးပေပေ လေလေလွင့်လွင့် နှင့် နေခဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးအတွင်းမှာ စစ်မှုထမ်းဖို့ အစိုးရက လူအစုမှာ ရွာကလဲ တွန်း၊ သူကြီးကလဲ တွန်း၊ မြို့အုပ်ကလဲ တွန်း၊ ဝိုင်းပြီး တွန်းကြလေတော့ ကျုပ်လဲပဲ နယ်မှာ ကြာကြာနေလျှင် ခက်ချေရဲ့လို့ စစ်ထဲလိုက်မိခဲ့တာကိုးဗျာ၊ လိုက်ပြီး စစ်မြေပြင်မှာ အမှုထမ်းပြီးနေတုန်း ဖြစ်ချင်တော့ တစ်ညမှာ ကျုပ်နှင့် ကုလား သုံးယောက်နှင့် တွဲပြီး တင်စောင့်ကြတာကိုးဗျ'

ရှား။ ။ 'ကုလား သုံးယောက် အမည်က မာမက်ဆင်၊ ဝါတစ်ခန့်၊ နတင်ဆင်တဲ့ မဟုတ်လား'

သီး။ ။ 'အစစ်ပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်သိသလဲ၊ ဪဟုတ်ပေတယ်၊ ခင်ဗျားက ကိုစံရှားပေကိုးဗျာ၊ ဒါနှင့် သည်ညက သည်လိုဗျာ၊ ကင်းစောင့်တော့ကာ သည်အနားက လေးယောက် တစ်စု၊ ပြီးတော့ ကိုက်သုံးရာ ခွာပြီး ဟိုအနားက လေးယောက်တစ်စု၊ တဲကလေးတွေနှင့် တစ်စု တစ်စု စောင့်ကြတာကိုးဗျာ၊ လေးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က နားပြီးနေလျှင် နှစ်ယောက်က သေနတ်ထမ်းပြီး တဲရှေ့က ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ကြတာကိုးဗျာ၊ တူရကီ စစ်တပ်ကလဲ ကျုပ်တို့နှင့် မဝေးလှဘူးဗျာ၊ ခေါ်လိုက်လျှင် ကြားရမတတ်ဘဲ၊ ဒါနှင့် ညဆယ်နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ကုလား တစ်ယောက်နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ကြလို့ တဲရှေ့မှာ ဆုံကြပြီး လွန်အသွားမှာ ကျွန်တော့် ပခုံးကို ဖြန်းခနဲဆို နောက်ကနေ ဆွဲတဲ့ပြီး သံပေါ်မှာ လှဲလိုက်ပါရောဗျာ၊ လှဲလိုက်လို့ ကျွန်တော်လည်း ပက်လက်ကလေး လှန်ပြီးနေတုန်း ကျွန်တော့်အဖော်

ကုလားသုံးယောက်က ကျွန်တော့် အနားမှာ တစ်ယောက်က ပါ.စပ်ကို လက်နှင့် ပိတ်၊ တစ်ယောက်က လက်နှစ်ဖက် ချုပ်ထား၊ တစ်ယောက်က သေနတ်အော်လန်ချွန်နှင့် ကျွန်တော့်ရင် တေ့တဲ့ပြီး 'မာဒေးဂါး' တဲ့ ပြောတာကိုး ခင်ဗျ။ လရောင်ကလဲ အင်မတန် ကောင်းလေတော့ အော်လန်ကုလား မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၊ သူ့မျက်နှာထား ကြည့်ရတာ တကယ့်ကို ကျွန်တော့် 'မာဒေးဂါး' မယ့် လက္ခဏာပဲ ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကုလားစကား နည်းနည်းပါးပါး တတ်တာနှင့် အော်လျှင်ဖြင့် သတ်ချေရဲ့လို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေလိုက်ပါတော့၊ ခုနက်က အော်လန်ချွန်နှင့် ကုလားက သူတို့ အကြံကို ကျွန်တော်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်မှာ ငွေများများကြီး ရမယ်တဲ့၊ မလိုက်လျှင်ဖြင့် ခုချက်ခြင် သတ်ပြီး သဲထဲမှာ မြုပ်ပစ်လိုက်မယ်တဲ့ ပြောတာကိုးခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်လည်း ငွေရမှာကို သည်လောက် မက်မောလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အသက်ကလေးတစ်ချောင်း နှမြောတာနှင့်၊ မရယ်ပါနှင့်ဗျာတို့၊ လူအဘိုးမတန်ပေမယ့် ကိုယ့်အသက်တော့ ကိုယ်နှမြောသေးတာကိုးဗျ'

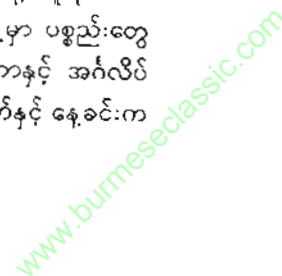
ရှား။ ။ 'ဒါကြောင့် ရယ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ပြောသာပြောပါ'

သီး။ ။ 'သည်တော့မှ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ သူတို့က တော်တော်ကြာလျှင် တူရကီစစ်တပ်ဘက်က ကုလားသူဌေးတစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်တဲ့၊ လာတဲ့အခါမှာ သူတို့ ဘယ်နှယ်ပဲ လုပ်လုပ်၊ ကျွန်တော်က အသားကလေးကြည့်နေရမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ကာ ရစရာရှိတဲ့ ငွေကို ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် အညီအမျှ ခွဲဝေပြီး ယူကြမယ်တဲ့ ပြောတာကိုး ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်က နဂိုကလဲ ခပ်မိုက်မိုက်ဟာမို့ ငွေရမဲ့ လမ်းဆိုတော့ သူတို့အကြံကို လိုက်ဖို့ သဘောတူမိတာကိုး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် သဘောတူပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း အခြေမပျက် သေနတ်ထမ်းပြီး လမ်းလျှောက်နေခဲ့ကြ၊ ၁၁ နာရီထိုးလို့လဲ မပေါ်လာ၊ ၁၂ နာရီထိုးလို့လဲ ဘယ်သူမှ မပေါ်လာ၊ နာရီပြန် တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ထိုးသွားတော့ ကျွန်တော့် ကုလားတွေက လာမှ လာပါ မလာလို့ နေမထိ၊ ထိုင်မထိ ဖြစ်ကုန်ကြတာကိုးခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လူးလာခပ်ပြီး နေကြတုန်း ဖြန်းခဲဆို သုံးနာရီခွဲကျော်ကျော်လောက်မှာ လေချွန်သံ တစ်ချက် ခပ်တိုးတိုး ကြားလိုက်ရတာကိုး ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကုလားတွေက 'အာတား၊ အာတား'နှင့် ပါးစပ်က ရွတ်ပြီး ငြိမ်နေကြ၊ တော်တော်ကလေးကြာတော့ ကုလားလူပုကလေးတစ်ယောက် ဟောဟိုက သံသေတ္တာကိုင်တဲ့ပြီး တဲထဲ ပြေးဝင်လာတာကို ခင်ဗျ။ ကုလားမျက်နှာ ကြည့်ရတာက ကြောက်ပုံရလိုက်တာ ခင်ဗျ။ တစ်သက်မှာ သည်လောက်ကြောက်တဲ့လူ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပါဘူး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ကုလားတွေက ဒီကုလားကို တဲထဲခေါ်သွား၊ တဲထဲရောက်တော့ သူတို့ ကုလားကို စီရင်ကြမယ်လို့ ကြံကြတာကိုးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တော့ ဝတ္တရားမပျက် တဲပြင်က စန်ဒလီ

စောင့်နေတာကိုး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် တဲထဲမှာ ၁၅ မိနစ်လောက် တိုးတိုးနှင့် ပြောပြီး တော်တော်ကြာတော့ ခုနက်က ကုလားလူပုကလေးက အလန်တကြားနှင့် တဲပြင် ထွက်ပြေးလာပါရော ခင်ဗျ။ ကုလားလူပုကလေးက ပုပုဝကလေးနှင့် ပြေးလာလိုက်တာ ခင်ဗျာ၊ ခြေတံက တိုပေမဲ့ ခြေနှုတ်က သွက်လေတော့ မြန်လိုက်တာ ခင်ဗျာ၊ နောက်က ခြေတံရှည်ကြီးနှင့် ကုလားက ဓားကိုင်းပြီး လာလာတာ မမိနိုင်ဘူး ခင်ဗျ။ လကလဲ သာလေတော့ လရောင်မှာ ကုလားပုကလေးဟာ အသက်ဘေး ကြောက်ရှာလွန်းလို့ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်နှင့် ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာရှာတာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အခုတောင် မျက်စိထဲ မြင်မိပါသေးရဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော့်အနားလဲ ရောက်ကရော ကျွန်တော်က ကုလားကလေးကို သနားသော်လည်း သူ့ပစ္စည်း လိုချင်တာတစ်ကြောင်း တကယ်လို့ သူလွတ်ပြီး ပြေးနေရင်လဲ ကျွန်တော်ပါ ဒုက္ခရောက်ရမှာ မြင်တာက တစ်ကြောင်းကြောင့် သူ့အသက်ကို မင့်ညှာနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်ထမ်းပြီး လျှောက်နေတဲ့ သေနတ်နှင့် သူ့ခြေထောက်တိုကလေး နှစ်ချောင်းကြား ကန့်လန့်ပြီး လှဲလိုက်တာ ကုလားကလေးလည်း အွတ်ခဲဆို ခြေကြီးပေါ် လိမ့်သွားရှာပါရော ခင်ဗျ။ ဒီလို လိမ့်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူ့နောက်က ဓားကိုင်း ပိတ် လိုက်လာတဲ့ ကုလားက သဲပေါ်မှာ ဒူးထောက်တဲ့ပြီး ကုလားပုရင်ဝကို ဓားနှင့် စိုက်လိုက်တာ တစ်ချက်မှ မအော်နိုင်ရှာဘူး။ ကုလားပုကလေး အသက်ထွက်ရှာပါရော ခင်ဗျာ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသား သဲထဲမှာ တွင်းတူးပြီး ကုလားပုကလေး အလောင်းကို မြှုပ်၊ မြှုပ်ပြီး တဲထဲက သူ့သံသေတ္တာဖွင့် ကြည့်ကြတာကိုးခင်ဗျ။ ဖွင့်လိုက်တော့ ခင်ဗျာ လရောင်မှာ လှလိုက်တဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ အင်မတန် အရည်ကောင်းတာကိုး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ဖြင့် သည်ကျောက်မျိုးတွေ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး။ ကြားလည်း မကြားဖူးဘူး ခင်ဗျာ၊ ငါးရတီလောက်စီရှိတဲ့ စိန်ကြီးတွေက ၃၇ လုံး ခင်ဗျ။ ကျောက်နီက ၂၁ လုံးခင်ဗျ။ မြက ၃၉ လုံးခင်ဗျ။ ပုလဲက ၉၇ လုံး ခင်ဗျ။ သည်ပြင် ကျောက်တွေ ကျွန်တော်မမြင်ဘူးတဲ့ ကျောက်ဆန်းတွေ ဆိုတာတော့ မှနေတာပဲ ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တွေ တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ သရေများ ကျအောင် ကိုင်ကြည့်ကြပြီး၊ ဘယ်ဟာက ဘယ်နှစ်လုံးဆိုတာ စာရင်းမှတ်၊ မှတ်ပြီး သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ကြတာကိုး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် မနက်မိုးလင်းပါရော ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'နေပါဦးဗျ။ သည်ကုလားပုကလေးက ဘာကိစ္စ လာတာတဲ့တဲ့'

သီး။ ။ 'သည်ကုလားပုကလေးက ကျောက်ကုန်သည်တဲ့ ခင်ဗျ။ သဲကန္တာရထဲ ခရီးသွားရာမှာ ဓားပြတွေတိုက်လို့ လူစုကွဲပြီး ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်ပြေးလို့ တူရကီ စစ်တပ်ထဲ ရောက်သွားသတဲ့ ခင်ဗျ။ ရောက်တော့ တူရကီစစ်ဗိုလ်က သူ့မှာ ပစ္စည်းတွေ ပါတာ ရိပ်မိလေတော့ ကြံစည်မယ် လုပ်လေတော့ သူက မသင်္ကာတာနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ဘက် ကူးလာခဲ့တာပဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် ကုလား တစ်ယောက်နှင့် နေခင်းက

တွေ့လို့ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ ခင်ဗျာ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်ကလေးက 'အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်များဟာ အင်မတန် တရားသဖြင့် ရှိကြောင်း၊ ရန်သူပြည်သားဖြစ်သော်လည်း စစ်သား မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် ဘယ်လိုမှ မလုပ်တတ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းများပါလျှင်လည်း စိုးရိမ်ဖို့ မရှိကြောင်း ဘာကြောင်းနှင့် ပြောပြီး နေ့ခင်းကတည်းက နူးပြီးသားဆိုကိုးခင်ဗျ' ကျွန်တော်။ ။ 'ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီး ကျားထက်ဆိုးဆိုတာမျိုး ကျ နေတာကိုး ခင်ဗျ'

သီး။ ။ 'ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါနှင့် မနက်မိုးလင်းတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း စခန်းပြောင်းရ ပါရော ခင်ဗျာ၊ ပြောင်းရတော့ ခုနစ်က သံသေတ္တာကို ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းကလေး တွေထဲ ဝှက်ပြီး ယူသွားကြတာကိုးခင်ဗျ။ သည်တော့ကာ သူတို့ ကုလားတပ်နှင့် ကျွန် တော်တို့ မြန်မာတပ်နှင့် ကွဲသွားပါရော ခင်ဗျာ၊ ကွဲပေမယ့် တပ်သာ ကွဲတယ်၊ သူတို့ တပ်ရော ကျွန်တော်တို့ တပ်ရော ကိုင်ရုံမျိုး ရောက်ကြာကိုး ခင်ဗျ။ သည်အတွင်းမှာ ကုလားတွေက ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် လက်ထဲမှာ ထားတယ်၊ သော့တော့ သူတို့ ယူထားတယ် ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ကိုင်ရုံမျိုးလဲ ရောက်ပါရော၊ ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်းတွေ ထိန်းသိမ်းရတာ ဝန်လေးတာနှင့် လေးယောက်သား သဘောတူ၊ ပလီပျက်ကြီး တစ်ခု ထဲ သွားပြီး မြှုပ်ကြတာကိုး ခင်ဗျ။ မြှုပ်ပြီး မြှုပ်တဲ့နေရာနှင့် ဘာနှင့် သေသေချာချာ ပုံစံတွေ ဘာတွေ ဆွဲပြီး တစ်ယောက် တစ်ခုစီ ယူထားကြတာကိုး ခင်ဗျ။ ယူထားပြီး ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသား၊ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မပြစ်မှားပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ကောင်းစားဖို့ ဘယ်အခါမှ မကြံစည်ပါဘူးရယ်လို့ သစ္စာရေ အမျိုးမျိုး သောက်ကြရ တာကိုးခင်ဗျ။ သည်လိုလဲ ဝှက်ပြီးရော ဘာမှ မပြောနှင့် နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန် တော်တို့ ဖမ်းပါရော ခင်ဗျာ၊ ဖမ်းပုံက သည်လိုတဲ့ ခင်ဗျာ၊ တူရကီစစ်ဗိုလ်ကြီးက သူ့ စစ်တပ်က ဧည့်သည်သူဌေးတစ်ဦး ပျောက်သွားကြောင်း ပျောက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဘယ်အချိန် ဘယ်နှစ်နာရီမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ထဲက ဘယ်တဲကို ဝင်ပြီး သွားကြောင်း မြင်လိုက်တဲ့ သက်သေနှင့်တကွ စာရေးပြီး တိုင်တန်းတာကိုး ခင်ဗျ။ တိုင်တန်းတော့ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချတဲ့ နေရာမှာ တူးဖော်ပြီး ရှာတော့ ကုလားပုကလေး အလောင်းကို တွေ့တာကိုး ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသားကို ဖမ်းပြီးစစ်၊ စစ်တော့ ကျွန်တော်တို့က ကွယ်၊ ကွယ်ပေမယ့် အလောင်းကြီးက ထင်ရှားနေလေတော့ ပြစ်မှု ထင်ရှားလို့ တစ်ကျွန်းကို ဆယ်နှစ်စီ ကျခံစေရန် စီရင်ချက် ချလိုက်တာကိုးခင်ဗျ။ ချ လိုက်ပြီးတဲ့နောက် ဂျပန်နယ်စပ်နှင့် စစ်သားလေးယောက် စောင့်ကြပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လေးဦးကို သင်္ဘောနှင့် တင်ပြီး တစ်ကျွန်းပို့လိုက်တာကိုး ခင်ဗျ' ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်မိုးသီးလည်း ဆေးလိပ်ကို တောင်း၍ မီးညှိပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည် မှာ

'ဒါနှင့် သင်္ဘောပေါ်လိုက်သွားကြတော့...'

နိုင်။ ။ 'နေပါဦး၊ ပစ္စည်းတွေတော့ မဖော်ဘူးလား၊'
သီး။ ။ 'ဘယ်က ဖော်မလဲဗျာ၊ ဖော်ပေမယ့် လွတ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ၁၀ နှစ် ထောင် ကျခံပြီး လွတ်တဲ့နေ့ကျမှ ဖော်ယူပြီး ပျော်ပျော်ကြီးနေကြမယ်လို့ အားခဲထားနှင့်ကြ တာကိုး ခင်ဗျ'

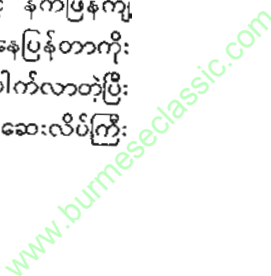
ရှား။ ။ 'အင်း ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆိုပါဦး'
သီး။ ။ 'ဒါနှင့် သင်္ဘောပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြပ်တဲ့ ဂျပန် နှစ် ယောက်က သည်ပြင် သင်္ဘောစီးများနှင့် ဖဲရိုက်ကြတာကိုးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့တော့ ပြင် မမြင်ရပါဘူး၊ နောက်မှ သိရပါတယ်၊ သိပုံကတော့ သည်လိုခင်ဗျ။ တစ်ညဟာတော့ ကျွန်တော်က အိုက်အိုက်ရှိတာနှင့် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှာ တက်ပြီး လေညှင်းခဲရင်'

နိုင်။ ။ 'မင်းတို့ ထွက်ဖို့ အခွင့်ရသလား'
သီး။ ။ 'သံခြေကျဉ်း နှစ်ဆင့် ခပ်လျက်ပါ ခင်ဗျာ၊ သည်အပေါ် ရေလယ်ခေါင်ကြီး မှာ ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထဲ တစ်ထောင့်မှာ ကုပ်ပြီး လက်လေး ကြည့်ရင်း ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်လွမ်းဆွတ်ပြီး နေတုန်း လူနှစ်ယောက် လာတာ ဦးထွန်းကျော်နှင့် ဦးသာဟန်တို့ကိုး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကို သူတို့ မမြင်ဘူး၊ မမြင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ စကြိုလျှောက်ရင်း စကားပြောနေကြတာ ကိုးခင်ဗျ။ သည်တော့ ဦးထွန်းကျော်က

'ကျုပ်တော့ ခက်ပြီဗျာ၊ ပါသမျှငွေလည်း ကုန်ပြီ၊ ကုန်တဲ့အပြင် ကြွေး ၅၀၀၀ လောက်တောင် ဟိုအကောင်ဆီ တင်နေပြီဗျ။ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား၊ သည်ငွေ ကို သင်္ဘော မဆိုက်ခင် ဆပ်လျှင်ဆပ်၊ မဆပ်လျှင် ဆိုင်ရာကို တိုင်တန်းမယ်တဲ့ဗျ။ ကျုပ်မှာ ဆပ်စရာလည်း မရှိဘူး၊ ကျုပ်တော့ ရှက်တယ်၊ သေတော့မယ်၊ ဘယ်တော့မှ မပိုက်ခဲ့ဘူးနှင့်'

ဦးသာဟန်။ ။ 'မဟုတ်တာဗျာ၊ သည်လောက်နှင့် ဘာကိစ္စ ရှိရမှာတုန်း၊ ကျုပ်ဆီက လှည့်တာပေါ့၊ နက်ဖြန်ကျလျှင် ကော်ချင်ကော်မှာပါ'

ဦးထွန်းကျော်။ ။ 'ကိုင်း နက်ဖြန်တစ်နေ့ ကော်လျှင်ကော်၊ မကော်လျှင်တော့ ကျုပ် လှည့်ပြည်မှာ မနေတော့ဘူး၊ ကျုပ်သားတွေ ကျုပ်ရှက်လှတယ်ဗျာ' လို့ ပြောပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် ထွက်သွားတာကိုး ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောတဲ့ စကားကြားပြီး အကြံပေါ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် နက်ဖြန်ကျ တော့ မနေ့က အချိန်မှာ မနေ့က နေရာနား ကျွန်တော်သွားပြီး စောင့်နေပြန်တာကိုး ခင်ဗျ။ နေပြန်တော့ တော်တော်ကြာတော့ ဦးထွန်းကျော် တစ်ယောက်ထဲ ပေါက်လာတဲ့ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ် စကြိုလျှောက်ရင်း အင်မတန် စိတ်ရှုပ်တဲ့ အမူအရာနှင့် ဆေးလိပ်ကြီး

တဝင်းဝင်းနှင့် ဖွာနေတာကိုးခင်ဗျ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က အနားကပ်တဲ့ပြီ။

‘ဦးထွန်းကျော် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စကားကလေး တစ်ခွန်းနစ်ခွန်း တိုင်ပင်ပါရစေ ခင်ဗျာ’ လို့ ပြောတော့ သူက ‘ဘယ်သူလဲဟေ့ မောင်မိုးသီးလား၊ ဘာကိစ္စလဲ’ တဲ့။ သည် တော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာ မြှုပ်နှံထားရှိကြောင်း၊ သည်ပစ္စည်းများ ဆိုင်ရာကို အပ်နှံရလျှင် တစ်ကျွန်းကျဖို့ နှစ်များလျော့ပေါ့မည် ထင်ကြောင်းနှင့် စမ်းပြီး ကျွန်တော်က ပြောကြည့်တာကိုး ခင်ဗျ၊ သည်တော့ သူက ‘မင်းပစ္စည်းတွေက အဖိုး ဘယ်လောက် တန်သလဲကွဲ့’ တဲ့။ သည်တော့ ကျွန်တော်က ‘အနည်းဆုံး ငါးသိန်းဖိုး လောက် ရှိလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ’ လို့ ပြောတော့ သူက ‘ဪ ငါ သိပြီ၊ သည်အမှုက ရတဲ့ ပစ္စည်းတွေလား’ တဲ့။ သည်တော့ ကျွန်တော်က ‘ဟုတ်တယ်ဆရာ’ လို့ ပြောတော့ သူ က ‘နေပါဦးကွယ် ဘယ်အရာမျိုးမဆို စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ။ အစိုးရကို ပြန်အပ် လို့လဲ မင်းမှာ အကျိုးရှိချင်မှ ရှိမှာကွဲ့။ မရေရာဘူး၊ သည်တော့ ဟုတ်လား၊ မဟုတ် လား ငါသိရအောင် မင်းတို့ အဖြစ်အပျက်တွေ ပြန်ပြောစမ်းပါဦးကွယ်’ လို့ ပြော တာကိုး ခင်ဗျ။

‘ပြောတော့ ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်ကို အကုန်အစင် ပြန်ပြော၊ ပြောပေမယ့် ပစ္စည်းမြှုပ်ထားတဲ့နေရာတော့ ကျွန်တော် မပြောဘူးပေါ့၊ ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော် ပြောတာတွေ သူ နားထောင်ပြီး အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား၊ စဉ်းစားပြီးတော့ သူက ‘နေဦး မင်းဥစ္စာ ငါတစ်ယောက်ထဲတော့ မကြံတတ်ဘူး၊ ဦးသာဟန် ခေါ်ချေဦးမယ်’ ဆိုပြီး တော်တော်ကြာတော့ ဦးသာဟန်ဆိုသူ ခေါ်လာတာကိုး ခင်ဗျ၊ ခေါ်လာတော့ ကျွန်တော်က ခုနက်ကအတိုင်း တစ်ခါ ပြန်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို အပြောခိုင်းလို့ ပြောရပြန်ပါရော ခင်ဗျ၊ ပြောပြီးတဲ့နောက် ဦးထွန်းကျော်က ‘ကိုင်း မင်းဥစ္စာ အစိုးရ နှင့် ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ အစိုးရကို မအပ်လေနှင့်၊ ငါတို့ တတ်နိုင်သလောက် ကူ ညီမယ်၊ ဘယ်လိုများ မင်းက ကူညီစေချင်သလဲ၊ ကူညီပြီး ငါတို့ကို မင်း ဘယ်လောက် ပေးမလဲ’ လို့ မေးတာကိုး ခင်ဗျ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နှင့်တကွ ကျွန် တော် မိတ်ဆွေ သုံးယောက်ကို လွတ်မြောက်အောင် ကူညီပါ၊ ကူညီပြီးတဲ့နောက် ပစ္စည်းတွေကို အညီအမျှ ခွဲဝေပြီး ယူပါမယ်လို့ ပြောတာကိုးခင်ဗျ။

‘သည်တော့ သူက ‘လွတ်မြောက်ဖို့ ကူညီတာတော့ ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ သို့သော် ခုချက်ခြင်း မင်းတို့ကို လွတ်အောင်တော့ ငါတို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးကွဲ့’ တဲ့။ သည်တော့ ကျွန်တော်က ‘ခုချက်ခြင်း ဘာဟုတ်မလဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နည်းပြောပါမယ်၊ တစ် ကျွန်းရောက်တော့ အကျဉ်းသမားများဟာ သည့်ပြင်ထောင်များမှာလို အင်မတန် ကျဉ်း ကျဉ်းကျပ်ကျပ်ကြီး မရှိ၊ ချောင်ချောင်ချိချိ အချိန်နှင့် သွားခွင့်လာခွင့် ရတယ်ဆို၊ ဟုတ်ကဲ့ မဟုတ်လား’ လို့ မေးတော့ ဦးထွန်းကျော်က ‘ငါတို့လဲ သည်လိုပဲကြားဖူးတယ်’

တဲ့ ခင်ဗျ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က ‘ကောင်းပြီ၊ သည်တော့ကာ ခင်ဗျားတို့က ဘာလားဆီ၊ မာဒရပ်ဆီက ရွက်လှေကလေးတစ်ခုဝယ်၊ ဝယ်ပြီး စားနပ်ရိက္ခာတွေ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်အတွက် ပြည့်စုံအောင် တင်ခဲ့၊ တင်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်ကျွန်းက ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုမှာ လာပြီး ကပ်၊ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် ညအခါ ဆင်းလာပြီး ထွက်ပြေးကြမယ်၊ ကိုင်း ဘယ်နယ်လဲဗျာ’ လို့ မေးတော့ ဦးထွန်းကျော်က ‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါ ပြီကွယ်၊ မဖြစ်နိုင်စရာလဲ မရှိပါဘူး၊ သို့သော် မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မှန် မမှန်ကိုငါ ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းကြည့်ရလိမ့်မယ်၊ စုံစမ်းကြည့်လို့ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်း ပစ္စည်းတွေ တွေ့လို့ ရှိလျှင် မင်းအကြံအတိုင်း ငါတို့ လိုက်နာမယ်’ လို့ ပြောတာကိုးခင်ဗျ။

‘သည်တော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အကျဉ်းသမား ကုလားအဖော် သုံးယောက် ကို တိုင်ပင်ပါရစေဦး ဆိုပြီး တိုင်ပင်၊ တိုင်ပင်တော့ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့ကလဲ သဘောတူရှာကြတာပါပဲ ခင်ဗျ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နယ်လုပ်သလဲ၊ ပစ္စည်းဝှက်ထားရာ အရပ်၏ မြေပုံကို ကူး၊ ကူးပြီး သူတို့ကိုပေး၊ ပေးပြီး ဦးထွန်းကျော်က တစ်ကျွန်းရောက်တော့ ခွင့်ခံပြီး သွားကြည့်၊ ကြည့်လို့ တကယ်ရှိလို့လျှင် ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း လှေကလေးတစ်ခု ငှားပြီး စားရေးရိက္ခာနှင့် အပြည့်အစုံလာဖို့ကိုး ခင်ဗျ၊ ဒါနှင့် သည်အကြံအတိုင်း ခြောက်ဦးသား သဘောတူ သစ္စာရေသောက်ကြပြန်ပါရော ခင်ဗျာ၊ ကံ တိုတို ပြောတော့မယ်၊ တစ်ကျွန်းရောက်ပါရော ခင်ဗျာ၊ ရောက်တော့ ဦး ထွန်းကျော်က ခွင့်ခံပြီး ဥစ္စာကြည့်ရယ်လို့ သွားပါရော ခင်ဗျာ၊ သွားလိုက်တာ မပေါ် လာဘူး ခင်ဗျ၊ မပေါ်လာတော့ နောက်တော့ ဦးသာဟန်ဆီ စာရသတဲ့၊ သူဖြင့် မကျန်း မာလို့ ခွင့်ခံပြီး မြန်မာပြည် ပြန်သွားပြီတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် စာပြသေးတယ်၊ နောက်တော့ ဦးသာဟန်လဲ ပြန်သွားရော၊ ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ကျွန်းအဖတ်တင်ပြီး ပစ္စည်းလဲဆုံး၊ လူလဲ မလွတ်နှင့် မွတ်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုးခင်ဗျ၊ သည်တော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ဘယ်နယ်ဖြစ်သလဲ၊ ဧကန္တ ဦးထွန်းကျော်ဆိုတဲ့ အကောင် ကျွန်တော်တို့ကို နှပ်တာပဲ၊ သည်တော့ တစ်သက်မှာ သူ့အပေါ် လက်စား မချေရလျှင် မနေဘူးဆိုပြီး လွတ်ကြောင်းချည်းပဲ ကြံစည်ခဲ့တာကိုး ခင်ဗျ၊ သည်အခါကျတော့ ကျွန်တော်မှာ ပစ္စည်း လိုချင်လို့ သည်လောက် မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ၊ လူကို လက်စားချေချင်တဲ့ စိတ်လောက် ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ သည်လိုနှင့် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ကြံစည်ပြီးနေခဲ့၊ တစ်လထက် ထမိလ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ကူးပြီးသာလာခဲ့၊ အကြံကိုပဲ အထမမြောက်ခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သည်လိုရှိနေတုန်း တစ်နေ့သည့်တော့ တစ်ကျွန်းက လူရိုင်းကလေး တစ်ယောက် တောစပ်မှာ ဖျားပြီးလဲနေ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆေးကလေး ဝါးကလေး ဝါသနာ ပါတာ နှင့် ကုသပေးခဲ့၊ ပျောက်သွားရှာတာကိုး ခင်ဗျ၊ သည်တော့ သည်အရိုင်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပြီး ဘယ်အခါမှ မခွာဘူး၊ နောက်က တကောင်

www.burmeseclassic.com

ကောက် လိုက်နေတာကိုးခင်ဗျ၊ ဪဘဲ ဒါထက် ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ဟာ အစက အကောင်းပါ ခင်ဗျာ၊ တစ်ကျွန်းရောက်တဲ့နေ့မှာမှ သစ်လုံးဖိမိလို့ ဆေးရုံတက်ပြီ ခြေဖြတ်ပစ်ရလို့ သစ်သားခြေထောက် တပ်ထားရပါတယ်၊ ဒါနှင့် ခုနက်က လူရိုင်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို အင်မတန် ချစ်ခင်ပြီး နေ့ရောညဉ့်ပါ အတူတကွ နေလေတော့ ကျွန်တော်လဲ သူတို့ ဘာသာစကားများတတ်ပြီး တစ်နေ့သ၌တော့ ကျွန်တော်က ထွက်ပြေးချင်တဲ့အကြောင်းများ တိုင်ပင်ကြည့်တာကိုးခင်ဗျ။ သည်တော့ သူက သူ့မှာ လှေတစ်စီး ရှိတယ်တဲ့၊ သည်လှေပေါ်မှာ အုန်းသီးတွေ၊ ဘာတွေ စားစရာတွေ များများ ဝှက်ထည့်ပြီး ဆိပ်ကမ်းက ချုံတစ်ခုမှာ ဝှက်ပြီးထားမယ်တဲ့၊ အခွင့်သာတဲ့အခါမှာ ထွက်ပြီးပြေးလျှင် သူလည်း လိုက်ပါမယ်တဲ့ ပြောတာကိုး ခင်ဗျ။

‘သည်တော့ ကျွန်တော်လဲ သူ့အကြံအတိုင်း လိုက်ပြီး တစ်ညမှာ တစ်ကျွန်းက ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးလာခဲ့တာကိုး ခင်ဗျ၊ လမ်းခရီးမှာ ရောက်လိုက်တဲ့ ဒုက္ခ ဆိုတာတော့ မပြောပါနဲ့တော့ ခင်ဗျ၊ သေရသလောက်မှ မကောင်းပါဘူး၊ သည်လိုနှင့် တစ်လလောက် ဒုက္ခခံပြီး ကံအားလျှော်စွာ စကားပူရောက်၊ အဲဒီမှာ ဖိုက်ဆံလေး ဘာကလေး ကူလီလုပ်ရှာပြီးမှ ရန်ကုန်ကို သင်္ဘောနှင့် ပြန်ခဲ့တာကိုးခင်ဗျ၊ ရန်ကုန် ရောက်တော့ ဦးထွန်းကျော်နေတဲ့ အရပ်ကိုရှာ။ ရှာလို့ တွေ့ရော၊ တွေ့တော့ သူက အင်မတန် သတိနှင့် နေလေတော့ သူ့အသက်ဖြုတ်ဖို့ ကြံလို့ကို မရဘူး ခင်ဗျ၊ သည်လိုနှင့် နေတုန်း တစ်နေ့သ၌ သူ့အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားရော၊ ကြားလို့ သူ့အိမ်ဝင်းထဲ မနဲကြံပြီး ဝင်သွားပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ရောက်ကရော သူလဲ အသက်ပျောက်ပါရော ခင်ဗျာ၊ သည်ညက ကျွန်တော် ဝင်ပြီး အိမ်ထောင်မှု ပဲစွည်းတွေ ဘာတွေ မွေနှောက်ပြီး ရှာသေးတယ်၊ ရှာပေတဲ့ မတွေ့ဘူးဗျ၊ မတွေ့လို့ အလောင်းမှာ စာတောင် ကပ်ထားသေးတယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်တော် သူ့သားများ တွေ့လေသလားလို့ သတင်းနားခံပြီးနေ၊ သူတို့ လဲ မတွေ့ဘူးတဲ့ ခင်ဗျ၊ တွေ့မဲ့တွေ့တော့ မျက်နှာကြက်ပေါ်မှာ သွားပြီး တွေ့သတဲ့၊ တွေ့ကြောင်းလဲ ကျွန်တော်ကြားရော၊ ကျွန်တော့် တပည့်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ယောက် သွားတဲ့ပြီး သူ့ခါးမှာ ကြိုးချည်လွတ်လိုက်တယ်၊ တက်သွားလိုက်တဲ့အကောင် ခင်ဗျာ၊ တကယ်မျောက်ကျနေတာပဲ၊ ဒါနှင့် အမိုးပေါ်က အပေါက်က သူ့ဆင်း၊ ဆင်းတော့ ဘိုးရွဲက ကံဆိုးချင်တော့ အခန်းထဲမှာ ရှိနေရှာတာကိုးခင်ဗျ၊ ဒါနှင့် သူ့ဆိပ်လူးမြားဆူးနှင့် မှုတ်လိုက်တာ ပွဲခြင်းပြီးရှာပါရော ခင်ဗျာ၊ နောက်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်က သူ့ချပေးတဲ့ ကြိုးနှင့် တွယ်ပြီး တက်၊ တက်လာတော့ ဘိုးရွဲ သေနှင့်ရှာပြီ၊ သည်တော့ မတတ်နိုင်ပါဘူးလို့ ကောင်ကလေး နားသယ် တစ်ချက်နှစ်ချက် ပုတ်ပြီး သံသေတ္တာချ၊ သော့ကို ဘိုးရွဲအလောင်းက ယူ၊ ယူပြီး သံသေတ္တာကို ကြိုးနှင့် ပြတင်းပေါက်က လျှောချပြီး ကျွန်တော်ဆင်း၊ ဆင်းပြီး တ

ပည့်ကျော်ကို ခြေရာလက်ရာ မကျန်ရစ်အောင်လို့ ပြတင်းတံခါး အပိတ်ခိုင်းပြီး လာတဲ့လမ်းက ပြန်ဆင်းစေခဲ့တာကိုး၊ ဒါပါပဲ ခင်ဗျာ၊ မရှင်းတာ ရှိရင်း မေးပါတော့’

ရှား။ ။ ‘သည်ကနေ့ည ဘာလုပ်မယ်လို့ မော်တော်ဘုတ်နှင့် ကူးသလဲ’
သီး။ ။ ‘ဪ သည်လို ခင်ဗျ၊ သည်လောက်များတဲ့ ပတ္တမြားတွေကို သည်ပြည်မှာ ရောင်းလျှင် ကျွန်တော့်ပုံပန်းနှင့် ဘယ်သူကမှ ယုံကြည်မှာ မဟုတ်လေတော့ နက်ဖြန်ထွက်မယ့် သင်္ဘောနှင့် ဘင်္ဂလားလိုက်မယ်လို့ ခင်ဗျ’

ရှား။ ။ ‘ဪ ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ကျုပ် ဆိပ်လူးမြားအိတ်ကလေး တစ်ခု တွေ့တယ်၊ မြားတွေလဲ တွေ့တယ်၊ သည်ဟာ တွေ့တော့ ခင်ဗျား တပည့်ကျော်မှာ ပစ်စရာမြား မရှိဘူး မှတ်တယ်။ သည်ကနေ့ညတော့ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်ကနေပြီး ကျုပ်တို့ကို ပစ်သေးသကိုးဗျ၊ ဘယ်က ရသလဲ’

သီး။ ။ ‘မြားတွေ အကုန် ကျနေရစ်တယ်၊ ပြောင်းတံမှာ ထည့်ထားတဲ့ မြားဆူးတံ တစ်ချောင်းပဲ ကျန်တယ်’

ရှား။ ။ ‘ဪ ဟုတ်ကဲ့လား၊ သည်ဟာ ကျုပ် မတွက်မိဘူးဗျိုး’ ဟု ပြောလျှင် အင်ပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်လည်း ထိုင်ရာမှ ထ၍

‘ကိုင်း ကိုစံရှား၊ တော်တော်လဲ အချိန်လင့်သွားပြီ၊ မေးစရာ ကုန်လောက်ပြီ မှတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ပြန်ပါရစေဗျာ၊ ခွင့်ပြုပါ။ မောင်မိုးသီး မိတာတော့ ခင်ဗျား ကျေးဇူးပေပဲ၊ သို့သော် ဆုငွေတော့ဖြင့် တယ်ကြီး ရဖို့ မမြင်ဘူးဗျိုး၊ ပတ္တမြားတွေလဲ ဆုံးစွာပေပေါ့၊ ကိုင်း မေးစရာရှိသေးသလား’

ရှား။ ။ ‘မရှိပါဘူးဗျာ၊ ညဉ့်လဲနက်ပါပြီ၊ ပြန်ကြပါတော့’

၎င်းနောက် အင်စပိတ်တော်နှင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့လည်း တရားခံကို ခေါ်၍ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြရာ ကျွန်တော်မှာမှ ၎င်းအမှုတွင် ရှေးဦးစွာ အမှုရှင် ဖြစ်သော ဆရာမ မနှင့်ညွန့်ကလေး၏ ဆုံးပါးသော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာများအကြောင်းကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ပစ္စည်းပင် မရှိသော်လည်း ၎င်း၏ အပေါ်၌ ဖြစ်ပေါ်မိသော မေတ္တာစိတ်သည် တိုး၍ တိုး၍ သာလျှင် လာခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၏မျက်နှာကလေးကို စာရေးရေး ထင်မြင်လျက် ရှိစဉ် မောင်စံရှားက ‘ပစ္စည်းဆုံးပေမဲ့ သူငယ်မကလေးက တယ်ပြီး မိန်းမ ပိရှာပေတာကပဲဗျာ’ ဟု ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အကြံကို သိသွားသဖြင့် မျက်နှာပူပူနှင့် အိပ်ခန်းသို့ ဝင်ရလေ၏။

www.burmeseclassic.com